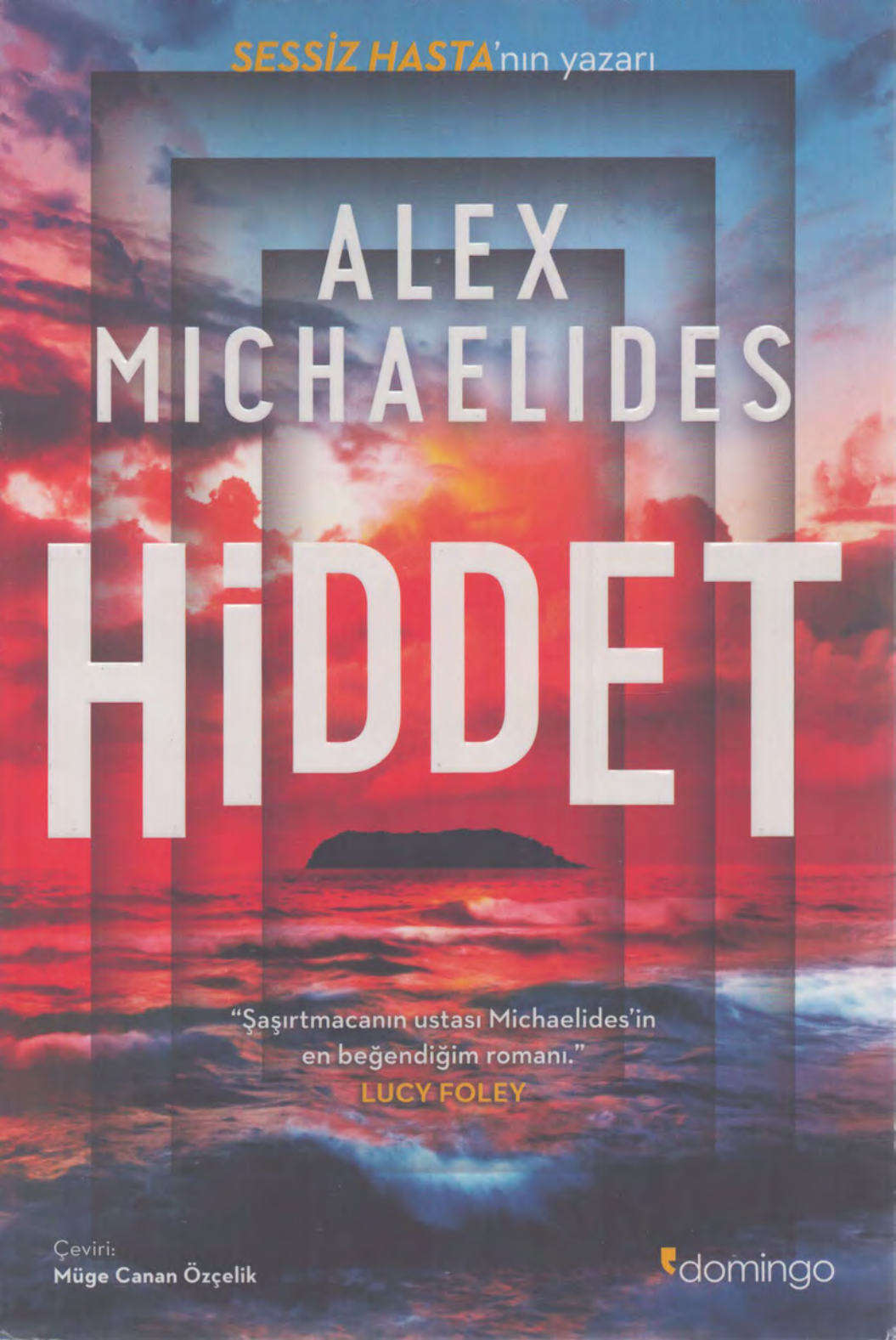

SESSİZ HASTA'nın yazarı
ALEX MICHAELIDES
HİDDET
"Şaşırtmacanın ustası Michaelides'in en beğendiğim romanı."
LUCY FOLEY
Çeviri:
Müge Canan Özçelik
domingo

HİDDET

ALEX MICHAELIDES

ÇEVİRİ: MÜGE CANAN ÖZÇELİK

domingo

domingo

HİDDET
ALEX MICHAELIDES

Özgün ismi: The Fury
© 2023 Alex Michaelides

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rogers, Coleridge and White Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2024 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Müge Canan Özçelik
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Sevim Erdoğan
Kapak tasarım: Hamdi Akçay
Sayfa uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 198 336 3

Baskı: Mayıs 2024
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 • Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Uma'ya

ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων
Karakter kaderdir.
—HERAKLEİTOS

Önsöz

Kitaba asla havadan bahsederek başlamayın.

Bu sözü kim söylemişti? Hatırlamıyorum, ünlü yazarlardan biridir herhalde.

Kim demişse iyi demiş. Hava durumu sıkıcıdır. Kimse havanın nasıl olduğunu okumak istemez; hele havanın hep berbat gittiği İngiltere'de. İnsanlar, diğer *insanlar* hakkındaki kitapları okumayı severler ve deneyimlerime dayanarak söylüyorum, bol tasvirli paragrafları çoğunlukla okumadan geçerler.

Hava durumundan uzak durmak makul bir tavsiye ama bu seferlik riski göze alıp bu tavsiyeye uymayacağım. Kuralı ispatlayan bir istisna yapmayı umuyorum. Endişelenmeyin, hikâyem İngiltere'de geçmiyor, yani size yağmuru falan anlatacak değilim. Yağmur konusunda sınırı kesin koymak lazım. Hiçbir kitap yağmurla başlamamalı. Asla. İstisnasız.

Benim söz ettiğim, rüzgâr. Yunan adalarının etrafında esen rüzgâr. Ne zaman çıkacağı belli olmayan, şiddetli Yunan rüzgârı. İnsanı delirten rüzgâr.

O gece rüzgâr sertti. Cinayet gecesi. Ağaçlara boyun eğdiren, yolları ezip geçen, uğuldayan, inleyen, tüm sesleri alıp götüren, vahşi, öfkeli bir rüzgâr.

Leo silah seslerini duyduğunda dışarıdaydı. Evin arkasındaki sebze bahçesinde, dörtayak üzerinde kusuyordu. Sarhoş değildi, sadece otla kafayı bulmuştu. (Kabahat bendeydi maalesef. Daha önce ot içmemişti; muhtemelen hiç vermemeliydim.) Baştaki yarı coşkulu deneyimin ardından –doğaüstü bir

halüsinasyonla ilgiliydi anlaşılan– midesi bulanmış ve kusmaya başlamıştı.

Tam o sırada üstüne hücum eden rüzgâr, sesi kulaklarına taşıdı: *pat, pat, pat.* Art arda üç el silah sesi.

Leo ayağa kalkmaya zorladı kendini. Dengesini bulmaya çalışarak fırtınaya karşı düşe kalka silah seslerinin geldiği yöne yürüdü. Evden uzaklaştı, patikayı takip etti, zeytin ağaçlarının arasından geçti ve harabeye doğru yürümeye devam etti.

Ve işte orada, açıklık alanda... yerde yatan biri vardı.

Giderek genişleyen bir kan gölünün içindeki ceset, yarım daire şeklinde etrafını saran yıkık mermer sütunların gölgesi altındaydı. Leo temkinli adımlarla yanına gidip yüzüne baktı. Ardından suratını dehşetle buruşturup çığlık atmak üzere ağzı açık, geriye sendeledi.

Ben diğerleriyle tam o sırada oraya ulaştım. Rüzgâr, dudaklarından dökülen sesi alıp gecenin karanlığına taşımadan önce Leo'nun feryadının başlangıcında.

Bir anlığına sessizliğe bürünüp kalakaldık. Korkunç, bir Yunan trajedisinin doruk noktası gibi dehşet dolu bir andı.

Ama trajedi orada sona ermedi.

Daha yeni başlıyordu.

I. PERDE

Duyduğum en acıklı hikâye bu.

—FORD MADOX FORD, *The Good Soldier*

I

Bu bir cinayet hikâyesi.

Ya da belki tam öyle sayılmaz. Özünde bir aşk hikâyesi, değil mi? Hem de en hüzünlüsünden; aşkın sona ermesiyle, aşkın ölümüyle ilgili.

Yani galiba yine ilk söylediğim doğruydu.

Hikâyeyi bildiğinizi düşünebilirsiniz. Büyük ihtimalle hakkında bir şeyler okumuşsunuzdur. Hatırlarsanız dedikodu gazeteleri bayılmıştı: Attıkları en popüler başlıklardan biri, ADADA CİNAYET'ti. Hiç de şaşırtıcı değildi çünkü içinde sansasyonel ne ararsanız vardı: İnzivaya çekilmiş eski bir film yıldızı, fırtınanın yakıp yıktığı, şahsa ait bir Yunan adası... ve elbette bir cinayet.

O geceyle ilgili pek çok saçmalık yazıldı. Neyin olmuş ya da olmamış olabileceğine dair her tür uçuk kaçık, gerçek dışı teori üretildi. Ben bütün bunlardan uzak durdum. Adada yaşanmış olabileceklerle ilgili yalan yanlış spekülasyonları okumak ilgimi çekmiyordu.

Ne olduğunu biliyordum. Oradaydım.

Kim miyim ben? Hem bu hikâyeyi anlatan kişiyim hem de hikâyedeki karakterlerden biriyim.

Yedi kişi adada mahsur kalmıştık.

İçimizden biri katildi.

Ama siz katilin hangimiz olduğuna dair hemen tahminlerde bulunmaya başlamadan önce sizi bunun bir "katil kim

polisiyesi" olmadığı konusunda uyarmalıyım. Agatha Christie sayesinde bu tarz hikâyelerin nasıl ilerlediğini hepimiz biliyoruz: şaşırtıcı bir cinayeti takip eden kararlı bir soruşturma, dâhice bir çözüm ve eğer yeterince şanslıysanız beklenmedik bir gelişme. Ama bu bir roman değil, gerçek bir hikâye. Gerçekten var olan bir yer, gerçekten var olan insanlar hakkında. İlla bir ad konacaksa bu bir "neden yaptı" hikâyesi, bir karakter incelemesi, kim olduğumuzun ve neyi neden yaptığımızın bir analizi.

Şimdi size o korkunç gecede yaşanan olayları tüm içtenliğimle yeniden canlandırmaya çalışacağım; cinayeti ve cinayetle sonuçlanan şeylerin hepsini. Size gerçeği hiç süslemeden, tüm çıplaklığıyla sunacağıma –en azından gerçeğe elimden geldiğince yaklaşacağıma– dair söz veriyorum. Yaptığımız, söylediğimiz ve düşündüğümüz her şeyi.

Peki ama nasıl, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. *Nasıl olabilir?* Ben *her şeyi* nasıl bilebilirim? Sadece atılan her adımı, söylenen ve yapılan her şeyi değil, yapılmayanları, söylenmeyenleri ve başkalarının aklından geçenleri de nasıl bilebilirim?

Bunun için büyük oranda, cinayet öncesinde ve sonrasında aramızda geçen konuşmalara güveniyorum. Elbette hayatta kalanlar arasında geçen konuşmaları kastediyorum. Ölenlere gelince, onların iç dünyalarına biraz yorum katmama izin vereceğinizden eminim. Oyun yazarlığını meslek edinmiş biri olarak bu göreve pek çok kişiden daha uygunumdur herhalde.

Dikkate aldığım bir diğer şey de cinayet öncesinde ve sonrasında tuttuğum notlar. Buna kısa bir açıklama getirmeliyim. Son birkaç yıldır defter tutma alışkanlığı edindim. Yazdıklarıma günlük diyemem; o kadar derli toplu sayılmazlar. Daha çok düşüncelerimin, fikirlerimin, hayallerimin, kulak misafiri olduğum sohbetlerden kesitlerin, dünyaya dair gözlemlerimin bir kaydı olduğunu söyleyebiliriz. Notlarımı tuttuğum defterler de öyle süslü püslü şeyler değil; basit, siyah kapaklı defterlerden.

Şu an önümde cinayetin işlendiği yılın defteri açık duruyor. Hikâyemi anlatırken şüphesiz ona başvuracağım.

Bütün bunları özellikle söylüyorum ki hikâyenin herhangi bir kısmında sizi yanlış yönlendirirsem isteyerek değil, kazara yaptığımı, sebebin olayları kendi bakış açıma göre beceriksizce çarpıtmam olduğunu bilin. İnsanın küçük de olsa bir rol aldığı bir hikâyeyi anlatması beraberinde bu tür riskleri getiriyordur belki.

Her şeye rağmen lafı fazla dolandırmamak için elimden geleni yapacağım. Yine de ara sıra konunun dışına çıkmamı mazur göreceğinizi umuyorum. Ayrıca beni, hikâyemi dolambaçlı yoldan anlatmakla suçlamadan önce bunun gerçek bir hikâye olduğunu hatırlayın. Gerçek hayatta da bu şekilde iletişim kurmaz mıyız? Konudan konuya atlar, zamanda yolculuk yapar, bazı anları ağır ağır, ayrıntılarıyla anlatır, bazılarını çabucak geçer, hatalı gördüğümüz kısımları eleyip değer verdiğimiz kısımları abartarak yol boyunca düzeltmelerde bulunuruz. Hepimiz hayatlarımızın güvenilmez anlatıcılarıyız.

Size bu hikâyeyi anlatırken kendimi sizinle birer bar taburesine oturmuş, karşılıklı içki içen iki eski dost gibi hissetmem tuhaf.

Siz taburenize yerleşirken bir içki bardağını –büyükçe bir bardak çünkü öylesine ihtiyacınız olacak– önünüze itip *bu hikâye, aşkı tatmış herkes için,* diyerek söze başlıyorum.

Lafımı çok fazla bölmemenizi rica ediyorum, en azından ilk başta. Daha sonra konuşup tartışacak bolca zamanımız olacak. Şimdilik beni, bir dostunuzun uzunca bir hikâyesini hoşgörüyle dinleyeceğiniz gibi, sonuna dek dinlemenizi rica ediyorum.

Şüpheliler kadrosuyla –önem sırasına göre– tanışmamızın zamanı geldi. Bu yüzden hiç istemesem de artık sahneden çekilmek zorundayım.

Olması gerektiği gibi, yıldızımızla başlayalım.

Lana'yla.

2

Lana Farrar bir film yıldızıydı.

Lana büyük bir yıldızdı. Çok genç yaşta, yıldızlığın hâlâ bir anlam ifade ettiği yıllarda yıldız olmuştu. İnternet bağlantısına sahip herkesin şöhret olabileceği günümüzden çok önce.

Şüphesiz çoğunuz adını duymuş ya da filmlerini izlemişsinizdir. Bahsedilecek bolca filmi var. Benim gibi biriyseniz siz de bir ya da ikisini çok sevmişsinizdir.

Hikâyemizin başlamasından on yıl önce jübile yapmasına rağmen Lana'nın şöhreti hâlâ sürüyordu. Eminim, ben ölüp hiç var olmamışım gibi unutulduktan çok sonraları bile Lana Farrar hatırlanmaya devam edecek, ki öyle de olması gerekir. Shakespeare'in Kleopatra için yazdığı gibi, o, "tarihteki yerini" almıştı.

Lana on dokuz yaşında, sonrasında evleneceği Oscar ödüllü efsanevi Hollywood yapımcısı Otto Krantz tarafından keşfedilmişti. Vakitsiz ölümüne dek Otto, nüfuzunun ve enerjisinin hatırı sayılır bir kısmını, koca koca filmleri tümüyle yeteneklerini gösterecek şekilde tasarlayarak Lana'nın kariyerini ilerletmeye harcadı. Ama Lana zaten yıldız olmak için doğmuştu; Otto olsa da olmasa da.

Sebep sadece kusursuz bir yüze, sonsuz mavilikteki gözleriyle bir Boticelli meleğinin göz kamaştıran, saf güzelliğine sahip olması, duruşu, konuşma şekli ya da o meşhur gülümsemesi değildi. Hayır, insanların Lana'dan gözlerini

ayıramamasına neden olan başka bir şey vardı; soyut bir şey, bir yarı tanrıçanın izi gibi efsanevi, mistik bir şey. Böylesi bir güzellik karşısında yapmak isteyeceğiniz tek şey, bakmaktı.

Lana gençliğinde çok sayıda filmde oynamıştı ve dürüst olmak gerekirse bu işte tutunup tutunamayacağını anlamak ister gibiydi. Bana göre oynadığı romantik komediler ya tutarsa tarzı, gerilimlerse gelip geçici filmlerdi. Lana rol aldığı ilk trajediyle nihayet turnayı gözünden vurdu. *Hamlet*'in modern bir uyarlamasında Ophelia'yı oynadı ve ilk kez Oscar'a aday gösterildi. O günden sonra asilce acı çekmekte uzmanlaştı. Adını ister acıklı ister duygusal film koyun, Lana, Anna Karenina'dan Jeanne d'Arc'a dek bütün talihsiz kadın kahramanları muazzam canlandırdı. Sevdiğine asla kavuşamadı, nadiren canını kurtardı ve bizler onu bunun için sevdik.

Tahmin edeceğiniz üzere, Lana çoğu insanın kazanamayacağı kadar çok para kazandı. Otuz beş yaşına geldiğinde, birkaç yıldır mali krizde olan Paramount'u en büyük başarılarından birinin kârıyla ayakta tuttu. Bu yüzden Lana'nın, şöhretinin ve güzelliğinin doruğunda olduğu kırk yaşında aniden jübile yapacağını duyurması, sektörde kayda değer bir şok dalgası yarattı.

Sinemayı bırakma kararının sebebi meçhuldü ve Lana o zaman ya da sonraki yıllarda herhangi bir açıklamada bulunmadığı için hep öyle kaldı. Lana bu konuda hiç açıklama yapmadı.

Fakat şömine karşısında viski yudumlayıp süzülen kar taneciklerini pencereden seyrettiğimiz soğuk bir Londra gecesinde sırrını benimle paylaştı. Bana tüm hikâyesini anlattı ve ben de ona...

Hay... İşte yine aynısını yapıyorum; yine sinsice kendimi hikâyeye dahil ediyorum. Tüm iyi niyetime rağmen kendimi Lana'nın hikâyesinden soyutlayamıyorum anlaşılan. Belki de yenilgiyi itiraf etmeli, çözülmesi imkânsız bir düğüm haline geldiğimizi, ayırmanın ya da açmanın mümkün olmadığı keçeleşmiş bir ip yumağına dönüştüğümüzü kabul etmeliyim.

Öyle bile olsa henüz dost değildik. Hikâyenin bu kısmında daha tanışmamıştık. O günlerde ben Barbara West'le Londra'da yaşıyordum. Lana'ysa elbette Los Angeles'ta.

Lana doğma büyüme Kaliforniyalıydı. Orada yaşamış, orada çalışmış, filmlerinin büyük bir kısmını orada yapmıştı. Fakat Otto öldükten ve kendisi sinemayı bıraktıktan sonra yeni bir başlangıç için Los Angeles'tan ayrılmaya karar verdi.

Ama nereye gidecekti?

Tennessee Williams'ın da dediği gibi, sinema dünyasından çekildiğinizde gidebileceğiniz hiçbir yer yoktur; ay dışında.

Ama Lana, ay yerine İngiltere'yi tercih etti.

Küçük oğlu Leo'yla Londra'ya yerleşti. Mayfair'de altı katlı kocaman bir ev satın aldı. Burada uzun süre yaşamayı düşünmüyordu; en azından sonsuza dek değil. Hayatının geri kalanında ne yapacağına karar verirken yeni bir yaşam tarzını deneyecekti sadece.

Sorun, Lana'nın rahatsız edici bir gerçeği, kendisini tanımlayan yorucu kariyeri olmadan kim olduğunu ya da ne yapmak istediğini bilmediğini fark etmesiydi. Kendini kaybolmuş gibi hissettiğini söylemişti bana.

Filmlerini hatırlayanlarımız için Lana Farrar'ı "kaybolmuş" hayal etmek zor. Lana beyaz perdede çok fazla acı çekmiş ama bu acıları hep metanetle, yüreklilikle ve güçlü bir iradeyle göğüslemişti. Kaderiyle gözünü bile kırpmadan yüzleşir ve sonuna dek mücadele ederdi. Bir kahramanda arayacağınız tüm özelliklere sahipti.

Gerçek hayatta Lana, oyuncu kişiliğinden tamamen farklı biriydi. Evet, görünürde ikisinin arasında olağanüstü bir benzerlik vardı; Lana elinde olmadan ona benzemiş, onun gibi yürümeye, onun gibi davranmaya başlamıştı. Yakından tanıdığınızdaysa bu dış görünüşün ardında farklı birinin gizlendiğini yavaş yavaş görüyordunuz. Çok daha kırılgan ve karmaşık biri. Kendine çok daha az güvenen biri. Pek çok insan bu kişiyle daha önce hiç karşılaşmadı. Ama hikâyemiz ilerledikçe

siz ve ben ona karşı uyanık olmalıyız. Çünkü tüm sırlar onda saklı.

Lana'nın herkesçe bilinen kişiliğiyle gizli kişiliği arasındaki bu –tabiri caizse– uyuşmazlıkla yıllarca mücadele ettim. Aynı mücadeleyi Lana'nın da verdiğini biliyorum. Özellikle Hollywood'dan ayrılıp Londra'ya taşındığı yıllarda.

Neyse ki çok fazla mücadeleye gerek kalmadan kader devreye girdi ve Lana, bir İngiliz'e, Jason Miller adında, kendisinden birkaç yaş genç, yakışıklı bir işadamına âşık oldu.

Bu aşk gerçekten kader miydi yoksa Lana'nın, kendisi ve geleceği hakkındaki bütün o karmaşık varoluşsal açmazları belki de sonsuza dek ertelemesine imkân tanıyacak bir avuntu muydu, orası bir muamma. En azından bana göre.

Öyle veya değil, Lana ile Jason evlendiler ve Londra, Lana'nın kalıcı evi oldu.

Lana Londra'yı sevdi. Tahminim, burayı en çok, İngilizler duygularını belli etmeyen insanlar oldukları için seviyordu. Burada insanlar onu rahat bırakıyordu. Ne kadar ünlü olursa olsun eski bir film yıldızını sokakta durdurup birlikte fotoğraf çektirmek ya da imzalı fotoğraf istemek İngiliz karakterine aykırıydı. Lana şehirde kimse rahatsız etmeden dolaşabiliyordu.

Bol bol yürüyordu. Hava şartları izin verdiği ölçüde yürümeyi severdi.

Ah, hava meselesi. Britanya'da biraz zaman geçiren herkes gibi Lana da iklime sağlıksız bir ilgi beslemeye başladı. Yıllar geçtikçe iklim değişmez bir hayal kırıklığına dönüştü. Londra'yı seviyordu ama neredeyse on yıl yaşadıktan sonra şehirle hava durumu zihninde bütünleşmişti: Londra eşittir *nem, yağmur* ve *gri gökyüzüydü.*

O yıl özellikle kasvetli geçmişti. Paskalya yaklaştığı halde henüz bahardan iz yoktu. Şimdi de her an yağmur yağabilirdi.

Soho'da dolaşan Lana, başını kaldırıp kararan gökyüzüne baktı.

Hakikaten de yüzünde bir yağmur damlası hissetti. Bir tane de elinde. *Kahretsin.* Durum hepten kötüleşmeden geri dönse iyi olurdu.

Lana sadece adımlarıyla değil, düşünceleriyle de geri dönmeye başladı. Kafasına takılan o can sıkıcı probleme geri döndü. Onu huzursuz eden bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Günlerdir endişeliydi. Peşindeki bir şeyi atlatmaya çalışıyormuş gibi kendini tedirgin ve kaygılı hissediyor, dar sokaklarda başını öne eğerek yürüyüp peşindeki o şeye görünmemeye çalışıyordu. Ama neydi bu?

Düşün, dedi kendi kendine. *Cevabı bul.*

Lana yürümeye devam ederek hayatının bir dökümünü çıkardı; dikkat çeken bir hoşnutsuzluk ya da endişe aradı. Sorun evliliği miydi? Sanmıyordu. Jason işiyle ilgili stresliydi ama o yeni bir şey sayılmazdı. Evlilikleri şimdilik rayında gidiyordu. Sorun bu değildi. O halde neydi? Oğlu muydu? Leo muydu? Önceki gün aralarında geçen o konuşma mıydı? Alt tarafı Leo'nun geleceğiyle ilgili dostça bir sohbet etmişlerdi, değil mi?

Yoksa durum daha mı karmaşıktı?

Düşen yeni bir yağmur damlası dikkatini dağıttı. Lana öfkeyle gökyüzüne baktı. Sağlıklı düşünemiyor olmasına şaşırmamalıydı. Ah, bir gökyüzünü görebilse... *güneşi* görebilse.

Eve doğru yürürken aklında havadan kaçma fikri vardı. En azından bu konuda elinden bir şey gelebilirdi.

Bir mekân değişikliği yapsalar nasıl olurdu? Gelecek hafta sonu Paskalya tatiliydi. Bir son dakika rezervasyonuyla güneşin peşine düşseler nasıl olurdu?

Neden Yunanistan'a, adaya gitmiyorlardı?

Gerçekten neden öyle yapmıyorlardı? Bir tatil hepsine iyi gelirdi; Jason'a, Leo'ya, özellikle de Lana'ya. Kate ve Elliot'ı da çağırabileceğini düşündü.

Evet, çok eğlenceli olurdu. Lana gülümsedi. Güneş ve mavi gökyüzü vaadiyle bir anda neşesi yerine geldi.

Cebinden telefonunu çıkardı.
Hiç vakit kaybetmeden Kate'i arayacaktı.

3

Kate bir provanın ortasındaydı.

İlk gösterimi bir hafta kadar sonra Old Vic'te gerçekleşecek bir oyunda, Eshilos'un trajedisi *Agamemnon*'un yeni ve merakla beklenen bir yapımında Klytemnestra rolünü oynayacaktı.

Oyunun sahneleneceği tiyatrodaki ilk provaydı ve işler yolunda gitmiyordu. Kate hâlâ performansının, daha doğrusu repliklerinin altından kalkma mücadelesi veriyordu ki oyunun sahnelenmesine günler kala bu, pek de hayra alamet sayılmazdı.

Yönetmen Gordon, gürültülü Glasgow aksanıyla, "Tanrı aşkına, Kate," diye bağırdı seyirci koltuğundan. "On gün sonra sahne alacağız! Oturup repliklerini ezberleyemiyor musun?"

Kate de en az onun kadar usanmıştı. "Repliklerimi biliyorum, Gordon. Sorun o değil."

"Ne o zaman? Lütfen aydınlat beni." Ama Gordon'un niyeti bir cevap almak değil, alay dozunu abartmaktı. "Devam et," diye bağırdı.

Laf aramızda –ya da Barbara West'in dediği gibi *entre nous*– Gordon böyle çileden çıkmakta haklıydı.

Kate onca yeteneğine rağmen –ki gerçekten büyük bir yetenek olduğundan emin olabilirsiniz– düzensiz, dağınık, kaprisli, sık sık işlerini savsaklayan, çoğu zaman agresif, her zaman

ayık göremeyeceğiniz biriydi. Elbette bir yandan zeki, karizmatik, komikti ve hem sahnede hem de sahne dışında hakikate dair şaşmaz bir içgörüsü vardı. Bütün bunlar onu, zavallı Gordon'ın da keşfettiği gibi, kâbustan farksız bir çalışma arkadaşına dönüştürüyordu.

Ah... ama bu haksızlık, değil mi? Kate'le ilgili kişisel yorumumu güya size belli etmeden –tabiri caizse çaktırmadan– hikâyeye dahil ediyorum. Ne kadar da sinsiyim, değil mi? Mümkün olduğunca tarafsız kalmaya ve kararı size bırakmaya söz vermiştim. Sözümü tutmalıyım. Şu andan itibaren düşüncelerimi kendime saklamaya gayret edeceğim.

Olgulara sadık kalacağım:

Kate Crosby, Britanyalı bir tiyatro oyuncusuydu. Londra'da, nehrin güneyinde, işçi sınıfı bir ailede büyüdüğü halde yıllar süren tiyatro ve şan eğitimi sayesinde aksanından iz kalmamıştı. Eskiden BBC aksanı olarak bilinen, oldukça kibar ve edinmesi güç bir aksana sahipti ama Kate'in kaba saba konuşmaktan asla vazgeçemediğini de belirtmek gerekiyor. Kasten kışkırtıcı kelimeler kullandığı, Barbara West'in deyimiyle "the end of the pier"* dokunuşu taşıyan bir konuşma tarzı vardı. Ben olsam *açık saçık* konuştuğunu söylemeyi tercih ederdim.

Kate'in Kral Charles'la nasıl tanıştığına dair meşhur bir hikâye anlatılır. O zamanlar henüz Galler prensi olan Majestelerinin verdiği bir hayır yemeğinde, Kate krala tuvaletlerin yerini sormuş ve eklemiş: O kadar sıkıştım ki efendim, gerekirse lavaboya bile işeyebilirim. Bu sözleri fazlasıyla eğlenceli bulan kral kahkahayı patlatıvermiş. Şüphesiz Kate'in gelecekteki "dame" unvanı o gün garantilenmişmiş.

Hikâyemiz başladığında Kate kırklarının sonlarındaydı. Hatta belki daha yaşlıydı; kesin söylemek zor. Pek çok oyuncu gibi o da gerçek doğum tarihini sürekli değiştirirdi. Ama zaten yaşını göstermiyordu. Lana ne kadar sarışınsa insanın

* Müstehcen, eski moda bir komedi tarzı. (*ç.n.*)

bakmaya doyamadığı kara gözlü, kara saçlı Kate de o kadar esmerdi. Kendi tarzında en az Amerikalı dostu kadar çekici bir kadındı. Lana'nın aksine, makyajın nimetlerinden sonuna dek faydalanır, iri gözlerini vurgulamak için bolca göz kalemi ve birkaç kalın kat siyah maskara sürerdi. Bildiğim kadarıyla maskarasını asla silmez, her gün üstüne bir iki kat daha eklerdi.

Mücevherleri, zincirleri, bilezikleri, atkıları, çizmeleri, kalın kabanlarıyla Kate, Lana'ya kıyasla çok daha "aktristti". Fark edilmek için elinden ne gelirse yapıyordu âdeta. Pek çok açıdan gerçekten olağanüstü biri olan Lana'ysa gereğinden fazla ilgi çekmek her nasılsa yakışıksız bir davranışmış gibi, mümkün mertebe sade giyinmeyi tercih ederdi.

Kate coşkulu bir kadındı; içi içine sığmaz, enerjisi tükenmek bilmezdi. Sigara ve içkiyi elinden düşürmezdi. Kate ile Lana sadece bu konuda değil, diğer her konuda da birbirlerinden tamamen farklıydı. Dostluklarını hep esrarengiz bulduğumu itiraf etmeliyim. Neredeyse hiç ortak noktaları olmadığı halde yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu; hem de çok uzun zamandır.

İşin gerçeği, bu hikâyedeki birbirine dolanmış onca ilişki içinde en eski, en uzun sürelisi ve belki de en hüzünlüsü Lana ile Kate'in ilişkisiydi.

Birbirinden bu kadar farklı iki insan nasıl dost olabilmişti?

Galiba bunda *gençliğin* büyük payı var. Hayatımızın ilerleyen dönemlerinde, gençken edindiğimiz türde dostları nadiren ararız. Eski dostlarımızı uzun süredir tanıyor olmamız onları gözümüzde, deyim yerindeyse bir tür nostaljiye dönüştürür, onlara bir ayrıcalık, hayatlarımızda bir "serbest geçiş" hakkı tanır.

Kate ile Lana otuz yıl kadar önce bir film setinde tanışmışlardı; çekimleri Londra'da yapılan bağımsız bir filmde, Henry James'in *Tuhaf Bir Çağ* romanının bir uyarlamasında. Başrol Bayan Brook'u Vanessa Redgrave, saf kızı Nanda

Brookenham'ı ise Lana oynuyordu. Kate komik bir yardımcı rolde İtalyan kuzen Aggie'yi canlandırıyordu. Lana'yı kameranın hem önünde hem de arkasında bolca güldürmesi sonucu, yaz aylarındaki çekimler sırasında dost olmuşlardı. Kate Lana'yı Londra'nın gece hayatıyla tanıştırmış ve çok geçmeden iki kadın her gece dışarı çıkıp çılgınca eğlenmeye başlamıştı. Sabahları sete akşamdan kalma geliyorlardı ve Kate'i bildiğimiz için bazen hâlâ sarhoş olduğunu söyleyebiliriz.

Yeni bir arkadaş edinmek, biraz âşık olmak gibidir, değil mi? Üstelik Kate, Lana'nın ilk yakın kız arkadaşıydı. Hayattaki ilk dostu.

Ben o zamanlar nerede miydim? Kusura bakmayın, kronolojik akışa sadık kalarak hikâye anlatmak zor işmiş anlaşılan. Bu konuda ustalaşmaya gayret göstermezsem bırakın cinayeti, adaya bile varamayacağız.

İyisi mi, Kate'in provasına geri dönelim.

Prova ağır aksak ilerliyor, Kate repliklerini söylerken takılıp duruyordu. Ama sorun, repliklerini ezberlememiş olması değildi. Ezberlemişti. Sorun, kendini rolüne bir türlü verememesi, sürekli dikkatinin dağılmasıydı.

Klytemnestra ikonik bir karakterdir. Tarihin ilk fettan kadınıdır. Hem kocasını hem de kocasının metresini öldürmüştür. Bir canavar ya da bir kurbandır; bakış açınıza göre değişir. Bir oyuncu için ne büyük bir fırsat. Canla başla hakkını vermek isteyeceği bir rol. Yani insan öyle olacağını düşünüyor. Ama Kate performansına duygu katamıyordu. Rolün gerektirdiği Yunan ateşini bir türlü damarlarında hissedemiyordu. Bir şekilde karakterin kimliğine bürünüp zihnine ve kalbine sızmalı, küçük bir bağlantı noktası keşfedip ruhunu ele geçirmeliydi. Oyunculuk Kate için karmaşık, sihirli bir süreçti. Ama şu anda sihir yoktu, sadece karmaşa vardı.

Güç bela provayı tamamlamayı başardılar. Kate belli etmemeye çalışsa da perişan haldeydi. Tanrı'ya şükürler olsun ki teknik ve kostüm provalarından önce birkaç günlük Paskalya

tatili vardı. Durup düşünmesi, kafasını toplaması ve dua etmesi için birkaç gün.

Gordon prova bittiğinde, Paskalya tatilinden sonra herkesin repliklerini kusursuz okumasını istediğini duyurdu. "Aksi halde olacaklardan sorumlu değilim. Anlaşıldı mı?" Bunu tüm oyunculara söylemiş gibi görünse de herkes gerçekte Kate'i kastettiğini biliyordu.

Kate ona koca bir gülümseme sundu ve uzaktan yanağına bir öpücük gönderdi. "Gordon, aşkım. Endişelenme, her şey kontrol altında. *Söz veriyorum.*"

Pek de ikna olmuşa benzemeyen Gordon gözlerini devirdi.

Kate eşyalarını almak için kulise girdi. Hâlâ başrol oyuncusunun soyunma odasına taşınma aşamasındaydı ve etraf darmadağınıktı: boşaltılmayı bekleyen çantalar, dört bir yana fırlatılmış makyaj malzemeleri ve giysiler.

Kate'in bir soyunma odasına girdiğinde yaptığı ilk iş, uğur getirmesi için satın aldığı yasemin kokulu mumlardan yakarak kulisteki çürük ahşap, halı, ıslak tuğla ve elbette gizlice pencereden dışarı üflediği sigara dumanının kokusunu taşıyan ağır, bunaltıcı havayı bastırmak olurdu.

Kate mumu yakıp çantasından çıkardığı ilaç şişesinden bir tablet Xanax aldı. Tabletin tamamını değil, bir kısmını, huzursuzluğunu biraz olsun dindirecek kadar *ufak* bir parçasını yutmak niyetindeydi. Önce ikiye, sonra dörde kırdı. Acı hapı dilinin üstünde erimeye bıraktı. İlacın sert kimyasal tadını sevdi; bu iğrenç tadın ilacın işe yaradığı anlamına geldiğini hayal etti.

Pencereden dışarı baktı. Yağmur yağıyordu. Hava fazla kapalı değildi; her an güneş açabilirdi. Nehir kıyısında yürüyüş yapacaktı. Yürüyüş iyi gelecekti. Zihnini boşaltma ihtiyacı duyuyordu. Kafasında dolaşan bin bir düşünce yüzünden başı dönüyordu... Önünde düşünmesi, endişelenmesi gereken pek çok şey vardı ama şu an hiçbiriyle yüzleşmeye hazır değildi.

Belki bir içki işe yarardı. Makyaj masasının altındaki küçük buzdolabını açıp bir şişe beyaz şarap çıkardı.

Bir kadeh doldurup makyaj masasının kenarına tünedi. Bir sigara yaktı. Tiyatro kurallarına tamamen aykırı, ölümle cezalandırabilecek bir suç işlediğini biliyordu ama kimin umurundaydı? Görünüşe bakılırsa bu tiyatroda son kez sahne almıştı, hatta oyunculuk hayatı sona ermişti.

Senaryoya nefret dolu bir bakış attı; makyaj masasının üstünde duran senaryo aynıyla karşılık verdi. Uzanıp ters çevirdi. *Ne büyük bir felaket.* Nasıl olmuştu da *Agamemnon*'da oynamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Herhalde rolü kafası iyiyken kabul etmişti. Yapılacak acımasızca eleştirileri düşününce korkuyla sindi. *Times*'ın tiyatro eleştirmeni zaten ondan nefret ediyordu; izleyince bayram edecekti. *Evening Standard*'daki o pislik herif de.

Neyse ki çalan telefon onu düşüncelerinden sıyırdı. Kate telefonu alıp ekranına baktı. Arayan, Lana'ydı.

Açtı. "Selam. İyi misin?"

"İyi olacağım," dedi Lana. "Hepimizin biraz güneşe ihtiyacı olduğuna karar verdim. Sen de gelir misin?"

"Ne?"

"Paskalya tatilinde adaya gelir misin?" Lana, Kate'in cevap vermesine fırsat tanımadan konuşmaya devam etti: "Sakın gelmem deme. Biz bize olacağız. Sen, ben, Jason, Leo... ve elbette Agathi. Elliot'ı çağırır mıyım, bilmiyorum. Son zamanlarda epeyce canımı sıkıyor. E, ne diyorsun?"

Kate düşünüyormuş gibi yaptı. Sigaranın izmaritini pencereden dışarı, yağan yağmura doğru fırlattı.

"Hemen biletimi alıyorum."

4

Lana'nın adası bir hediyeydi. Bir aşk hediyesi.

Otto adayı ona düğün hediyesi olarak vermişti. Kuşkusuz tuhaf denilebilecek kadar abartılı bir hediyeydi ama Otto böyle biriydi. Her açıdan farklı bir karakterdi.

Ada Yunanistan'daydı; Ege Denizi'nin güneyindeki Kikladlar olarak bilinen adalar grubuna dahildi. Mikonos ve Santorini gibi meşhurlarını duymuşsunuzdur ama aslında o adaların büyük kısmı ıssız ve yaşamaya elverişsizdir. Otto'nun Lana için satın aldığı ada da dahil, birkaçı kişisel mülktür.

Lana'nın adası hiç de zannedebileceğiniz gibi pahalıya patlamamıştı. Elbette sıradan insanlar böyle bir adayı rüyalarında dahi göremezler ama kendi standartlarında –ada piyasasında– değerlendirildiğinde, satın alması ya da bakması o kadar da maliyetli sayılmazdı.

Her şeyden önce mini minnacık bir adaydı; birkaç yüz metrekarelik alanıyla bir kayalıktan halliceydi. Ayrıca yeni sahiplerinin Hollywood'lu bir film yapımcısı ve onun ilham kaynağı olduğu düşünüldüğünde, Otto ile Lana'nın çalışan sayısı konusunda son derece mütevazı davrandıkları söylenebilirdi. Çiftin tam zamanlı tek bir çalışanı –bir bekçi– vardı ve onun işe alınışı da başlı başına bir olay sayılırdı. Otto bu hikâyeyi anlatmaya bayılır, anlattıkça Yunanların kendilerine has özellikleri onu iyice keyiflendirirdi. Yunanlar onu âdeta büyülerdi.

Üstelik Yunanistan'ın karada kalan kısmından uzakta yaşayan adalılar hepten eksantrik insanlardı.

Lana'nın adasına en yakın meskûn ada, tekneyle yirmi dakika uzaklıktaki Mikonos'tu. Doğal olarak Otto adaya bekçi bulmak için oraya gitmişti. Ama o iş sandığından çok daha zordu. Cömert bir maaşa rağmen kimse öyle bir adada yaşamaya hazır değildi.

Sorun, bekçinin adada herkesten uzak, yapayalnız bir hayat sürecek olması da değildi. Bir efsaneye, civarda anlatılan bir hayalet hikâyesine göre ada Romalılar döneminden beri lanetliydi. Yaşamak şöyle dursun üstüne ayak basmanın bile uğursuzluk getireceğine inanılıyordu. Mikonoslular nasıl da batıl inançlı insanlardı.

Sonunda işe bir kişi gönüllü olmuştu: Nikos adında genç bir balıkçı.

Nikos aşağı yukarı yirmi beş yaşındaydı ve yakın zamanda dul kalmıştı. Sessiz, ağırbaşlı biriydi. Lana bana, onun ciddi bir depresyonda olduğuna inandığını söylemişti. Adam Otto'ya tek istediğinin yalnız kalmak olduğunu anlatmıştı.

Nikos zar zor okuyup yazabiliyor, dilimizi çat pat konuşuyordu ama Otto'yla sık sık karmaşık el kol hareketleriyle anlaşıyordu. Aralarında bir sözleşme imzalamamış, sadece el sıkışmışlardı.

Sonrasında Nikos yıl boyunca tek başına adada yaşadı. Mülkün hem bekçisi hem de adı konmamış bahçıvanıydı. Başlangıçta ortada doğru düzgün bir bahçe de yoktu. Nikos ancak adada geçirdiği iki yılın sonunda sebze yetiştirmeye başladı ama başlar başlamaz da başarılı oldu.

Nikos'un çabalarından ilham alan Otto, sonraki yıl adaya Atina'dan küçük bir meyve bahçesi taşıttı. Helikopterlerden halatlarla sarkıtılan elma, armut, şeftali ve kiraz ağaçları, duvarla çevrili bir bahçeye dikildi. O ağaçlar da hızla serpildi. Bu aşk adasına ne ekilse hemen çiçek açıyordu âdeta.

Ne mutluluk, değil mi? Biliyorum, âdeta şiir gibi. Şu an bile bunu romantikleştirmenin cazibesine kapılmamak mümkün değil. Kimse gerçeği görmek istemez; hepimiz bir peri masalı duymanın peşindeyiz. Lana'nın hikâyesi de dıştan öyle görünüyordu. Büyülü, rüya gibi bir yaşam. Ama şu hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığıdır.

Yıllar sonra bir gece Lana bana Otto'yla aralarındaki gerçeği, masalsı evliliklerinin hiç de sanıldığı gibi olmadığını anlattı. Otto'nun coşkulu kişiliği, cömertliği, tükenmek bilmeyen enerjisinin yanında daha sevimsiz başka özelliklerinin de olması kaçınılmazdı belki. Her şeyden önce Otto, Lana'dan çok daha yaşlıydı ve ona babasıymış gibi davranıyor, hatta dediğimdedik bir tavır sergiliyordu. Lana'nın her hareketini kontrol ediyor, yedikleri ve giydikleri konusunda baskı yapıyor, her seçimini acımasızca eleştiriyor, onu aşağılıyor, korkutuyor ve içkiliyken duygusal, hatta fiziksel şiddet uyguluyordu.

Beraberlikleri daha uzun sürseydi Lana'nın, yaş aldıkça ve bağımsızlığını elde ettikçe bir noktada isyan edeceğini düşünmeden edemiyorum. Elbette günün birinde Otto'yu terk edip gidecekti, değil mi?

Asla bilemeyeceğiz. Daha birkaç yıllık evlilerken Otto bir bahar günü, başka yer kalmamış gibi tam da Los Angeles Havaalanı'nda kalp krizi geçirdi. Doktorunun talimatı doğrultusunda biraz dinlenmek üzere adaya, Lana'nın yanına gidiyordu. Ne yazık ki oraya hiç varamadı.

Otto'nun ölümünden sonraki birkaç yıl Lana adaya gitmekten sakındı. Adanın hatıraları ve çağrıştırdıkları onu perişan ediyordu. Ama zaman geçtikçe orayı ve orada geçirdikleri güzel anları fazla acı çekmeden hatırlamayı başardı. Böylece adaya geri dönmeye karar verdi.

Bu kararın ardından Lana adayı yılda iki kez, hatta bazen daha sık ziyaret eder oldu. Özellikle de zaman zaman ikliminden kaçmaya ihtiyaç duyduğu İngiltere'ye taşındıktan sonra.

*

Burada kısa bir ara verip size harabeden söz etmeliyim. İlerleyen sayfalarda fark edeceğiniz üzere, bu harabe hikâyemizde önemli bir rol oynuyor.

Harabe, adanın en sevdiğim bölgesiydi. Açıklık bir alanda, etrafı zeytin ağaçlarıyla çevrili, yarım daire şeklinde sıralanmış altı yıkık mermer sütun. Rahatlıkla sihirle bağdaştırılabilecek bir ortam. Derin düşüncelere dalmak için mükemmel bir yer. Sık sık buradaki taşlardan birinin üstüne oturur, sadece nefes alarak sessizliği dinlerdim.

Harabe, en az bin yıllık antik bir villa kompleksinin kalıntılarıydı. Geçmişte varlıklı bir Romalı aileye aitmiş. Lana ve Otto'ya söylenenlere göre, geriye sadece bu yıkık dökük sütunları kalan kompleks, bir zamanlar, özel performansların sahnelendiği hususi bir tiyatroya, küçük bir oditoryuma ev sahipliği yapıyormuş.

Bana göre biraz gerçek dışı, hoş bir hikâye. Lana'nın hayal gücünü hareketlendirmeyi hedefleyen fazlasıyla hırslı bir emlakçı tarafından uydurulduğundan şüpheleniyorum. Öyleyse de işe yaramış. Lana bunu duyar duymaz kendinden geçmiş, o günden sonra harabeden hep "tiyatro" diye bahsetmişti.

Lana ve Otto bir süre geleneği sürdürüp yaz aylarında harabede, aile üyeleri ve konuklar tarafından yazılıp oynanan küçük piyesler ve kısa oyunlar sahneledi. Neyse ki bu uygulamadan ben adaya ayak basmadan çok önce vazgeçilmişti. Açıkçası, adaya gelen konuk film yıldızlarının amatör tiyatro performanslarını alkışlamaya mecbur kaldığımı hayal dahi edemiyorum.

Adada harabe dışında sadece iki bina vardı ve ikisi de oldukça yeni sayılırdı: Nikos'un bekçi kulübesi ve ev.

Yüz yaşın üstünde, kumtaşı bir heyula olan ev, adanın tam ortasındaydı. Açık sarı duvarları, kırmızı, kiremit çatısı ve yeşil ahşap panjurları vardı. Otto ile Lana binayı ilavelerle

genişletmiş, harap kısımları restore ettirmişlerdi. Bahçeye bir yüzme havuzu ve bir konuk evi, bir de en erişilebilir kumsala, sürat teknelerini bağladıkları taş bir iskele eklemişlerdi.

Adanın güzelliğini anlatmaya kelimeler yetmez; yoksa *yetmezdi* mi demeliyim? Zaman kipleri konusunda biraz zorlanıyorum. Nerede olduğumdan emin değilim; şimdide mi yoksa geçmişte mi? Fırsatım olsa nerede olmak isteyeceğimi ise gayet iyi biliyorum. Şu an tekrar adada olabilmek için dünyaları verirdim.

Her şeyi tüm netliğiyle zihnimde canlandırabiliyorum. Gözlerimi kapattığımda kendimi orada buluyorum; elimde soğuk bir içecekle evin terasından manzarayı seyrediyorum. Ada çoğunlukla düz arazi olduğundan, olabildiğince uzaklara dek her şeyi görebilirsiniz: zeytin ağaçlarından kumsallara, koylardan, turkuaz rengi, berrak denize dek. Deniz sakin olduğunda cam gibi şeffaf ve masmavidir. Ama hayattaki pek çok şey gibi, onun da günü gününe uymaz. Rüzgâr çıkınca ki çok sık çıkar, kabaran dalga ve akıntılar dipteki kumu karıştırır, su karanlık, kirli, tehditkâr bir hal alır.

Rüzgâr dünyanın o bölgesinde başa beladır. Aralıksız ya da hep aynı yoğunlukta esmez ama çoğu zaman öfkeli bir fırtınaya dönüşür ve denizin suyunu kaldırıp adanın kıyılarına çarpar. Agathi'nin büyükannesi Ege'nin rüzgârına, "hiddet" anlamına gelen *to menos* dermiş.

Yeri gelmişken söyleyeyim, adanın da bir adı vardı.

Ona, Yunanların "sabah havası" ya da "esinti" tanrıçasına ithafen Aura demişlerdi. Hem rüzgârın hem de tanrıçanın vahşi yönünü gizleyen, hoş bir isim.

Aura bir yarı tanrıça, bir orman perisi, bir avcı, Artemis'in eşlikçilerinden biriydi. Erkekleri pek sevmez, sırf eğlence olsun diye lime lime doğrardı. Doğurduğu iki oğlan çocuğundan birini mideye indirmiş, diğerini Artemis elinden zar zor kapıp kaçırmıştı.

Yöre halkı rüzgârdan da bu şekilde söz ediyordu; vahşi ve yıkıcı. Rüzgârın Aura'nın kimliğine bürünerek onların hikâyelerine, efsanelerine konu olması şaşırtıcı sayılmazdı.

Ben onunla hiç karşılaşmadığım için şanslıydım; rüzgârı kastediyorum, tanrıçayı değil. Adayı birkaç yıl boyunca ziyaret ettiğim halde hep alışılmadık derecede sakin olan havayla kutsanmış, çoğu zaman bir fırtınayı bir ya da iki gün arayla kaçırmıştım.

Ama o yıl öyle olmadı. O yıl hiddet beni de buldu.

5

Neticede Lana adaya beni de davet etti; Kate'e canını sıktığımı söylediği halde.

Bu arada hâlâ tahmin edemediyseniz belirteyim, Elliot'ım ben.

Lana canını sıktığımı söylerken şaka yapıyordu. İlişkimiz öyleydi. Sürekli birbirimize takılırdık. Olayları şampanya köpüğü gibi hafife alırdık.

Yunanistan'a yaptığım uçak yolculuğunda bana şampanya, hatta İspanyol şarabı bile ikram eden olmadı. Muhtemelen Lana ve ailesi için durum farklıydı çünkü adaya, Lana'nın her yere giderken yaptığı gibi, özel jetle gittiler. Benim gibi zavallı ölümlüler ekonomi sınıfında uçar ve çoğu kez, ne yazık ki özellikle de bugünlerde, *charter* seferlerini tercih eder.

Hikâyeye tam burada, Gatwick Havaalanı'ndaki son derece sade bir *check-in* masasında dahil oluyorum. Farkındaysanız uzun zamandır sabırla size kendimi tanıtmayı bekliyorum. Nihayet doğru düzgün tanışabileceğiz.

Umarım anlatıcı olarak sizde hayal kırıklığı yaratmam. Bunun için size birkaç içki ısmarlamam gerekse bile beni iyi bir arkadaş olarak gördüğünüzü varsaymak isterim; oldukça eğlenceli, epeyce açık sözlü, iyi huylu, yeri geldiğinde bilge biri.

Aşağı yukarı kırk yaşındayım; belki birkaç yıl eksik ya da fazla. Olduğumdan genç gösterdiğim söylenir. Şüphesiz sebep,

bırakın yaşlanmayı, büyümeyi bile reddetmemdir. Kendimi hâlâ bir çocuk gibi hissediyorum. Herkes öyle değil mi?

Orta boyluyum, belki biraz daha uzun. Zayıfım ama eskisi gibi incecik sayılmam. Eskiden yan döndüğümde görünmez olurdum. Elbette bunda sigara içmemin büyük payı vardı. Artık sigarayı kontrol altına aldım, sadece şu tuhaf esrarlı sigaralardan, nadiren de puro içiyorum ama yirmilerimde ve otuzlarımın başlarında basbayağı tütün bağımlısıydım. Sadece sigara ve kahve içerek yaşıyordum. Sıska, gergin, sinirli ve endişeli bir adamdım. Kimbilir etrafıma nasıl da mutluluk saçıyordum. Şükürler olsun ki artık duruldum.

Yaşlanmaya dair söyleyebileceğim tek güzel şey bu. Nihayet durulmam.

Koyu renkli gözlerim ve saçlarım babama çekmiş. Ortalama biri olduğumu söyleyebilirim. Kimileri benim yakışıklı olduğumu düşünür ama ben, iyi bir ışıklandırmanın altında olduğum zamanlar dışında kendimi asla öyle görmem.

Barbara West hep hayatta en önemli iki şeyin ışıklandırma ve zamanlama olduğunu söylerdi. Haklıydı. Işık fazla olduğunda kusurlarım gözüme çarpıyor. Mesela profilimden, saçlarımın, başımın arkasında tuhaf bir açıyla dikleşmesinden ve küçük çenemden nefret ederim. Bir mağazanın soyunma odasındaki aynada kendime baktığımda, berbat saçlarım, koca burnum ve çenesiz suratım bana her zaman tatsız bir şok yaşatır. Kısacası, bu hikâyedeki diğer herkesin aksine, bir film yıldızı gibi görünmüyorum.

Londra'nın dışında büyüdüm. Çocukluğumdan ne kadar az söz etsem o kadar iyi. O dönemimi mümkün olduğunca az kelimeyle özetleyeyim, olur mu? İki kelimeye ne dersiniz?

Çocukluğum karanlıktı. Bu cümle aşağı yukarı her şeyi anlatıyor.

Babam bir canavar, annemse bir alkolikti. Birlikte pislik, sefalet ve çirkinlik dolu bir hayat sürerlerdi; bir bok çukurunun içinde ağız dalaşı yapıp duran iki sarhoş çocuk gibi.

Benim için üzülmeyin; bedbaht bir anıdan ziyade gerçeğin basit bir ifadesi bu. Galiba çoğu kişiye tanıdık gelen bir hikâye. Pek çok çocuk gibi ben de hem fiziksel hem de duygusal anlamda uzun süreli terk edilme dönemlerine ve ihmalle tanımlanan bir yetiştirme tarzına katlanmak zorunda kaldım. Anne ve babam bana nadiren dokunur, benimle neredeyse hiç oyun oynamazlardı. Annem beni en fazla birkaç kez kucağına almıştır; babamsa bana sadece öfkelendiğinde el sürerdi.

Asıl bunu affetmekte zorlanıyorum. Kısa zamanda hayatımın bir parçası olduğunu kabullendiğim fiziksel şiddeti değil, *dokunma* eksikliğini ve yetişkinlik hayatıma etkilerini kastediyorum elbette. Nasıl anlatsam? Sırf bu yüzden başkalarının bana dokunmasına bir türlü alışamadım, hatta bundan hep korktum. Duygusal ya da fiziksel anlamda samimi ilişkiler beni hep olağanüstü zorladı.

Evden ayrılmayı dört gözle bekledim. Annemle babam benim için birer yabancıydı; kan bağımız olduğuna bile inanamıyordum. Kendimi bir alt yaşam formu tarafından evlatlık alınmış bir uzaylı, dünya dışı bir varlık gibi görüyordum ve kaçıp kendi türümden olanları aramaktan başka şansım yoktu.

Kibirli biri gibi konuştuysam beni affedin. Sizi asla cesaretlendirmeyen, sürekli küçümseyip korkutan, öğrenme ya da sanat aşkınızla dalga geçen, bir parça hassas, duygusal ya da entelektüel olan her şeyle alay eden, öfkeli, alkolik, nefret dolu, fazlasıyla alaycı bir ebeveyn elinde yıllar boyu çocukluğun ıssız adasına hapsedildiğinizde... biraz kızgın, asabi ve savunmacı oluyorsunuz.

Olma hakkınızı savunmaya kararlı büyüyorsunuz. Tam olarak hangi olma hakkı? *Farklı* olmak mı? Bir *birey* olmak mı? Yoksa bir *ucube* olmak mı?

Bu satırları genç biri okuyorsa tutunabileceği bir şey vereyim: Farklı olduğun için sakın karamsarlığa kapılma. İlk başta bir utanç kaynağı olan bu can sıkıcı, acı veren farklılık, günün birinde bir onur ve gurur nişanı olacak.

İşin doğrusu, ben artık farklı olmaktan büyük gurur duyuyorum. Bunun için Tanrı'ya minnettarım. Kendinden nefret eden küçük bir çocukken bile dışarıda bambaşka bir dünyanın olduğunu hissederdim. Ait olabileceğim daha iyi bir dünyanın. Karanlığın ötesinde, spot ışıklarıyla aydınlatılmış daha parlak bir dünyanın.

Neden mi bahsediyorum? *Tiyatrodan* elbette. Salonun kararttıldığı, perdelerin parladığı, seyircilerin hep birlikte boğazını temizlediği, koltuğuna yerleştiği, beklentiyle ürperdiği o anı düşünün. Basbayağı sihirdir o; bugüne dek denediğim her uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapar. Kraliyet Shakespeare Kumpanyası ve Ulusal Tiyatro'nun sahnelediği oyunlarda ya da West End'deki matinelere yaptığımız okul gezilerinde tanıştığım bu dünyaya ait olduğumu çocuk yaştan beri biliyordum.

Oraya kabul edilmek istiyorsam değişmem gerektiğinin de aynı netlikle farkındaydım.

Olduğum kişi olmam yeterli değildi. Başka birine dönüşmeliydim.

Şu an bunu yazmak komik geliyor, hatta acı veriyor ama o zamanlar böyle olduğuna yürekten inanıyordum. Kendimle ilgili her şeyi değiştirmem gerektiğine inanıyordum: ismimi, görünüşümü, duruşumu, konuşma tarzımı, konuştuğum ve düşündüğüm şeyleri. Bu cesur yeni dünyanın bir parçası olmak için farklı, daha iyi birine dönüşmeliydim.

Nihayet günün birinde başardım.

Yani neredeyse başardım diyelim. Eski benden geriye kalan birkaç iz, ahşap zemindeki kan lekesi gibi üstüme yapışıp kaldı ve ne kadar ovarsam ovayım ancak soluk kırmızı bir lekeye dönüştürebildim.

Bu arada tam adım, Elliot Chase.

Bir tiyatroseverseniz adıma yabancı olmayabileceğinizi gururla söyleyebilirim. Adımı duymadıysanız bile oyunumu

duymuş ya da izlemişsinizdir. *Kötümserler,* Atlantik'in iki yakasında da büyük başarı yakaladı. Broadway'de bir buçuk yıl boyunca sahnelendi ve birkaç ödül kaptı. Biraz övünmek gibi olacak ama Tony ödülüne aday bile gösterildim.

İlk oyununu yazan biri için hiç de fena sayılmaz, değil mi?

Elbette benim gibi genç bir adamın hızlı gelen eleştirel ve ticari başarısını çekemeyen benden daha yaşlı, küskün ve deneyimli şaşırtıcı sayıda yazarın, hakkımda art niyetli ve memnuniyetsiz yorumlarda bulunup şeytanın aklına gelmeyen hikâyeler uydurması kaçınılmazdı. Beni intihalden düpedüz hırsızlığa dek her tür rezillikle suçladılar.

Anlaşılmayacak şey değil, herhalde. Ben kolay bir hedefim. Ölümüne dek yıllarca yazar Barbara West'le yaşamış biriyim.

Benim aksime Barbara'nın tanıtılmaya ihtiyacı yok. Onu size okulda öğretmiş olmalılar. Hikâyeleri daima müfredata girer ama ben çoğunluğun aksine, Barbara'nın fazla abartıldığını düşünüyorum.

Tanıştığımızda Barbara benden epeyce yaşlıydı ve sağlığı her geçen gün kötüye gidiyordu. Son anına dek yanında kaldım.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, onu sevmiyordum. İlişkimiz romantik bir ilişkiden çok, iş ilişkisi gibiydi. Ben onun eskortu, uşağı, şoförü, destekçisi ve kum torbasıydım. Bir keresinde evlilik teklifinde bulundum ama reddetti. Medeni birlikteliğe* de razı olmadı. Kısacası ne sevgiliydik ne de eş. Dost bile sayılmazdık; en azından ilişkimizin sonlarına doğru.

Barbara her şeye rağmen evini bana miras bıraktı. Holland Park'taki o çürümeye yüz tutmuş, eski malikâneyi. Öyle büyük ve gudubet bir yeri ayakta tutacak kadar zengin değildim, bu yüzden satıp parasıyla birkaç yıl krallar gibi yaşadım.

Barbara bana, çoksatan kitaplarından herhangi birinin, hayatımın geri kalanını maddi güvence altına almamı sağlayacak

* Evliliğe benzeyen ve bazı ülkelerde resmî olarak tanınan bir birliktelik türü. (*ç.n.*)

telif hakkını çok gördü. Kitaplarının isim hakkını, çeşitli hayır kurumları ve Nova Scotia'daki, yüzlerini bile görmediği ikinci derece kuzenleri arasında paylaştırmayı tercih etti.

Barbara beni mirasından mahrum ederek, küçük zulümlerin hükmettiği ilişkimiz boyunca bana duyduğu nefreti son kez kusmuş oldu. Bu davranışı yüzünden onu bir türlü affedemiyorum. İlişkimizi konu alan bir oyun yazmamın sebebi de bu. Bir çeşit intikam diyebilirsiniz.

Fevri değilimdir. Öyle küplere binecek kadar kızmam; hiçbir şey söylemeden sessizce oturur, elime kâğıt kalem alıp intikamımı kararlılıkla planlarım. O piyeste ilişkimizi sahte bir ilişki, Barbara'yıysa gerçekte olduğu gibi kibirli, kaçık bir bunak olarak göstererek yerden yere vurdum.

Laf aramızda, dünya çapındaki hayranlarını öfkeden deliye döndürmek bana piyesin başarısından çok daha büyük bir keyif yaşattı.

Eh, belki tam öyle sayılmaz.

Piyesimin West End'deki gala gecesini asla unutamam. Lana flörtüm olarak koluma girmişti. Kısa bir an ünlü olmanın neye benzediğini tecrübe ettim. Flaşlar patlıyor, coşkulu tezahüratlar duyuluyor, ayakta alkışlanıyordum. Hayatımda hiç o geceki kadar gururlanmamıştım. Bugünlerde o geceyi sık sık hatırlayıp kendi kendime gülümsüyorum.

Konuyu daha fazla dağıtmasam iyi olur. Asıl hikâyemize geri dönelim; bana ve Kate'e, yağmurlu Londra'dan güneşli Yunanistan'a yaptığımız yolculuğa.

6

Kate'i Gatwick Havaalanı'nda, o daha beni görmeden önce gördüm. Sabahın o saatinde belki biraz dağınık ama yine de harika görünüyordu.

Check-in masasında olduğumu fark ettiğinde yüzü belli belirsiz asıldı. Beni görmezden gelip doğrudan sıranın sonuna yöneldi. Ama ona el sallayıp seslendim; diğer insanların dönüp bakmasına sebep olacak kadar ısrarla. Başını kaldırıp varlığımı kabullenmekten başka şansı yoktu. Şaşırmış gibi göründü ve dudaklarına bir gülümseme kondurdu.

Sıranın başına yürüyüp yanıma geldi. Gülümsemeye devam ederek, "Selam, Elliot. Seni fark etmedim," dedi.

"Ciddi misin? Tuhaf çünkü ben seni hemen fark ettim," dedim sırıtarak. "Günaydın. Sana burada rastlamak ne güzel."

"Aynı uçakta mıyız?"

"Öyle görünüyor. Yan yana oturur, güzelce dedikodu yaparız."

"Olmaz," dedi Kate senaryoyu bir kalkan gibi göğsüne bastırarak. "Repliklerimi ezberlemeliyim. Gordon'a söz verdim."

"Endişelenme, ben sana ezberletirim. Yol boyu çalışırız. Ver bakalım pasaportunu."

Başka şansı olmadığını ikimiz de biliyorduk. Yanıma oturmayı reddederse hafta sonunun kötü geçeceği açıktı. Bu yüzden gülümsemesinden ödün vermeden pasaportunu uzattı. Koltuklarımızı yan yana aldık.

Daha uçak tekerleklerini yerden kaldırmış, bulutların üstünde uçmaya başlamıştı ki Kate'in replik ezberlemeye falan niyeti olmadığı anlaşıldı. Senaryoyu çantasına tıkarak, "Çalışmasak olur mu? Korkunç başım ağrıyor," dedi.

"Akşamdan kalma mısın?"

"Her zamanki gibi."

Güldüm. "Tedavisini biliyorum. Azıcık votka."

Kate başını iki yana salladı. "Sabahın köründe votka içemem."

"Saçmalama. Seni uyandırır. Yüzüne yumruk yemiş gibi olursun."

Kate'in itirazlarını duymazdan gelip yanımızdan geçen uçuş görevlisini durdurdum ve iki bardak buz istedim. Bu uçuşta bedava alabileceğiniz tek şey, buzdu. Adam bana tuhaf bir bakış fırlatsa da isteğimi geri çevirmedi. Sonrasında çantamda saklayıp uçağa gizlice soktuğum bir avuç küçük votka şişesini çıkardım. Bugünlerde, istenen astronomik rakamlar şöyle dursun uçaklarda doğru düzgün içki çeşidi bile olmadığı için kendi içkimi yanımda getirmeyi çok daha pratik ve elbette ekonomik buluyorum.

Bu sizde iflah edilmez bir zevk düşkünü olduğum izlenimi yarattıysa hemen belirteyim, şişeler küçüktü. Ayrıca bu uzun yolculuğun geri kalanını birlikte geçirmeye mecbur kaldığımız için ikimizin de biraz alkole ihtiyacı olacaktı.

İki plastik bardağa votka doldurdum. Bardağımı havaya kaldırdım. "Bizi bekleyen keyifli hafta sonuna içelim. Şerefe."

"Sağlığına." Kate votkayı tek dikişte içip yüzünü buruşturdu. "Ahh."

"Birazdan baş ağrın falan kalmayacak. Şimdi bana *Agamemnon*'u anlat. Nasıl gidiyor?"

Kate dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Ah. Gayet iyi. *Harika.*"

"Öyle mi? *Güzel.*"

"Neden sordun?" Kate gülümsemekten vazgeçip kuşkulu gözlerle bana baktı. "Ne duydun?"

"Hiçbir şey. Gerçekten."

"Çıkar baklayı ağzından, Elliot."

Duraksadım. "Sadece kulağıma bir dedikodu çalındı, hepsi bu. Güya Gordon'la didişip duruyormuşsunuz."

"Ne? Tamamen saçmalık."

"Ben de öyle düşündüm."

"Resmen deli saçması." Kate minik votka şişelerinden birini daha açıp bardağını doldurdu. "Gordon'la aramız çok iyi." Bardağı kafasına dikti.

"İyi bari. Gala gecesini sabırsızlıkla bekliyorum. Lana'yla ön sırada oturup sana çılgınca tezahürat yapacağız," dedim gülümseyerek.

Kate gülümsemedi. Bir süre hiç konuşmadan düşmanca gözlerle bana baktı. Böyle rahatsız edici sessizliklere asla katlanamam. Bu yüzden sessizliği bozmak için ortak bir arkadaşımızın ölüm tehditleri, e-posta korsanlığı ve her tür delilik içeren şaşırtıcı derecede kin dolu boşanma sürecini anlatmaya koyuldum. Biraz komik olması için bire bin katarak anlattığım uzun, karmaşık bir hikâyeydi.

Hikâyemi anlatırken Kate buz gibi gözlerle beni süzüyordu. Beni ya da anlattıklarımı komik bulmadığını açıkça görebiliyordum.

Gözlerine baktığımda zihnine eriştim ve... düşüncelerini okudum.

Tanrım, keşke çenesini kapatsa. Elliot kendini çok komik, çok zeki sanıyor. Kendini Noël Coward gibi görüyor. Ama öyle değil. O sadece kahrolası bir...*

Tahmin etmişsinizdir, Kate beni pek sevmezdi.

Kendime özgü cazibemden etkilenmiyordu, diyelim. Kate nefretini saklamakta usta olduğunu düşünüyordu ama pek

* İngiliz oyuncu, oyun yazarı ve besteci. (*ç.n.*)

çok aktris gibi –özellikle kendini gizemli zannedenler– onun da duygularını okumak fazlasıyla kolaydı.

Kate'le, Lana'yla tanışmadan çok önce tanışmıştım. Barbara West'in, sadece sahnede değil, sahne dışında da en sevdiği oyunculardan biriydi ve sık sık Holland Park'taki eve, "ziyafet" olarak bilinen ama gerçekte yüzlerce insanın her türlü kepazeliği yaptığı meşhur suarelere davet edilirdi.

Kate o zamanlar bile beni korkuturdu. Bir partide –sigarasının küllerini ve içtiği içkiyi etrafa saça saça– peşime düşüp koluma girmesinden, beni insanlardan uzaklaştırıp kenara çekmesinden, diğer konukların acımasızca taklidini yapıp güldürmesinden hep huzursuzluk duyardım. Tıpkı benim gibi ortama yabancılık çektiğini, benimle yakınlık kurmaya çalıştığını hissederdim. *Ben diğerlerinden farklıyım,* derdi sanki bana. *Beni etrafındaki o kibar ünlülerle karıştırma. Ben bir hanımefendi değilim.*

Kendisinin de benim gibi oraya ait olmadığını bana ispatlamaya can atardı. Aramızdaki tek fark, benim bugünümden değil, geçmişimden utanç duymamdı. Kate'in aksine ben eski derimden sıyrılmak, mevcut rolümü üstlenmek ve diğer konuklara uyum sağlamak istiyordum. Kate bu amacıma ulaşamadığımı beni şakalarına dahil ederek, dürterek, bana göz kırparak, kulağıma fısıldayarak açıkça gösteriyordu.

Eleştirilecek bir yanı olmadığından –dolayısıyla bu da bir eleştiri sayılmaz– Lana'yı eleştirmek istemem ama dürüst olmam gerekirse Kate beni Lana'dan çok daha fazla güldürüyordu. Kate gülmek için her zaman bir bahane bulur, her şeye eğlenceli yönünden bakardı; muzip ve alaycıydı. Oysa Lana –eh, Lana pek çok açıdan ciddi sayılırdı– fazlasıyla açık sözlü, her zaman dürüsttü. Tam anlamıyla zeytinyağı ve su gibiydiler.

Belki de sadece kültürel bir farklılıktı. Tanıdığım tüm Amerikalılar neredeyse patavatsız denilebilecek kadar açık sözlüdür. Öyle olmalarına saygı duyuyorum; bu dürüstlükte saf bir

taraf var. ("Bir Kuzey Amerikalıyı biraz kışkırttığında ne kadar tutucu olduğunu görürsün," derdi Barbara West. "Unutma ki hepsi oraya Mayflower'la* gitti.") Hastalık derecesinde kibar, yüzünüze gülüp arkanızı döndüğünüz anda sizi yerden yere vuran biz Britanyalılardan tamamen farklılar.

Kate ve ben birbirimize daha çok benziyoruz; arada Lana olmasaydı pekâlâ dost olabilirdik. Lana'yla ve bana gösterdiği yakınlıkla ilgili şikâyet edebileceğim tek şey bu; farkında olmadan Kate'le aramıza girdi.

Anlayacağınız, Lana'yla yakınlaştığımızda Kate beni bir tehdit olarak algılamaya başladı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Bana, ikimiz Lana'nın ilgisi için yarışıyormuşuz gibi yepyeni bir düşmanlıkla bakıyordu.

Benimle ilgili hislerine rağmen Kate'in büyüleyici ve elbette yetenekli biri olduğunu düşünüyordum ama bir yandan da karmaşık ve dengesizdi. Yanındayken, her an üstüme saldırabilecek, ne yapacağı belli olmayan huysuz bir kedinin yanındaymışım gibi huzursuzlanıyor, daha doğrusu, kendimi temkinli davranmaya mecbur hissediyordum. Sizi korkutan biriyle gerçek anlamda dost olabileceğinize inanmam ben. Öyle bir durumda nasıl kendiniz gibi davranabilirsiniz ki? Korkarsanız özgün olamazsınız.

Ve *evet*, ben Kate'ten korkuyordum. Sonradan ortaya çıktığı gibi, korkmakta da haklıydım.

Ah. Çok mu aceleci davrandım? Olabilir.

Ama artık söyledim. Yapacak bir şey yok.

Şaşaalı iniş pistiyle olduğundan daha da egzotik görünen Mikonos Havaalanı'na iniş yaptık. Ardından eski limana gitmek üzere bir taksiye bindik. Oradan deniz taksisiyle adaya geçecektik.

---

* 1620 yılında İngiltere'nin Plymouth Limanı'ndan ABD'ye gelen yerleşimcileri taşıyan gemidir. Bu geminin yolcuları sonradan bugünkü ABD'nin çekirdeğini oluşturmuşlardır.

Limana vardığımızda akşam olmak üzereydi. Karşımızda kartpostallardan fırlamış bir manzara duruyordu: mavili beyazlı balıkçı tekneleri, yün yumakları gibi birbirine dolanmış balık ağları, deniz suyu çarptıkça gıcırdayan tahtalar, denizin belli belirsiz benzin kokusu taşıyan esintisi. Tıka basa dolu sahildeki kafeler cıvıl cıvıldı; sohbet ve kahkaha sesleri, koyu Yunan kahvesi ve kızarmış kalamarın keskin kokusu. Bütün bunlara bayılıyordum. İçimi öyle bir yaşam coşkusu dolduruyordu ki burada sonsuza dek kalabilirdim.

Ama hedefim –yoksa kaderim mi demeliyim– başka bir yerdi. Bu yüzden Kate'in peşinden deniz taksisine bindim.

Denizdeki yolculuğumuz başladı. Biz yol alırken gökyüzü yavaş yavaş menekşe rengine bürünüyor, her geçen saniyeyle daha da kararıyordu.

Çok geçmeden ada kara bir kütle halinde ufukta belirdi. Alacakaranlıkta neredeyse tekinsiz görünüyordu. Haşin güzelliği beni her zamanki gibi huşu içinde bırakmıştı.

İşte, diye geçirdim içimden. *Aura.*

7

Biz Kate'le yaklaşırken başka bir sürat teknesi adadan ayrılıyordu.

Tekneyi kullanan, Babis'ti. Altmışlarında, kel ve kısa boylu bir adam olan Babis çok şık giyinirdi. Mikonos'taki Yialos restoranını işletiyordu. Yıllar önce Otto'yla yaptığı bir anlaşmaya bağlı olarak Agathi'den telefonla alışveriş listesini alır, sadece listedekileri adaya teslim etmekle kalmayıp evin havalandırılıp temizlenmesini de sağlardı. Onunla karşılaşmadığımıza sevindim. Bence herif can sıkıcı bir züppeydi.

Babis yanımızdan geçerken teknesini yavaşlattı. Kate'e abartılı, derin bir reverans yaptı. Teknenin arkasındaki boş alışveriş sepetlerinin yanında üç yaşlı temizlikçi kadın oturuyordu. Babis'in reverans yaptığını gören yaşlı kadınlar buz gibi soğuk gözlerle birbirlerine baktılar.

Bahse girerim, ondan nefret ediyorlar, diye düşündüm. Yorumda bulunmak için Kate'e döndüm ama ona şöyle bir baktığımda çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Kate, Babis'i fark etmemişti bile. Sertçe kaşlarını çatmış, adaya bakıyordu. Yolculuğumuz ilerledikçe suratı asılmıştı. Belli ki aklında bir şey vardı. Ne olduğunu merak ettim.

Aura'ya ayak bastık ve yorgunluktan tek kelime bile konuşamayacak halde çantalarımızı sırtlanıp uzun garaj yolunu yürüdük.

Yolun sonunda ev belirdi. Etrafı karanlıkla çevrili bir deniz feneri gibi ışıl ışıldı.

Lana ve Leo bizi içtenlikle karşıladı. Patlatılan şampanyadan Leo hariç hepimiz birer kadeh içtik. Lana, akşam yemeğinden önce eşyalarımızı yerleştirmek ve biraz dinlenmek isteyip istemediğimizi sordu.

Ben her zaman kaldığım odayı rica ettim; ana binada, Lana'nın odasının bitişiğindeki oda. Kate geçen yaz çok rahat uyuduğu, konuk evindeki odayı tercih etti.

Lana, Leo'ya başıyla işaret etti. "Kate'e çantalarını taşımakta yardım eder misin, canım?"

Her zaman centilmen bir çocuk olan Leo çoktan ayağa kalkmıştı.

Ama Kate itiraz etti. "Sorun değil, şekerim. Yardıma ihtiyacım yok. Eski toprağım ben. Altından kalkarım. Önce şu içkimi bitireyim."

Tam o anda telefonuna sertçe kaşlarını çatarak bakan Jason içeri girdi. Lana'ya bir şey söyleyecekti, Kate'i görüp sustu. Beni fark etmedi.

"Ah, sen de mi buradasın?" dedi Kate'e biraz zoraki bir gülümsemeyle. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ta-ta."

"Sana Kate'i davet ettiğimi söylemiştim, canım," dedi Lana. "Unuttun herhalde."

"Başka kim geldi?" dedi Jason iç geçirerek. "Tanrım, Lana. Sana söylemiştim... çalışmam gerekiyor."

"Kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

"Elliot hıyarını davet etmediğin sürece sorun yok."

"Merhaba, Jason," dedim arkasından. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Jason irkildi ve utanmış gibi görünme nezaketinde bulundu. Kate bir kahkaha patlattı. Lana da güldü. Agathi de.

Jason dışında herkes güldü.

Şimdi gelelim Jason'a.

İtiraf etmeliyim, ona dair tarafsız bir şeyler yazabilmem imkânsız. Elbette elimden geleni yapacağım. Bana göre bir adam olmadığını söylemem yeterli ki bu da ona katlanamadığım anlamına geliyor.

Jason komik bir herifti. Eğlenceli biri olduğunu kastetmiyorum. Güçlü çenesi, masmavi gözleri, koyu kahverengi saçları, yapılı vücuduyla yakışıklı bir adamdı. Ama tavırları benim için hep bir muammaydı. İnsanlara kasten mi bu kadar umursamazca kaba davranıyor –ki kaba demek bile kibar kalır– yoksa başkalarına neler hissettirdiğinin farkında değil miydi, bilmiyordum. Maalesef ben ilkinin geçerli olduğunu düşünüyorum.

En çok da Agathi, Jason'ın kendisiyle konuşma şeklinden şikâyetçiydi. Jason ona bir hizmetçiyle konuşur gibi küçümseyici bir sesle hitap ederdi. Oysa Agathi'nin bir hizmetçiden çok daha fazlası olduğu açıktı. Böyle zamanlarda Agathi adama öfkeyle bakar, gözleri sanki, *ben senden önce buradaydım, senden sonra da burada olacağım,* diye bağırırdı.

Ama Agathi gerekmedikçe asla konuşmazdı. Kocasının hatalarını görmezden gelen Lana'ya Jason'ı şikâyet etmezdi. Lana insanların, en kötü olanların bile iyi yönlerini görmekte ısrarcıydı.

"Pekâlâ," dedi Kate. "Artık gidip eşyalarımı yerleştireyim. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Şampanyasını bitirdikten sonra çantasını omzuna attı ve mutfaktan ayrıldı.

Kate çantalarının yükü altında, dar taş merdivenden aşağıdaki düzlüğe indi.

Konuk evi yüzme havuzunun sonundaydı. Yeşil mermer döşeli havuz, selvi ağaçlarıyla çevriliydi. Otto onu, ana binanın orijinal mimarisine uyum sağlayacak şekilde dizayn ettirmişti.

Kate burada, ana binadan uzakta kalmayı seviyordu. Burası ona mahremiyet sağlıyor, kafasını dinlemesine imkân tanıyordu.

Eve girip çantaları yere bıraktı. Eşyalarını yerleştirmeyi düşündü ama üşendi. Biraz soluklandı.

Birden içinden ağlamak geldi. Gün boyu duygusallığı üstündeydi. Şimdi de Lana ve Leo'nun birlikte ne kadar mutlu olduklarını, aralarında nasıl da doğal, içten bir sevgi olduğunu görünce içinde kıskançlıkla karışık bir acı hissetmiş ve garip bir şekilde hüzünlenmişti.

Neden böyle hissetmişti? Neden Leo'nun annesinin elini tuttuğunu, omzuna dokunduğunu ya da onu sevgiyle yanağından öptüğünü gördüğünde ağlamak istiyordu? Kendini çaresizce yalnız hissettiği için mi?

Hayır, palavraydı onlar. Çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Onu asıl rahatsız eden burada, adada olmaktı. Adada olmak, buraya ne yapmaya geldiğini bilmek. Bu bir hata mıydı? Kötü bir fikir miydi? Muhtemelen... Belki...

Artık çok geç, diye düşündü. *Hadi Kate, topla kendini.*

Sinirlerini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Yanında ne getirmişti? Klonopin mi? Xanax mı? Birden adaya son gelişinde kendine bıraktığı o küçük hediyeyi hatırladı. Hâlâ burada olabilir miydi?

Çabucak kitaplığa gidip parmaklarını ciltlerin üstünde gezdirdi. Aradığı hırpalanmış sarı ciltli kitabı buldu.

Algı Kapıları, Aldous Huxley.

Kitabı raftan aldı. Sağ sayfa açıldı; küçük, düzleşmiş bir kokain torbası ortaya çıktı. Kate'in gözleri parladı. *Bingo.*

Dudaklarında bir gülümsemeyle kokaini komodinin üstüne boşalttı. Sonra kredi kartını çıkarıp kokaini bölmeye başladı.

8

Agathi mutfakta küçük, keskin bir bıçakla bir çipuranın içini ustaca boşaltmakla meşguldü. Gri renkli, pis iç organları lavaboya attı. Boşalan kısmı yıkarken balığın koyu kırmızı kanı, akan suya karıştı.

Ellerinin, büyükannesinin ellerinin rehberliğinde hareket ettiğini, aşina olduğu bu hareketleri ona büyükannesinin ruhunun yaptırdığını hissedebiliyordu. Gün boyu *yiayia*'sını düşünmüştü. Ona göre yaşlı kadın, dünyanın bu bölgesiyle ayrılmaz bir bütündü. İkisi de biraz kaçık, ikisi de biraz sihirliydi. Büyükannesinin bir cadı olduğu söylenirdi. Agathi oradaki varlığını duyabiliyordu. Onu gün ışığında, denizin sesiyle birlikte ve bir balığı temizlerken hissediyordu.

Musluğu kapadı, kâğıt havluyla kuruttuğu balığı tabağa yerleştirdi.

Agathi kırk beş yaşındaydı. Güçlü yüzü, siyah gözleri, belirgin elmacıkkemikleriyle bana tipik bir Yunan gibi görünüyordu. Nadiren makyaj yapma zahmetine giren, güzel bir kadındı. Saçlarını hep topuz yapardı. Belki bu onu biraz sert gösterirdi ama Agathi'nin sadece güzellik malzemeleri değil, zamanı da sınırlıydı ve zamanını dış görünümüne harcamak istemiyordu. O işleri başkalarına bırakmıştı.

Balıkları kafasında şöyle bir tarttı. Epeyce iriydiler. *Üç tanesi yeter,* diye geçirdi içinden. Yine de her ihtimale karşı Lana'ya danışacaktı.

Lana daha mutlu görünüyor, diye düşündü. *İyi bari.*

Lana son zamanlarda tuhaf bir ruh hali içindeydi. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor, mesafeli davranıyordu. Bir şeylerin canını sıktığı belliydi. Agathi sormayacak kadar ferasetliydi. Âdeta sağduyu timsaliydi. Sorulmadıkça asla fikrini belirtmez, sorulsa bile ancak ısrar edildiğinde konuşurdu.

Ev halkı arasında Lana'daki değişikliği fark edecek kadar dikkatli tek kişi, Agathi'ydi. Diğerleri –evdeki iki erkek– Lana'nın ruh halini düşünmeye pek az zaman harcardı. Agathi, Leo'nun bencilliğini gençliğine yoruyordu. Jason'ı affetmekteyse daha fazla zorlanıyordu.

Agathi, Lana'ya adada huzurlu ve eğlenceli birkaç gün geçirtmeye kararlıydı. Öyle olmaması için bir sebep yoktu.

O ana dek havadan yana şansları yaver gitmişti. Rahatsız edici bir rüzgâr çıkacağa benzemiyordu. Adaya geçerlerken deniz çarşaf gibiydi. Yüzeyde en ufak bir kıpırtı yoktu.

Gelişleri lojistik anlamda biraz sorun olmuştu. Agathi harika bir kâhyaydı ve işlerin hep tıkır tıkır yürümesini sağlardı. O günse her şey sürekli gecikmişti. Eve girdiklerinde Babis hâlâ mutfaktaydı ve getirdiği yiyecekler dolaba yerleştirilmeyi bekliyordu. Temizlikçiler çalışmaya devam ediyor, yerleri silip yatakları hazırlıyorlardı. Mahcup duruma düştüğü her halinden belli olan Babis, nasıl özür dileyeceğini bilememişti. Elbette Lana her zamanki kibarlığıyla gelişlerini bu kadar geç haber verdiği için kabahatin kendisinde olduğunda ısrarcı davranmıştı. Temizlikçilere ayrı ayrı teşekkür etmiş, yaşlı kadınlarsa karşılarında bir ünlü bulmanın şaşkınlığıyla hayran hayran sırıtmıştı. Şimdi Lana ile Leo yüzmeye gitmiş, Jason da suratını asıp dizüstü bilgisayarıyla telefonunu kuşanarak çalışmaya çekilmişti.

Agathi, Babis'le baş başa kalmıştı ve elbette bundan rahatsızlık duyuyordu. Ama direnecekti. Bu ne kendini beğenmiş, züppe bir adamdı! Bir yandan önünde el pençe divan durduğu Lana'ya yaranmak için her şeyi yapıyor, diğer yandan emrinde

çalışanlara amirane ve küçümseyici bir tavırla bir şeyler fısıldayıp birer pislikmiş gibi davranıyordu.

Babis de en çok Agathi'den tiksiniyordu. Nazarında Agathi sonsuza dek lokantasında çalışan bir garson olarak kalacaktı. Babis o malum yazda yaşananları asla unutmayacaktı. Bir bebek bakıcısı arayışındaki Otto ve Lana o gün ilk kez Yialos'ta öğle yemeği yemiş ve kader Agathi'yi onların masasına servis yapmakla görevlendirmişti. Lana'nın Agathi'ye bir anda kanı kaynamıştı. Agathi hemen orada işe alınmasının ardından karı kocanın eli ayağı olmuştu. Adadaki ziyaretleri sona ererken ona oğullarının dadısı olarak Los Angeles'ta kendileriyle yaşamayı teklif etmiş, Agathi teklifi hiç düşünmeden kabul etmişti.

Onu bu kadar hızlı karar vermeye itenin Hollywood'un cazibesi olduğunu düşünebilirsiniz ama yanılıyorsunuz. Agathi Lana'nın yanında olduğu sürece her yere giderdi. O günlerde tamamen Lana'nın büyüsüne kapılmıştı. Lana ona gel dese Timbuktu'ya gitmeyi bile sorun etmezdi.

Böylece Agathi aileyle birlikte önce Los Angeles'a, sonra Londra'ya taşındı. Leo büyüyünce dadılıktan aşçılığa, kâhyalığa ve asistanlığa terfi etti, Lana'nın sırdaşı, en yakın arkadaşı –biraz fazla mı böbürleniyordu acaba?– oldu. Belki biraz haddini aşıyordu ama hemen hemen böyleydi. Sıradan bir günde Agathi, Lana'ya hiç kimsenin olmadığı kadar yakındı.

Babis'le mutfakta yalnız kalan Agathi, uzun alışveriş listesinin her maddesini ağır ağır, titizlikle gözden geçirip Babis'e her şeyin eksiksiz olduğunu kontrol ettirmekten şeytani bir haz duymuştu. Bu işi işkenceden farksız bulan Babis, sık sık ayağını yere vurup oflayıp poflamıştı. Agathi ancak ona yeterince işkence ettiğinden emin olduktan sonra gitmesine izin vermişti. Sonra yiyecekleri dolaba yerleştirmeye ve birkaç öğünlük yemek planı yapmaya koyulmuştu.

Kendine bir fincan çay doldurduğu sırada arka kapı açıldı.

Kapının gölgesi altında Nikos duruyordu. Bir elinde bir hançer ve sivri bir kanca, diğerinde bir torba dolusu ıslak, siyah ve dikenli denizkestanesi tutuyordu.

Agathi öfkeyle ona baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Yunanca.

"Al," dedi Nikos denizkestanelerini uzatarak. "Onun için getirdim."

"Ah." Agathi torbayı ondan aldı.

"Nasıl temizlendiklerini biliyor musun?"

"Biliyorum."

Nikos bir süre oyalandı. Agathi'nin omzu üstünden mutfakta başka kimin olduğunu görmeye çalışır gibiydi.

Agathi kaşlarını çattı. "Başka bir şey var mı?"

Nikos başını salladı.

"O halde benim çalışmam lazım." Agathi kapıyı sertçe adamın suratına kapattı.

Torbadaki denizkestanelerini tezgâhın üstüne boşalttı. Bir süre onlara baktı. Çiğ yenilen bu kestaneler yöresel lezzetlerden biriydi ve Lana onlara bayılırdı. Nikos kestaneleri getirmekle kibarlık etmişti ve Agathi onları temizlemek için harcayacağı ekstra çabaya gocunmuyordu. Ama Nikos'un bu davranışı onu tedirgin etmiş, nedense kendini huzursuz hissetmişti.

Agathi, Nikos'un Lana'ya bakışlarında bir tuhaflık olduğunu düşünüyordu. Bunu Nikos onları iskelede karşılığında fark etmişti. Lana hiçbir şeyin farkında değildi.

Ama Agathi fark etmişti. Ve hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

9

Nikos evin arka kapısından çıktı.

Aylarca süren yalnızlığın ardından kendini bir anda yeniden insanların arasında bulmanın ne kadar tuhaf geldiğini düşündü.

Bazı açılardan adası istilaya uğramış, kuşatma altına alınmış gibi geliyordu. *Onun adası.* Bu adanın kendisine ait olduğunu düşünmesi ne kadar da saçmaydı. Ama öyle düşünmemek elinde değildi.

Nikos neredeyse yirmi beş yıldır Aura'da münzevi bir hayat sürüyordu. Kendi kendine yetiyor, ihtiyacı olanı avlıyor ve yetiştiriyordu. Kulübesinin arkasında küçük bir sebze bahçesi, birkaç tavuk ve denizde de bol bol balık vardı. Mikonos'a sadece tütün, bira, uzo gibi elzem ihtiyaçları için uğrardı. Sekse ihtiyaç duymuyordu.

Ara sıra kendini yalnız hissedip insan varlığına –başkalarının sesine ve gülüşüne– ihtiyaç duyduğunda, yöre halkının uğrak yeri olan tavernaya giderdi. Taverna Mikonos Limanı'nın diğer tarafında, milyarderler ve yatlarından uzaktaydı. Nikos barda tek başına oturur, bir bira içerdi. Kimseyle konuşmayıp sadece konuşulanları dinler, adada olup bitenlere kulak kabartırdı. Tavernanın diğer ziyaretçileri onu kafa sallayarak selamlamakla yetinir, yanına sokulmazlardı. Nikos'un zaman içinde değiştiğini, yıllar süren münzevi hayatından sonra bir yabancıya dönüştüğünü herkes hissederdi.

Nikos, tavlaları ve ince uzo bardaklarıyla küçük masalarda oturan yaşlı adamların Lana hakkında yaptığı dedikoduları dinlerdi. Çoğu Otto'yu hatırlar ve Lana'dan da garip bir şekilde Yunanca "ekranların denizkızı" diye söz ederdi. Lanetli adanın sahibi olan bu münzevi Amerikalı film yıldızını fazlasıyla ilgi çekici bulur, adanın ona mutluluktan çok acı getirdiğini belirtmeden geçmezlerdi.

O ada lanetli, demişti birileri. *Bu lafımı bir kenara yazın. Yine aynısı olacak. Yakında kadının yeni kocası da eskisinin akıbetine uğrayacak.*

Adamın beş kuruş parası yok, demişti bir başkası. *Kadının kapatması olmuş, geçimini ondan sağlıyor.*

Eh, kadın yeterince zengin, demişti bir adam. *Keşke benim karım da bana baksa.*

Bu sözler herkesi güldürmüştü.

Nikos, Jason hakkında söylenenlerin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyor, çok da umursamıyordu. Jason'ın içinde bulunduğu zor durumu anlayabiliyordu. Lana'nın zenginliğiyle kim rekabet edebilirdi? Nikos Lana'ya çıplak ellerinden başka bir şey sunamazdı. Ama en azından Jason gibi sahte değil, gerçek bir erkekti.

Nikos Jason'dan ilk görüşte nefret etmişti. Jason'ın Aura'yı ilk ziyaretini hatırlıyordu; takım elbise ve güneş gözlüğüyle adayı sahiplenici bir edayla denetleyen, aksi bir adam.

Nikos yıllar içinde Jason'ı gizlice incelemeye devam etmiş, nihayet tam bir sahtekâr olduğuna karar vermişti. Mesela edindiği son "hobi" bir avcı gibi davranmaktı ve o güne dek hiç bu kadar komik duruma düşmemişti. Nikos, Jason'ın, elinden düşürecekmiş gibi tuttuğu silahlarla acemice nişan aldığı halde, erkek olduğunu ispatlamaya çalışan kibirli bir oğlan çocuğu gibi caka satmasını seyrederken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Avladıklarına gelince: Agathi'nin, tüylerini yolma zahmetine girmesine bile değmeyecek kadar cılız, zavallı birkaç kuş.

Boşa harcanan mermilerden söz etmeye bile gerek yoktu.

Böyle bir adam Lana'yı hak etmiyordu.

Nikos'un, adada olmasından rahatsızlık duymadığı tek kişi, Lana'ydı. Ne de olsa ada onundu. O buraya aitti; burada olmak onu canlandırıyordu. Adaya her gelişinde, güneşe çaresizce ihtiyaç duyduğundan yüzü fazlasıyla solgun olurdu. Birkaç güne kalmadan ada onda mucizeler yaratırdı. Lana adanın denizinde yüzdükten, balığını ve toprağında yetişen meyvelerini yedikten sonra çiçek gibi açardı. Nikos'un gördüğü en güzel şeydi. Doğanın, yaşam veren muhteşem bir şey olduğu halde bir kadının yerini tutamayacağını hatırlatıyordu ona.

Nikos bir kadınla öpüşmek şöyle dursun, en son ne zaman tenine dokunulduğunu bile hatırlamıyordu.

Çok fazla yalnız kalıyordu. Bazen delirip delirmediğini düşünürdü. Tavernada rüzgârın insanı delirtebileceği söylenirdi. Ama sebep rüzgâr değildi.

Yalnızlıktı.

Aura'dan ayrılsa nereye gidecekti? Artık insanlarla uzun süre bir arada kalmaya tahammül edemiyordu. Tek seçeneği denizdi; bir teknede yaşayıp bir adadan diğerine geçmek. Ama uygun büyüklükte bir teknesi olmadığı gibi, bir balıkçı teknesinden daha fazlasını almaya parası yetmezdi.

Hayır, bu adadan ölene dek ayrılamayacağı fikrine alışmalıydı. Hatta muhtemelen öldükten sonra bile. Ne de olsa ölüsünü birkaç aydan önce bulamazlardı. O zamana dek vücudu, tıpkı mutfak kapısının dışındaki parçalanmış ölü böceğin, uzunca bir sıra oluşturan gayretli karıncalar tarafından alınıp götürülmesi gibi, çoktan adanın diğer sakinlerince parçalanmış, iştahla yenilip yutulmuş olurdu.

Nikos o günlerde sık sık ölümü düşünüyordu. Aura'nın dört bir yanında ölümün kol gezdiğini biliyordu.

Nikos, ağaçların arasındaki kestirme yolu kullanarak evden uzaklaşırken bir şey görüp durdu.

Dev bir yabanarısı kovanı.

Kovana baktı. Daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmemişti. Bir zeytin ağacının dibinde, köklerin oluşturduğu bir girintinin içindeydi. Etrafında arılar koca bir sürü halinde, döne döne yükselen siyah bir duman gibi uçuşuyordu. Bir açıdan hoş bir görüntüydü.

Bu büyüklükte bir kovana dokunmak için deli olmak gerekirdi. Ayrıca Nikos kovana zarar vermek de istemiyordu. Arıları öldürmek doğru değildi. Onların da diğer herkes gibi orada olmaya hakkı vardı. Hem arılar Tanrı'nın bir lütfu sayılırdı; sivrisinekleri yiyorlardı. Nikos ailenin kovanı fark edip dağıtılmasını istememesini diledi.

Yapılması gerekenin arıları ana binadan uzak tutmak olduğuna karar verdi. Ve bu işlem sırasında sokulmamayı ummak. Kulübesinin dışına bırakacağı kıyma ya da derisi yüzülmüş tavşan eti dolu bir tabak işi görürdü. Arılar tavşan etine bayılırdı.

Tam o sırada su sesi duydu. Durdu. Ağaçların arasından baktığında Kate'in havuzda olduğunu gördü. Nikos karanlıkta gizlenip Kate'i yüzerken seyretmeye koyuldu.

Bir süre sonra Kate onun varlığını hissetti. Yüzmeyi bıraktı. Etrafa bakıp ışıkların ötesindeki karanlığı görmeye çalıştı. "Kim o? Kim var orada?"

Nikos tam yola devam edecekti, gölgelerin arasında ayak sesleri duydu. Bir başkası daha ortaya çıktı; merdivenden inen Jason havuzun kenarına doğru yürüdü.

Orada durup havuzdaki Kate'e baktı. Yüzü, bir maske takmış gibi ifadesizdi. Kate ona doğru yüzdü.

Gülümsüyordu. "Gelsene. Su harika."

Jason gülümsemedi. "Burada ne işin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Neden buradasın?"

Kate güldü. "Beni gördüğüne sevinmedin anlaşılan."

"Sevinmedim."

"Çok ayıp."

"Kate..."

Kate ona dil çıkardı ve etrafa su sıçratarak dibe daldı. Suyun altında yüzerek konuşmayı sonlandırdı.

Jason dönüp eve gitti.

Nikos kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Tam oradan ayrılacaktı, aniden tuhaf bir hisse kapıldı. Donup kaldı.

Yalnız değildi. Karanlıkta gizlice Kate'i seyreden biri daha vardı.

Nikos gözlerini kısarak karanlıkta etrafa bakındı. Kimseyi göremedi. Kulak kabarttı ama sessizlikten başka bir şey duymadı. Yine de orada birinin saklandığına yemin edebilirdi.

Bir an duraksadı. Sonra yılgınlık hissiyle dönüp hızlı adımlarla kulübesine yürüdü.

IO

Duş aldıktan sonra iki kadeh şampanya doldurup Lana'nın yatak odasına gittim. Lana yalnızdı. Üstünde bir bornozla makyaj masasının önünde oturuyordu. Makyajsız hâliyle her zamankinden güzel göründüğünü düşündüm.

Kapı açılana kadar bir süre sohbet ettik. Jason hışımla odaya daldı. Beni fark edince durdu. "Ah. Demek sen de buradasın. Kimi çekiştiriyorsunuz bakalım?"

Lana gülümsedi. "Sen tanımazsın."

"Beni çekiştirmediğiniz sürece sorun yok."

"Neden?" diye sordum. "Vicdan sızısı mı?"

Jason öfkeyle bana baktı. "O ne demek şimdi?"

Lana güldü ama rahatsız olduğu belliydi. "Jason. Elliot şaka yapıyor."

"Eh, komik olmuyor," dedi Jason. Zekice bir laf edebilmek için insanüstü çaba harcayarak ekledi: "Hem de hiçbir zaman."

Gülümsedim. "Neyse ki dünya çapında binlerce tiyatrosever seninle aynı fikirde değil."

"Hı-hı." Jason gülümsemedi.

Bugünlerde bana iyi davranma isteği tamamen tükenmiş gibiydi. Artık nezaketini koruyup şiddete başvurmayacağını ummaktan başka şansım yoktu.

Jason beni kıskanıyordu çünkü ben Lana'ya, onun anlayamadığı, anlasa bile sağlayamayacağı bir şey sunuyordum. Ne

miydi o? Daha iyi bir terim bulana dek dostluk diyelim. Jason bir erkek ve kadının yakın arkadaş olabilecekleri düşüncesini kavrayacak kapasitede değildi.

Gerçi biz Lana'yla arkadaştan öteydik. Ruh eşiydik.

Jason onu da anlayamıyordu.

"Elliot'ın harika bir fikri var," dedi Lana. "Yarın akşam yemeğini Mikonos'ta yiyelim. Ne dersin?"

Jason yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler."

"Neden? Eğlenceli olur."

"Nereye gideceğiz? Yialos deme sakın."

"Niye?"

"Ah, Tanrı aşkına." Jason iç geçirdi. "Yialos'a gitmek başlı başına proje. Buraya dinlenmeye geldiğimizi sanıyordum."

Kendimi tutamayıp araya girdim. "Ah, hadi ama Jason. Yialos'taki harika yemekleri düşün. Nefis!"

Jason duymazdan geldi. Ama fazla şansı olmadığını bildiği için üstelemedi. "Neyse ne. Duşa giriyorum ben."

"Anlaşılan benim gitme zamanım geldi. Aşağıda görüşürüz."

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Ardından –normalde kolay kolay itiraf etmem ama aramızda kalacağını bildiğim için size karşı dürüst olacağım– kulağımı kapıya yasladım. Aynısını yapmaz mıydınız? Benden bahsedecekleri kesindi. Jason'ın, arkamı döndüğüm anda benimle ilgili neler söylediğini merak ediyordum.

Kapının ardındaki konuşmaları güçlükle de olsa duyabiliyordum.

Lana sinirlenmişe benziyordu. "Neden kibar davranamıyorsun, anlamıyorum."

"Çünkü herif sürekli yatak odanda."

"En yakın arkadaşlarımdan biri o."

"Âşık sana."

"Hayır, değil."

"Elbette öyle. Başka ne demeye o yaşlı kadını öldürdükten sonra hiç sevgilisi olmasın?"

Sessizlik. "Hiç komik değil, Jason."

"Espri yaptığımı kim söyledi?"

"Benden istediğin bir şey mi var, sevgilim? Yoksa niyetin sadece kavga çıkarmak mı?"

Jason'ın kendini sakinleştirmeye çalıştığı yeni bir sessizlik oldu. Sonra daha nazik bir ses tonuyla, "Konuşmalıyız," dedi.

"Peki. Ama Elliot'la uğraşmaktan vazgeç. Ciddiyim."

"İyi, tamam." Şimdi Jason o kadar alçak sesle konuşuyordu ki duyabilmek için kulağımı kapıya iyice bastırmak zorunda kaldım. "Önemli bir şey değil... sadece bir evrakı imzalamanı istiyorum."

"Şimdi mi? Biraz bekleyemez mi?"

"Bu gece göndermeliyim. En fazla birkaç saniyeni alır."

Lana duraksadı. "Önemli bir şey olmadığını sanıyordum."

"Değil zaten."

"Değilse bu acele niye?"

"Acele falan yok."

"O halde yarın okuyup imzalarım."

"Okumana gerek yok," dedi Jason. "Sadece bir şeylerin yerini değiştiriyorum. Sana özetlerim."

"Yine de okumalıyım. İmzalamadan önce incelemesi için Rupert'a gönderelim, ne dersin?""

"Unut, gitsin." Jason öfkelenmişe benziyordu.

Açıklama yapmadı ama her şeyi anlamıştım. Birkaç adım uzaktan, masif meşe kapının ardından bile neyin peşinde olduğunu biliyordum. Yaşadığı tereddütten ve ses tonundaki değişiklikten, Lana'nın avukatının ismini duymanın bile onu fazlasıyla rahatsız ettiğini kestirebiliyordum. Planladığı küçük oyun her ne ise işe yaramayacağını anlamıştı. "Sorun yok. Önemli değil. Biraz bekleyebilir."

"Emin misin?"

"Evet. Dert etme. Ben duşa giriyorum."

Bu sözleri duyunca kapıdan uzaklaştım. Sonrasında neler olduğunu tahmin edebiliyordum.

Jason'ın banyoya girdiğini, yalnız kalır kalmaz da yüzündeki gülümseyen maskeyi çıkardığını hayal ettim. Aynada kendine bakmıştı. Gözlerinde çaresizlik vardı. Acaba Lana'yla bu şekilde konuşmakla hata mı etmişti? Onda şüphe mi uyandırmıştı?

Evrakları imzalaması için önüne koymadan önce Lana'nın birkaç içki devirmesini beklemeliydi. *Evet, aslında hâlâ öyle yapabilirdi.*

Yemekten sonra, Lana biraz gevşediğinde tekrar deneyecekti. Jason onun kadehini sürekli doldurmayı ihmal etmemeliydi. Ona her zamankinden daha iyi davranmalıydı. Lana'yı tanıyordu, fikrini değiştirip sırf kocasını memnun etmek uğruna evrakları imzalamayı kendi bile teklif edebilirdi. Bu tam da ondan beklenilecek bir davranıştı.

Evet, planı hâlâ işe yarayabilirdi. *Nefes al*, dedi Jason kendine, *nefes al ve rahatla.*

Duşun musluğunu açtı. Kaynar su yüzüne çarpıp tenini yaktı.

Jason, onu düşüncelerinden... yapmak zorunda olduğu... kendisini bekleyen her şeyden uzaklaştıran bu acıyı memnuniyetle karşıladı.

Gözlerini kapatıp yanmaya devam etti.

II

Kısa bir süre sonra Kate mutfağa girdi. Nefes nefeseydi ve biraz da kafası dumanlıydı. Diğerlerinin fark etmeyeceğini umuyordu.

Bir tabureye ilişip Lana ile Agathi'nin yemeği hazırlamalarını seyretti. Lana, adanın dört bir yanında bolca yetişen aromalı roka yapraklarıyla salata yapıyordu. Agathi temizlediği çipuraları gösterdi.

"Bence üç tane yeter, ne dersin?"

Lana başıyla onayladı. "Yeter de artar bile."

Kate bir şişe şarap alıp kendine ve Lana'ya birer kadeh doldurdu.

Az sonra duştan yeni çıkmış Leo da onlara katıldı. Yüzü kızarmıştı ve saçlarından süzülen damlalar tişörtünü ıslatıyordu.

Leo yakında on sekizine basacaktı. Lana'nın daha genç bir erkek versiyonu gibiydi; genç bir Yunan tanrısı gibi. Afrodit'in oğlu –adı neydi?– Eros gibi. Leo tıpkı Eros'un görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. Sarı saç, mavi göz, kaslı ve atletik bir vücut. O da annesi gibi iyi kalpliydi.

Lana oğluna baktı. "Saçlarını kurut, tatlım. Üşüteceksin."

"Birazdan kurur zaten. Dışarıda neredeyse hiç nem yok. Yardım ister misiniz?"

"Masayı kurar mısın?"

"Nerede yiyoruz? Dışarıda mı, içeride mi?"

"Dışarıya ne dersin? Teşekkür ederim."

Kate onaylayan gözlerle Leo'ya bakıyordu. "Ne kadar *harika* görünüyorsun, Leo. Sen ne zaman bu kadar yakışıklı oldun? Şarap ister misin?"

Amerikan servislerini ve peçeteleri toplamakla meşgul olan Leo başını iki yana salladı. "Ben içki içmiyorum."

"O halde gel de ağzındaki baklayı çıkar," dedi Kate yanındaki tabureye vurup ona yanına oturmasını işaret ederek. "Kim bu şanslı kız? Adı ne?"

"Kimin?"

"Kız arkadaşının."

"Benim kız arkadaşım yok."

"Ama birileriyle görüşüyor *olmalısın*. Hadi ama... anlat bize. Adı ne?"

Utanmış gibi görünen Leo anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra hızlı adımlarla mutfaktan dışarı çıktı.

Şaşıran Kate Lana'ya baktı. "Nesi var bunun? Sakın bana hâlâ yalnız olduğunu söyleme. Mümkün değil. *Çok hoş* bir çocuk."

"O senin fikrin."

"Ama gerçekten öyle. Bu yaşta önüne gelen her kızla yatıyor olmalı. Derdi ne? Sence biraz..." Kate susup Lana'ya manalı bir bakış fırlattı. *"Bilirsin işte."*

"Hayır, bilmiyorum," dedi Lana şaşkın bir gülümsemeyle. "Biraz ne?"

"Ne bileyim... sanki biraz fazla *bağlı*."

"Bağlı mı? Kime?"

"*Kime* mi?" Kate güldü. "Sana, tatlım."

"Bana mı?" Lana bu defa gerçekten şaşırmıştı. "Leo'nun bana normalden fazla bağlı olduğunu sanmıyorum."

Kate gözlerini devirdi. "Lana, Leo sana âşık. Çocukluğundan beri."

Lana bu sözleri ciddiye almadı. "Öyle bile olsa büyünce vazgeçecek ve o gün geldiğinde üzüleceğim."

"Gey olabilir mi sence?"

Lana omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, Kate. Hem ne fark eder?"

"Belki de ona sormalıyım." Kate gülümsedi ve bu fikre ısınarak kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. "Yani onunla bir 'abla' gibi konuşurum. Senin için ağzını ararım."

Lana başını salladı. "Lütfen öyle bir şey yapma."

"Nedenmiş o?"

"Abla tipi biri değilsin."

Kate bunu biraz düşündü. "Evet, bence de."

Güldüler.

"Bu kadar komik olan ne?" dedim mutfağa girerek.

"Boş ver," dedi Kate gülmeye devam ederek. Lana'ya kadeh kaldırdı. "Şerefe."

O gece ada kahkahalarla çınladı. Neşeli bir gruptuk; son kez bu şekilde bir araya geldiğimizi tahmin edemezdiniz.

Sadece birkaç saat içinde cinayetle sonuçlanacak kadar kötü giden ne olabilirdi?

Söylemek zor. Aşkın nefrete dönüştüğü o anı dakikası dakikasına kim belirleyebilir? Ben sadece her şeyin eninde sonunda bittiğini biliyorum. Özellikle mutluluğun. Özellikle aşkın.

Bu kadar kötümser birine dönüştüğüm için beni affedin. Gençken fazlasıyla idealist, hatta romantiktim. Aşkın sonsuza dek sürdüğüne inanırdım. Artık öyle düşünmüyorum. Artık tek bir şeyden eminim; hayatın ilk yarısı saf bencillik, ikinci yarısıysa tamamen acı.

İzninizle burada biraz mola verip o son mutlu anımızın tadını çıkaracağım.

Dışarıda, yıldızların altında yemek yiyorduk. Mumlarla aydınlatılmış çardaktaydık ve etrafımızı sarmaşık yaseminin tatlı kokusu sarmıştı. Yemeğe Agathi'nin bizim için taze taze hazırladığı denizkestaneleriyle başladık.

Üstüne bolca limon sıkılıp çiğ yenen kestaneler damak tadıma uymuyordu ama gözlerinizi kapatıp hızlıca yuttuğunuzda pekâlâ istiridye olarak hayal edebilirdiniz. Ardından masamızı ızgara çipura ve dilimlenmiş et, çeşit çeşit salata, sarımsakla tatlandırılmış sebzeler ve gecenin spesiyali süsledi: Agathi'nin kızarmış patatesleri.

Kate'in fazla iştahı yoktu. Bu yüzden onun hakkını da kendime alıp tabağımı tıka basa doldurdum. Agathi'nin aşçılığına methiyeler düzerken Lana'nın gayretlerini de nazikçe övmeyi ihmal etmedim. Ama bizzat Aura'nın killi toprağında yetişen, bol yağda nar gibi kızartılmış patateslerin yanında Lana'nın sağlıklı salatalarını esamesi okunmazdı. Son akşam yemeğimiz kusursuz bir ziyafetti.

Yemekten sonra ateş yakıp karşısında oturduk. Ben Lana'yla sohbet ederken Leo Jason'la tavla oynuyordu.

Derken Kate birden Agathi'nin kristalini istedi. Almak için eve girdi.

Size kristalden söz etmeliyim. Aile içinde neredeyse efsanevi bir konumu vardı. Bu ilkel kehanet aracı Agathi'ye büyükannesinden kalmıştı ve sihirli özellikleri olduğuna inanılıyordu.

Aslında söz konusu olan bir kolye ucuydu; gümüş bir zincire geçirilmiş, küçük bir kozalak şeklinde mat beyaz bir kristal. Zinciri sağ elinizde tutup sol avucunuzun üstüne sallandırıyor ve cevabı evet ya da hayır olan bir soru soruyordunuz.

Karşılığında kristal hareket ediyordu. Bir sarkaç gibi ileri geri giderse cevap hayır, daireler çizerse evetti. Böyle basit bir şeye inanmak saçmalıktı belki ama kolye rahatsız edici şekilde doğru cevaplar verme eğilimindeydi. İnsanlar plan ve niyetleri için ona danışıyordu. *Şu işi kabul etmeli miyim? New York'a taşınmalı mıyım? O adamla evlenmeli miyim?* Kristale soru soranların neredeyse hepsi, bazen aylar bazen de yıllar sonra kehanetinin doğru çıktığını haber veriyordu.

Kate, kimi zaman büründüğü o naif haliyle, küçük bir çocuk gibi kristalin büyüsüne tutkuyla inanıyordu. Onun gerçek

bir sihirli küre, Yunan bir kehanet aracı olduğundan adı gibi emindi.

O gece hepimiz kristale sırayla sorularımızı sorduk; böyle şeylere ilgi duymayan Jason hariç. Jason yanımızda fazla uzun kalmadı. Tavlada Leo'ya yenilince canı sıkıldı ve suratını asıp hışımla eve döndü.

Dördümüz baş başa kaldığında ortam iyice neşelendi. Ben ot sardım. Lana ot içmezdi ama o gece baş kuralını çiğneyip sardığım sigaradan birkaç nefes çekti. Kate de.

Leo gitarını getirip kendi yazdığı bir şarkıyı çaldı. Lana'yla söyledikleri bir düet. Güzel bir şarkıydı; anne oğulun tatlı sesleri birbirini tamamlıyordu. Ama Lana sarhoştu ve sözleri unutup duruyordu. Sonra kıkırdamaya başladı ve onun bu hali Leo'yu sinirlendirse de Kate'le beni fazlasıyla eğlendirdi.

On yedi yaşındaki bu ağırbaşlı çocuk kimbilir bizi ne kadar da sinir bozucu buluyordu; hâlâ gençmiş gibi davranan bu aptal ve sarhoş yetişkinleri. Üçümüz kahkahalar içinde birbirimize sarılmış, ileri geri sallanıyor, gülmekten kendimizi alamıyorduk.

Böyle bir hatıraya sahip olduğum için mutluyum. Üçümüz gülüyorduk. O anı tüm netliğiyle hatırlayabildiğim için mutluyum.

Yirmi dört saate kalmadan içimizden birinin öleceğine inanmak çok zordu.

12

Cinayeti anlatmaya başlamadan önce size bir soru sormalıyım.

Hangisi önce gelir: Karakter mi, kader mi?

Her trajedinin asıl sorusu budur. Hangisi ağır basar: Özgür irade mi yoksa alın yazısı mı? Ertesi gün yaşanacak o korkunç olaylar kötücül bir tanrı tarafından belirlendiği için kaçınılmaz mıydı? Lanetlenmiş miydik yoksa bir kurtuluş umudumuz var mıydı?

Bu soru beni yıllarca rahatsız etti. Karakter mi, kader mi? Sizce hangisi? Ben kendi fikrimi söyleyeyim. Bu soruya uzunca bir süre kafa yorduktan sonra ikisinin aynı şey olduğuna karar verdim.

Ama siz benim sözüme itibar etmeyin. Yunan filozof Herakleitos şöyle der:

"Karakter, kaderdir."

Herakleitos haklıysa birkaç saat içinde yaşayacağımız trajedi, doğrudan karakterlerimizin, kim olduğumuzun bir sonucuydu. Yanılıyor muyum? Başımıza gelecekler *kim* olduğumuza bağlıysa asıl soru şu olmalı:

Kim olduğumuzu belirleyen ne?

Karakterimizi belirleyen ne?

Bana göre cevap, kişiliğimin bütünü; hayatı nasıl yaşayacağıma, nasıl başarılı ya da mutlu olacağıma dair değer ve düşüncelerim ki onların izi, uyum sağlamayı, hatta karşı çıkmayı

öğrendiğim şeylerle şekillenen çocukluğumun, bilinçaltına itilen karanlık dünyasına dek sürülebilir.

Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Gençken çocukluğum, hatta karakterim hakkında dahi düşünmeye direnirdim. Pek şaşırtıcı değildir belki. Terapistim bana bir keresinde, travma geçirmiş çocukların, yetişkinlik hayatlarında da sadece dış dünyayla ilgilenme eğiliminde olduklarını söylemişti. Bir çeşit aşırı tetikte olma hali herhalde. İç dünyayla değil, *dış* dünyayla ilgilenerek etrafta tehlike sinyalleri arıyor, güvende olup olmadığımızı anlamaya çalışıyoruz. Mesela öfke ya da nefrete maruz kalmaktan o kadar korkarak büyüyoruz ki yetişkin olduğumuzda, sohbet ettiğimiz birinin esnemesini bastırdığını, sıkılmış ya da sinirlenmiş gibi baktığını fark ettiğimizde içimizde dehşet veren, ürkütücü bir çözülme yaşıyor –yıpranmış bir kumaşın yırtılması gibi– ve hemen karşımızdakini eğlendirme ve hoşnut etme yönündeki çabamızı artırıyoruz.

Elbette asıl trajedi, sürekli dış dünyaya dikkat kesilip tamamen başkalarının deneyimlerine odaklandığımız için kendi dünyamızla iletişimimizin kopması. Sanki tüm hayatımızı, *bu gerçekten benim, ben buyum*, diye hissetmek yerine, *kimliğimize bürünmüş* bir sahtekâr gibi kendimizi taklit ederek yaşıyoruz.

Son günlerde sık sık kendi deneyimlerime odaklanmaya çalışmamın sebebi de bu. *Başkaları eğleniyor mu* değil, *ben eğleniyor muyum*? *Başkaları benden hoşlanıyor mu* değil, *ben onlardan hoşlanıyor muyum*?

Bu hissiyatla soruyorum: *Sizden hoşlanıyor muyum*?

Elbette hoşlanıyorum. Biraz sessizsiniz belki ama iyi dinleyicisiniz. İyi bir dinleyiciyi kim sevmez, değil mi? Tanrı biliyor ya, tüm hayatımız başkaları bizi bir kez olsun duymadan geçiyor.

Otuzlarımın ortalarında terapiye başladım. O zamana dek geçmişimden, güvenle bakabilecek kadar uzaklaştığıma,

geçmişime parmaklarım arasından gözlerimi kısarak bakabildiğime inanıyordum. Açıkçası, grup terapisini sadece ucuz olduğu için değil, insanları izlemekten hoşlandığım için seçmiştim. Hayatım boyunca öyle yalnız kalmıştım ki başkalarının yanında olmak, birbirleriyle etkileşimde bulunduklarını görmek –hemen belirteyim, güvenli bir mesafeden– hoşuma gidiyordu.

Terapistimin adı Mariana'ydı. Meraklı bakışlı kara gözleri, uzun ve kıvırcık, kara saçları vardı. Galiba Yunan ya da yarı Yunan'dı. Zeki ve çoğu zaman iyi biriydi. Ama bazen fazlasıyla acımasız olabiliyordu.

Hatırlıyorum, bir keresinde kafamı uzun süre meşgul edecek kadar korkunç bir şey söylemişti. Geçmişe dönüp baktığımda söylediklerinin tüm hayatımı etkilediğini düşünüyorum.

"Genç ve korkuları olan biriyken," demişti Mariana, "utandığımızda ya da gururumuz kırıldığında bir şeyler olur. Zaman *durur*. O anda donup kalır. Bir versiyonumuz sonsuza dek o yaşta tutsak kalır."

Grup üyelerinden Liz, "*Nerede* tutsak kalır?" diye sormuştu.

Mariana başının yan tarafına dokunarak, "*Burada*," demişti. "Zihninizde hâlâ güvensiz, hâlâ sesini duyuramamış ve sevilmemiş korkulu bir çocuk gizleniyor. O çocuğa ne kadar hızlı ulaşır ve onunla iletişim kurmayı ne kadar çabuk öğrenirseniz hayatınızı o kadar düzene sokarsınız."

Bundan pek de emin değilmiş gibi görünüyor olmalıydım çünkü Mariana vurucu darbeyi doğrudan bana indirmişti.

"Ne de olsa o çocuk sizi bunun için büyüttü, değil mi, Elliot? Sizi hem kendisiyle hem de ihtiyaçlarıyla ilgilenecek, güçlü bir yetişkine dönüştürmedi mi? Onu kollayıp koruyacak birine? O çocuğu özgürlüğüne kavuşturmanız gerekirken onun tutsağı oldunuz."

Kalben her zaman bildiğiniz ama asla kelimelere dökmediğiniz bir gerçeği duymak ne tuhaftır. Günün birinde biri gelip

bu gerçeği sizin adınıza söyler; işte, bu senin hayatın; dön de bir bak. Söylenenleri duyup duymamak sizin elinizdedir.

Ama ben duydum. Hem de tüm netliğiyle.

Zihnimde korkulu bir çocuk sıkışıp kalmıştı. Ve o çocuk asla bir yere gitmiyordu.

Birden her şey anlam kazandı. Caddede, sosyal ortamlarda, birine karşı çıkmam ya da hakkımı savunmam gerektiğinde hissettiğim rahatsız edici duyguların, mide bulantısının, göz teması korkusunun, benimle ya da o an yaşadıklarımla ilgisi yoktu. Bunlar, zamanla yön değiştiren eski duygularımdı. Uzun zaman öncesine, fazlasıyla korkan, saldırı altında olan ve kendini savunamayan bir oğlan çocuğuna aittiler.

O çocuğu yıllar önce ardımda bıraktığımı sanıyordum. Hayatıma devam ettiğimi sanıyordum. Ama yanılmıştım. Beni hâlâ korkulu bir çocuk yönetiyordu. Şimdiki zaman ve geçmiş arasındaki farkı ayırt edemeyen, bilinçsiz bir zaman gezgini gibi sürekli ikisi arasında bocalayan bir çocuk.

Mariana haklıydı: O çocuğu zihnimden çıkarıp kucağıma almalıydım.

Öylesi ikimiz için de daha güvenli olacaktı.

Karakter, *kaderdir*. Sonrası için aklınızda kalsın.

Çocuk da.

Sadece içimdeki çocuğu değil, içinizdeki çocuğu da kastediyorum.

"Size kendinizi sevmenizi söylersem çok fazla şey istemiş olacağımı biliyorum," diyordu Mariana hep. "Ama sevmeyi ya da en azından, geçmişte olduğunuz o çocuğa şefkat duymayı öğrenmeniz doğru yönde atacağınız büyük bir adımdır."

Bunlara gülebilirsiniz. Göz devirebilirsiniz. Bir Kaliforniyalının ağzından çıkmış gibi geldiğini, fazlasıyla benmerkezci ve kendine acıma duygusuyla dolu olduğunu düşünebilirsiniz. Bundan daha güçlü olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Belki de öylesinizdir. Ama sana bir şey diyeyim, dostum: Kendini tiye

almak, acıya karşı bir savunma mekanizmasıdır. Sürekli kendine gülen biri kendini nasıl ciddiye alabilir? Nasıl hissederek yaşayabilir?

Kendi içimdeki çocuğu gördükten sonra başkalarının içindeki çocukları da görmeye başladım. Hepsi yetişkin gibi giyinmiş, yetişkin rolüne bürünmüştü. Ama ben artık bu sahte görüntülerin ardındaki korkulu çocukları görebiliyordum. Birini çocuk olarak gördüğünüzde artık ona nefret duyamazsınız. Şefkat duygunuz kabarır ve...

Sen tam bir riyakârsın, Elliot. Yalancısın.

Lana bu yazdıklarımı omzumun üstünden okusa böyle derdi. Kahkaha atar ve palavralarımı yüzüme çarpardı:

Ya Jason? derdi. *Ona olan şefkatin nerede?*

Yerinde bir tespit. Jason'a olan şefkatim nerede?

Haksızlık mı ettim? Onu bile bile yanlış mı tanıttım? Gerçekleri çarpıtıp onu kasten sevimsiz hale mi getirdim?

Olabilir. Jason'a olan empatim sonsuza dek sınırlı kalacak galiba. Korkunç eylemlerinin ötesini göremiyorum. Adamın yüreğine erişemiyorum; çocukken katlanmak zorunda kaldığı bütün o şeylere, onu, hayatta başarılı olmanın tek yolunun bencillikten, acımasızlıktan ve yalan dolandan geçtiğine inandıran kötülüklere, aşağılanmalara ve zulme erişemiyorum.

Jason ancak öyle davranırsa erkek olabileceğine inanıyordu. Ama o bir erkek değildi.

Sadece erkek rolü oynayan bir çocuktu.

Ve çocuklar silahlarla oynamamalıydı.

13

Pat, pat, pat.

İrkilerek uyandım. Neydi bu gürültü?

Silah sesine benziyordu. Saat kaçtı? Saatime baktım. Sabahın onu.

Bir silah sesi daha.

Telaşlanarak yatağa oturdum. Sonra bir kuşu daha ıskaladığı için öfkeyle küfreden Jason'ı duydum.

Jason ava çıkmıştı; hepsi buydu.

Homurdanarak kendimi tekrar yatağa bıraktım. *Tanrım*, diye düşündüm. *Bu nasıl bir uyandırılma?*

Ve böylece cinayet gününe geldik.

O korkunç gün hakkında ne diyebilirim? Doğrusu, günün nasıl biteceğini ve beraberinde nasıl bir dehşet getireceğini bilsem yataktan hiç kalkmazdım.

Oysa beni neyin beklediğinden habersiz, kâbus bile görmeden horul horul uyuduğumu itiraf etmeliyim. Aura'da hep iyi uyumuşumdur.

Ada öyle sessizdi ki. Öyle huzurluydu ki. Uykunuzu bölecek ne bir sarhoş narası ne de bir çöp kamyonu sesi. Hayır, o işi elinde bir silahla Jason üstlenmişti.

Yataktan kalktım, bastığım soğuk taş zemin ayaklarımı uyandırdı. Pencereye gidip perdeleri ardına dek açtım. İçerisi güneş ışığıyla doldu. Masmavi gökyüzüne, düzgün sıralar halindeki uzun, yeşil çamlara, gümüşlü mavili zeytin ağaçlarına,

pembe kır çiçeklerine ve sarı kelebek sürülerine baktım. Bir süre ağustosböceği korosunu ve şakıyan kuşları dinleyip toprak, kum ve denizin keskin kokusunu içime çektim. Olağanüstü bir andı. Elimde olmadan gülümsedim.

Alt kata inmeden önce biraz çalışmaya karar verdim. Adadayken hep ilhamla dolardım. Masaya oturup defterimi açtım. Üstünde çalıştığım oyunla ilgili birkaç fikir karaladım.

Sonra hızlıca duş alıp aşağı indim. Yoğun kahve kokusu beni mutfağa çağırıyordu. Ocaktaki demlikten bir fincan taze kahve doldurdum.

Diğerleri ortada yoktu. Nerede olduklarını merak ettim.

Pencereden baktığımda Leo ve Lana'nın dışarıda olduğunu gördüm. Bahçede harıl harıl çalışıyorlardı.

Leo, Nikos'un yardımıyla eski bir çiçek tarhının toprağını kazıyordu. Aslında işin büyük kısmını kan ter içinde kalan Nikos yüklenmişti. Üstündeki atlet terden sırılsıklam olmuştu. Lana, ikisinin yakınında diz çökmüş, hasır bir sepete çeri domates topluyordu.

Kendime bir fincan daha kahve doldurduktan sonra yanlarına gittim.

Evden çıktım ve yamru yumru taş basamaklardan aşağıdaki düzlüğe indim. Duvarla çevrili meyve bahçesinin yanından geçerken durup şeftali ve elma ağaçlarına baktım. Dallarında pembeli beyazlı tomurcuklar, köklerinin arasında minik sarı çiçekler vardı.

Henüz İngiltere'ye uğramayan bahar, Aura'ya çoktan gelmişti.

"Günaydın," dedim Lana ve Leo'nun yanına giderek.

"Elliot, tatlım. Aç ağzını." Lana ağzıma bir çeri domates tıktı. "Güne ağzını tatlandırarak başla."

"Ben yeterince tatlı değil miyim yani?" dedim ağzım dolu, kıkırdayarak.

"Tatlı sayılırsın. Ama yeterince değil."

"Mmm." Domates gerçekten de tatlı ve lezizdi. Lana'nın sepetinden bir tane daha aldım. "Ne yapıyorsunuz?"

"Yepyeni bir sebze bahçesi kuruyoruz. Yeni projemiz."

"Eskisine ne oldu?"

"Bu bahçe Leo için. Kendine ait bir yere ihtiyacı var." Lana bana keyifle gülümsedi. "Artık vegan, biliyorsun."

"Ha." Ben de gülümsedim. "Evet, söylemiştin."

"*Her şeyi* kendimiz yetiştireceğiz," dedi Leo kazdıkları toprağı hevesle işaret ederek.

"Hemen hemen her şeyi," dedi Lana tekrar gülümseyerek.

"Lahana, karnabahar, brokoli, ıspanak, havuç ve turp... başka?"

"Patates," dedi Lana. "Böylece artık Nikos'un patateslerinden çalmamıza gerek kalmayacak. Bu arada dün akşamki patatesler nefisti. Teşekkürler."

Bu sözleri dudaklarında bir gülümsemeyle Nikos'a söylemişti. Utanan Nikos elini sallayarak iltifatı geçiştirdi.

"Marihuana için de yer var mı?" diye sordum.

"Hayır." Leo başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Bakarız," dedi Lana bana göz kırparak.

Bakışlarımı konuk evine çevirdim. "Madam nerede?"

"Hâlâ uyuyor."

"Ya Jason?"

Güçlü bir silah sesi Lana'ya fırsat vermeden sorumu yanıtladı. Sonra evin hemen arkasında bir el daha silah sesi duyuldu.

Yerimden sıçradım. "*Tanrım.*"

"Kusura bakma," dedi Lana. "Jason işte."

"İnsanları mı vuruyor?"

"Şimdilik sadece güvercinleri."

"Resmen cinayet," dedi Leo yüzünü buruşturarak. "Bir vahşet gösterisi. Mide bulandırıcı ve rahatsız edici. *İğrenç* bir şey."

Lana'nın sabırlı ama biraz gergin ses tonundan, oğluyla daha önce de benzer bir tartışmaya girdiğini anladım.

"Biliyorum tatlım ama Jason bundan keyif alıyor. Ayrıca vurduğu her şeyi yediğimiz için bir israf falan da söz konusu değil."

"*Ben* yemiyorum. Açlıktan ölürüm daha iyi."

Lana konuyu ustaca değiştirdi. Leo'nun koluna dokunup yalvarır gibi yüzüne baktı. "Mucize yapıp ölüyü canlandırabilir misin, Leo? Kate'e piknik yapmanın tamamen onun fikri olduğunu hatırlatır mısın? Agathi çok uğraştı. Tüm sabahı yemek pişirerek geçirdi."

Leo iç geçirdi. Küreğini toprağa sapladı. Verilen görevden pek de hoşlanmışa benzemiyordu. "Daha sonra bitiririz Niko, olur mu?"

Nikos sessizce onayladı.

Bana çiçek soğanlarını nereye ekeceklerini gösteren Lana'nın omzu üstünden Nikos'a baktım. Toprağı kazmaya bir süreliğine ara vermişti. Soluklanıp alnını sildi.

Nikos o zamanlar kaç yaşındaydı acaba? Anca kırklarının sonlarında olmalıydı ama bir zamanlar simsiyah olan saçları kırlaşmaya başlamış, bronzlaşan yüzünde derin kırışıklıklar belirmişti.

Tuhaf bir adamdı. Sadece Agathi, Lana ve bazen de Leo'yla konuşurdu. Adayı birkaç kez ziyaret ettiğim halde benimle bir kez olsun konuşmamıştı. Sanki yabaniymişim gibi bana karşı temkinliydi.

Onu seyrederken garip bir şey dikkatimi çekti. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle Lana'ya bakıyordu. Bakışları fazlasıyla keskindi ve öyle baktığının farkında değildi.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, büyülenmiş gibi hayranlıkla Lana'yı süzüyordu. Bu haliyle her nasılsa olduğundan daha genç, neredeyse küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu.

Tanrım, diye düşündüm Nikos'un Lana'ya bakışını seyrederken. *Bu adam Lana'ya sırılsıklam âşık.*

Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Aslında düşününce böyle olması gayet mantıklı. Kendinizi Nikos'un yerine koyup koca bir yılı yanınızda kadın ya da erkek hiç kimse olmadan küçücük bir adada geçirdiğinizi, sadece birkaç ayda bir kıyıya bir tanrıçanın vurduğunu hayal edin. Elbette Nikos Lana'ya âşık olacaktı.

Hepimiz ona âşıktık. İstisnasız hepimiz; Otto, Agathi, ben, Jason. Dünyanın en az yarısı. Kate bile bir zamanlar ona basbayağı abayı yakmıştı. Şimdi listeye Nikos da eklenmişti. Zavallı herifin Lana'nın cazibesi karşısında en ufak bir şansı yoktu. Hepimiz gibi o da büyülenmişti.

Ama biliyorsunuz, büyülerin etkisi sonsuza dek sürmez. Günün birinde büyü bozulur, sihir ve yanılsama sona erer.

Ve geriye hiçbir şey kalmaz.

14

Kate, kapısının yumruklandığını duyarak uyandı.

Şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu. Nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı; adadaki konuk evindeydi. Başı zonkluyordu. Bir yumruk sesi daha duyduğunda inledi.

"Tanrı aşkına, kes şunu," diye bağırdı. "Kim o?"

"Leo. Uyanma vakti."

"Git başımdan."

"Saat on biri geçiyor. Hadi uyan yoksa pikniğe geç kalırsın."

"Ne pikniği?"

Leo güldü. "Unuttun mu? Senin fikrindi. Annem elini çabuk tutmanı istiyor."

Kate'in, Leo'nun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Sonra ağır ağır, belli belirsiz hatırlamaya başladı; dün gece sarhoşluğun verdiği coşkuyla ortaya atılmış, kumsalda piknik yapma fikri. Şu an yemeği düşünmek bile Kate'in midesini bulandırıyordu.

Leo kapıyı tekrar yumruklayınca Kate iyice zıvanadan çıktı. "Bir dakika izin ver!"

"Kaç dakika lazım?"

"Beş yüz bin."

"Beş dakikada anlaşalım. O zamana dek gelmezsen sensiz gideriz."

"Hadi git *artık. Lütfen git.*"

Leo ağır ağır iç geçirdi. Ayak sesleri uzaklaştı.

Kate içinden küfrederek doğrulup ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Başı kazan gibiydi ve midesi bulanıyordu. *Tanrım*, berbat haldeydi. Dün gecenin son kısmı tamamen karanlıktı. Söylememesi gereken bir şey söylemiş miydi? Aptalca bir şey yapmış mıydı? Sarhoşken gerçek yüzünü göstermek tam da ondan beklenecek şeydi. Buna izin vermemeliydi. Dikkatini dağıtmamalıydı.

Seni aptal, diye geçirdi içinden, *daha dikkatli ol.*

Çabucak bir duş alıp uyanmaya çalıştı. Başı ağrıyordu ama yanında aspirin yoktu. Onun yerine ağzına bir Xanax attı. Hapı yutmak için tek seçeneği, dün geceki şampanya şişesinin dibinde kalan içkiydi. Perişan halde olduğunu hissederek dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Sonra güneş gözlüğünü aldı ve son anda *Agamemnon*'un senaryosunu da almaya karar verdi.

Böylece silahlarını kuşanarak evden ayrıldı.

Kate kumsala yürürken Nikos'un kulübesinin yanından geçti.

Kulübe çevresiyle tam uyum içindeydi. Taş ve keresteden yapılmıştı; kapısının önünde büyüyen upuzun, yeşil kaktüs, duvarın bir kısmını tamamen kaplamıştı. Kapıya giden patikaya, kaktüsün iri ve dikenli yaprakları saçılmıştı. Kulübenin diğer duvarında, dal ve yaprakları birbirine dolanmış bir sarmaşık yükseliyordu. Eğri büğrü iki zeytin ağacının arasına eski bir hamak kurulmuştu.

Kate adımlarını yavaşlatıp dikkatle kulübeye baktı. Bir şey dikkatini çekmişti. Neydi?

Koku mu yoksa ses mi? *Neydi o gürültü?*

Yakınlarda arı kovanı varmış gibi bir vızıltı duyuyordu ama burnuna gelen koku, bal kokusu değildi. Etrafa buram buram berbat bir koku yayılıyordu. Birden koku o kadar tiksindirici hale geldi ki Kate eliyle burnunu kapamak zorunda kaldı. Güneşin altında bozulup çürüyen et gibi kokuyordu.

Sonra hem sesin hem de kokunun kaynağını gördü.

Yabanarıları siyah bir bulut halinde, bir ağaç kütüğünün etrafında vızıldıyordu. Kütüğün üstünde küçük bir hayvanın, belki bir tavşanın kanlı leşinden geriye kalanlar vardı. Leşin üstüne doluşan karınca ve arılar onu mideye indirmekte birbirleriyle yarışıyordu.

Kate manzara karşısında kusacak gibi oldu. Tam yola devam edecekti, kulübenin penceresinden kendisini seyreden silueti fark etti.

Nikos. Vücudunun üstü çıplaktı. Doğrudan Kate'e bakıyordu. İfadesiz mavi gözlerini Kate'in üstüne dikmişti.

Kate ürperdi. Dönüp arkasına bakmadan yürümeye devam etti.

15

Leo bize Kate'i beklemekten vazgeçmemizi tavsiye ettiği için kumsala onsuz gittik. Havluları taşıyan Lana biraz önden yürüyordu. Leo'yla ikimiz, ağır piknik sepetini iki sapından tutmuş, takip ediyorduk.

Aura'daki birkaç plaj arasında en sevdiğim buydu. Agathi diğerlerinden daha küçük olan plaja elmas anlamına gelen *diamandi* ismini takmıştı. Bu kusursuz, minyatür plaj gerçekten de bir mücevherdi.

Kalın taneli, yumuşak kumu şeker gibi bembeyazdı. Palmiye ağaçları neredeyse kıyıya dek uzanıyor, kumun üstüne ince bir halı gibi serdikleri yeşil iğneleri üstlerine bastıkça çatırdıyordu. Sığ yerleri masmavi olan deniz, daha ötede önce yeşil, akuamarin ve turkuaza, sonra laciverte dönüşüyordu.

Yıllar önce Otto kıyının biraz ötesine ahşap bir duba yaptırmıştı; ip bir merdivenle çıkılan, dalgalarla inip kalkan, yükseltilmiş bir platform. Sık sık dişlerimin arasına bir kitap sıkıştırıp başımı suya sokmadan oraya yüzer, dubanın üstüne çıkıp güneşin altında kitap okurdum.

O sabah piknik sepetini bir ağacın gölgesi altına bıraktıktan sonra Lana'yla yüzmeye gittik. Su insanı canlandıracak kadar serindi ama yılın o mevsimine göre çok da soğuk sayılmazdı. Lana dubaya yüzdü, peşinden gittim.

Kumsalda yalnız kalan Leo piknik sepetini açıp içindekilere göz gezdirdi.

Agathi kelimenin tam anlamıyla bir ziyafet hazırlamıştı; kıymalı sebze dolması, yaprak sarması, birkaç çeşit yöresel peynir, tütsülenmiş somonlu sandviç, kavun ve kiraz.

Leo için meyve dışında fazla vegan yiyecek yoktu. Morali bozulan çocuk sepetin altını üstüne getirdi ve nihayet diplere doğru aradığını buldu. İçinde sadece domates ve salatalık olan tereyağsız birkaç kepekli sandviç streç filme sarılmış, üstüne L etiketi yapıştırılmıştı.

Pek de iştah açıcı sayılmaz, diye geçirdi içinden Leo. Agathi, onun beslenme tercihine pasif-agresif bir saldırıda bulunuyordu anlaşılan. Yine de hiç yoktan iyidir, diye düşünerek sandviçi sepetten çıkardı.

Bir çam ağacının gölgesine oturdu. Bir yandan yemeğini yiyip bir yandan kitabını *–Bir Aktör Hazırlanıyor–* okumaya koyuldu. Kitabı fazlasıyla sıkıcı bulduğunu itiraf etmeliydi. Stanislavski'nin kitabı tahmininden çok daha ağır ilerliyordu ama Leo onu bitirmeye azmetmişti.

Lana henüz bilmiyordu ama Leo hem İngiltere'deki hem de Amerika'daki tiyatro okullarına başvuruda bulunmuştu. Lana'nın üstünde durmayacağını umuyordu ama doğrusu, önceki gün Londra'da yaptıkları konuşmayı hatırladığında bundan pek de emin olamıyordu. O hafta sonu annesiyle daha fazla konuşmayı planlıyordu. *Onu bir an bile yalnız bırakmayan Kate ve Elliot'tan fırsat bulursam tabii,* diye düşündü.

Uzaklardan gelen bir el silah sesi dikkatini dağıttı. Bir el daha.

Leo kaşlarını çattı. O manyağın keyif için öldürdüğü zavallı kuşlar. Leo buna öyle çok kızıyordu ki sert bir tepki vermekten korkuyordu.

Belki de vermeliydi.

Belki artık direnmenin, gereğini yapmanın zamanı gelmişti. Fazla ileri gitmeden, üstü kapalı ama etkili bir hareket. Ama ne?

Leo birden cevabı buldu.

Silahlar.

Ya Jason silahlarını yerinde bulamazsa ve kimse onların nerede olduklarını bilmiyorsa? Jason öfkeden deliye dönerdi. Çıldırırdı.

Evet, diye düşündü Leo gülümseyerek. *İşte bu. Eve döndüğümüzde silahları onun asla bulamayacağı bir yere saklayacağım. Bunu çoktan hak etti.*

Leo verdiği karardan memnun bitirdi sandviçini. Sonra biraz kiraz almak için kumlara bata çıka piknik sepetine doğru yürüdü.

16

Jason harabede yalnızdı. Tüfeğiyle atış talimi yapmaya gitmişti.

Hedefi teneke bir kutuydu. Yıkık sütunlardan birinin üstünde duran kutu, o ana dek tek bir çizik bile almamıştı.

Yalnız kalmak Jason'ı rahatlatmıştı. Lana'nın arkadaşlarının anlamsız gevezelikleri onu en iyi zamanlarında bile sinirlendiriyordu. Kaldı ki şimdi aklında bunca şey varken onlara tahammül etmekte hepten zorlanıyordu.

Tam o sırada küçük bir kuş, bir tahtalı güvercin, kırık sütunlardan birinin üstüne kondu. Jason'ın orada olduğundan habersizmiş gibi görünüyordu. Jason iki eliyle silahını sımsıkı kavradı. *Pekâlâ*, diye geçirdi içinden. *Odaklan.*

Özenle nişan aldı ve...

"Jason."

Dikkati dağılan Jason silahını ateşledi ama hedefi şaşırdı. Kuş en ufak bir yara almadan havalandı.

Jason öfkeyle arkasına döndü. "Tanrı aşkına, elimde silah var! Bir daha asla böyle sessizce arkamdan yaklaşma."

Kate gülümsedi. "Sen beni vurmazsın, tatlım."

"O kadar da emin olma." Jason, Kate'in omzunun üstünden etrafa baktı. "Diğerleri nerede?"

"Kumsaldan geliyoruz. Onlar duş almak için eve döndü. Kastettiğin buysa buraya geldiğimi kimse görmedi."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Burada ne işin var?"

"Beni Lana davet etti," dedi Kate omzunu silkerek.

"Davetini geri çevirmeliydin."

"Öyle yapmak istemedim. Onu görmek istedim."

"Neden?"

"Çünkü o benim arkadaşım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bazen unutuyor gibisin." Kate alçak mermer levhalardan birinin üstüne oturup bir sigara yaktı. "Konuşmalıyız."

"Ne hakkında?"

"Lana hakkında."

"Ben Lana hakkında konuşmak istemiyorum."

"Biliyor, Jason."

"Ne?" Jason bir süre gözlerini ayırmadan Kate'e baktı. "Söyledin mi?"

Kate başını salladı. "Hayır. Ama biliyor. Bildiğini hissediyorum."

Jason dikkatle kadının yüzünü inceledi. Ona inanmadığına karar vererek rahatladı. Kate her zamanki gibi abartıyordu. "Hayal görüyorsun."

"Hayır, hayal falan görmüyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Jason bakışlarını Kate'ten kaçırıp elindeki silahı kurcalamaya başladı. Tekrar konuştuğunda sesi değişmiş, kuşkulu bir tona bürünmüştü.

"Çeneni kapalı tutsan iyi olur, Kate. Ciddiyim."

"Tehdit mi?" Kate sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi. "Ne kadar da romantiksin."

Jason Kate'in hüzünlü kara gözlerine baktı. Belli belirsiz parıldamaları Kate'in sarhoş olduğunu gösteriyordu. Ama Kate sarhoş değildi; dün geceki şekilde değildi.

Jason aynı zamanda Kate'in gözlerinde kendi yansımasını da görebiliyordu. Mutsuz yüzünü. Jason çok kısa bir an savunma mekanizmasını kaldırmayı mı düşünmüştü? Dizlerinin üstüne çöküp başını Kate'in kucağına yaslayarak ona içini dökmenin, başında korkunç bir bela olduğu gerçeğini

söylemenin eşiğine mi gelmişti? Başkalarının parasıyla yaptığı hokkabazlıklarda nasıl da çuvalladığını, havaya fırlattığı topların nasıl da birer ikişer ellerinden kaydığını, kendisinin değil ama Lana'nın kesinlikle sahip olduğu yüklü miktarda paraya nasıl da ihtiyaç duyduğunu ve o parayı elde edemezse hapsi boylayacağının neredeyse kesin olduğunu söylemenin eşiğine mi gelmişti?

Jason ne zaman kafesteki bir kuş gibi bir hücreye kapatılacağını düşünse kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Öyle bir şeyin olmasını engellemek için her şeyi yapardı. Küçük bir çocuk gibi ölesiye korkuyor, hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Ama yapmadı.

Tüfeğini bir sütuna yasladı. Eğilip Kate'i belinden tuttu ve ayağa kaldırdı.

Başını uzatıp onu dudaklarından öptü.

"Yapma," diye fısıldadı Kate. "Yapma."

Jason'ın elinden kurtulmaya çalıştı ama beriki izin vermedi. Kate'i tekrar öptü.

Kate bu defa direnmedi.

Jason öpüşürlerken izlendiklerine dair tuhaf bir duyguya –belki bir çeşit altıncı his, kimbilir?– kapıldı.

Nikos mu burada? Bizi mi seyrediyor?

Kate'ten kısa bir süreliğine uzaklaşıp etrafa baktı. Ama kimse yoktu. Sadece ağaçlar, toprak ve elbette gökyüzündeki baş döndüren, yakıcı, beyaz güneş.

Jason güneşe baktığında gözleri kamaştı.

17

Hava neredeyse bir anda değişti.

Bir bulutun ardına gizlenen güneş, bizi yarı aydınlık, kasvetli bir gökyüzüne mahkûm etti. Bir fısıltıyla başlayan rüzgâr, gün boyu güç toplayıp bir çığlığa dönüştü ve denizin üstünden öfkeyle üstümüze saldırmaya, tozu dumana katmaya, çalı ve fundaları sarsmaya, dikenli kaktüs yapraklarını tıkırdatmaya, ağaçların dallarını sallayıp çatırdatmaya başladı.

Mikonos'a gidip Yialos'ta yemek yemeyi planlamıştık. Agathi rüzgârı öne sürerek bizi caydırmaya çalıştı ama her şeye rağmen gitmeye karar verdik. Jason bundan çok daha kötü havalarda bile sürat teknesi kullandığı konusunda ısrarcıydı. Yine de kendimi biraz huzursuz hissediyordum ve bu rüzgârlı, karanlık gecede yola çıkmadan önce şöyle sert bir içkiye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Niyetimin alkolden cesaret almak olduğunu da söyleyebiliriz.

Oturma odasına gittim. İçki dolabını karıştırmaya başladım. Gerçi bu dolaba, *dolap* demek hafif kalırdı.

Ağzına kadar dolu, nasıl da güzel bir bardı. Ne ararsanız vardı; karıştırma kapları, kaşıklar, çırpma telleri, her tür alet edevat, pahalı alkoller, karıştırıcılar, limonlar, misket limonları, zeytinler, şarap soğutmak için bir buzdolabı ve buzlar için küçük bir dondurucu. Gerekli tüm malzemeler elimin altındayken martini hazırlamaya nasıl karşı koyabilirdim?

Martini nasıl yapılması gerektiğiyle ilgili katı kurallarım olduğunu söylemeliyim. Bir kere kim ne derse desin ben cin yerine votkayı tercih ederim. Buz gibi soğuk ve *aşırı derecede* sek bir votka. Vermutun anavatanı Milano'dur ve Noël Coward, vermutun martiniye, en fazla bardağınızı İtalya'ya doğru salladığınızda yaklaşacağı kadar yaklaşması gerektiğini söylemiştir. Sonuna dek katılıyorum. Bardağa yalnızca birkaç damla, ancak fısıldayacak kadar vermut eklemeye özen gösterdim. Şansıma dolaptaki vermut kusursuz kalitedeydi –İtalyan değil, Fransız'dı– ve olması gerektiği gibi buzdolabında tutulmuştu.

Sonra bir şişe votka açtım. Karıştırma kabına birkaç buz atıp işe koyuldum. Çok geçmeden, hazırladığım buz beyazı yoğun sıvıyı, üçgen şeklindeki küçük bir kadehe dolduruyordum. Gümüş bir kokteyl kürdanı batırdığım zeytini özenle yerleştirdikten sonra bardağı ışığa tutup eserime hayranlıkla baktım.

Bu gerçekten de *kusursuz martiniydi.* Kendimi tebrik ettim. Tam bardağı ağzıma götürüyordum ki tuhaf bir şey fark ederek durdum.

Kokteyl dolabının aynalı kapısında Leo'nun yansımasını görmüştüm. Çocuk bir kucak dolusu silahla sessizce oturma odasının önünden geçmişti.

İçkimi bırakıp kapıya gittim. Dışarıya bir göz attım.

Leo silahları koridorun sonuna taşıyordu. Mutfak kapısının önündeki büyük tahta sandığın önüne gitti. Tek eliyle sandığın kapağını açtı ve silahları dikkatle içine yerleştirdi. Onları berbat kokuyorlarmış gibi iğrenerek tutuyordu. İşi bitince kapağı kapattı.

Bir süre orada durup eserini seyretti. Halinden memnun görünüyordu. Sonra kendi kendine ıslık çalarak ağır adımlarla uzaklaştı.

Duraksadım. Ardından odadan dışarı çıkıp koridorda yürüdüm. Jason'ın "silah odası" dediği odayı kontrol edecektim.

Evin arka kapısının yakınında, gereksiz bir odaydı. Çamurlu ayakkabılar ve şemsiyeler için tasarlanmıştı ama bu kuru iklim şartlarında kimse kapısını açmaz olmuştu. Jason odayı temizletmiş, içine silah rafları yerleştirmiş ve avcılık malzemesini burada tutmaya başlamıştı. Bir tüfek, bir yarı otomatik av tüfeği ve iki tabanca da dahil, üç dört tane silahı vardı.

Şu an silah rafları bomboştu.

Sessizce güldüm. Jason bu durumdan *hiç mi hiç* hoşlanmayacaktı. Çılgına dönecekti. Onu o halde hayal etmek beni keyiflendirse de bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Lana'ya haber vermeli miyim, diye düşündüm. Bu konuya kokteylimi yudumlarken kafa yormaya karar verdim.

Tekrar oturma odasına, hazırladığım kusursuz kokteylin yanına döndüm. Ama az önce buz gibi olan martininin ısındığını görmek beni üzdü.

Hatta tam bir hayal kırıklığıydı.

18

Restorana giderken teknedeki herkes gergindi.

İri, siyah dalgalara karşı tekneyi idare etmeye çalışan Jason kaşlarını kararlılıkla çatmıştı. Lana sessizdi ve pek de mutlu görünmüyordu. Yanında oturan Kate'in de suratı asıktı, dalgalara bakarak sigara üstüne sigara yakıyordu.

Çoktan birkaç martini yuvarlamış, hevesle akşam yemeğini bekliyordum. Sefil bir sessizlik içinde yolculuk yapmak yerine yanımda oturan Leo'ya döndüm. Rüzgâra karşı sesimi duyurabilmek için bağırarak, "Anlat bakalım Leo," dedim. "Oyunculuk yapmak istediğine dair kulağıma gelen söylentiler de ne?"

Leo irkilerek bana baktı. "Kim söyledi?"

"Annen elbette. Doğrusu pek de şaşırmadım."

"Şaşırmadın mı?" diye sordu Leo kuşkuyla. "Neden?"

"Eh, ne derler bilirsin," dedim ona göz kırparak. "Armut dibine düşer."

Güldüm ama Leo kaşlarını çattı.

"Şaka mı yapıyorsun? Anlayamadım."

Şüpheyle beni süzdükten sonra dönüp karşıdaki ışıl ışıl adaya baktı.

"Neredeyse varmak üzereyiz. Ne güzel görünüyor, değil mi?"

Bu manzarayı *güzelden* daha iyi tanımlayan bir kelime yoktu. Mikonos'a gece ziyareti, büyüleyici, neredeyse rüya

gibi bir deneyimdi. Adaya yaklaştıkça, parlak beyaz ışıkların, kıvrımlı tepeler boyunca yükselip alçalan beyaz kubbeli binaları aydınlattığını görebiliyordunuz.

Yialos, "kıyı" demekti. Limanın duvarı boyunca uzanan restoran isminin hakkını veriyordu. Restoranın özel iskelesinde tekneden indik. Sarsılıp duran tekneden kurtulup yere ayak basmak beni rahatlatmıştı. Taş merdivenden restorana çıktık.

Bizi karşılayan manzara bir tablodan fırlamış gibiydi. Kıyıya sıralanmış beyaz keten örtülü masalar, zeytin ağaçlarının dallarından sarkan fenerlerle aydınlatılmıştı. Limanın taş duvarına çarpan dalga seslerini duyabiliyorduk.

Babis bizi görür görmez yanımıza koştu. Parlak beyaz ceketler giymiş papyon ve eldivenli garsonlarına parmağını şıklattı. Diğer masalarda oturanlar dönüp bize baktı. Yanımdaki Leo'nun huzursuzlandığını hissettim. Böyle bir hayata gözlerini açtığı halde bu ilgiyi bir türlü sevememişti –onu kim ayıplayabilir ki?– ve aksine, o gece bolca ilgi görüyorduk.

Aşırı derecede pahalı ve iddialı bir restoran olan Yialos olağanüstü varlıklı ve sofistike müşterilere hizmet ediyordu. Buna rağmen Lana'nın modern bir Afrodit'in doğuşu gibi birdenbire denizin ortasından çıkıvermesi herkesi heyecanlandırmıştı. Herkes çatalı bıçağı bırakmış, ona bakıyordu.

Lana o gece, saçlarının arasında, kulaklarında ve boynunda parlayan elmaslarla ışıl ışıldı. Sade ama pahalı beyaz elbisesi vücudunu kusursuz sarıyor, ışığı yansıtarak güzel bir hayal gibi pırıltılar saçmasını sağlıyordu.

Böyle bir manzara karşısında büyülenmemek elde değildi. O da yetmezmiş gibi, yedi sekiz yaşlarındaki küçük bir çocuk yanına geldi. Anne babası tarafından gönderilmişti. Oğlan peçetesini uysalca havaya kaldırarak Lana'dan bir imza istedi.

Lana gülümseyip çocuğun isteğini nazikçe yerine getirdi ve Babis'in uzattığı kalemle peçeteyi imzaladı. Ardından eğilip oğlanı yanağından öptü. Çocuk kıpkırmızı oldu. Restoranda bir anda coşkulu bir alkış tufanı koptu.

Bütün bunlar yaşanırken Kate yanımda duruyordu. Giderek sinirlendiğini hissedebiliyordum. Öfke teninden vücut ısısı gibi yayılıyordu.

Kate'in asabi bir insan olduğunu söylemeliyim. Tiyatrodaki meslektaşları iyi bilir; hepsi bir noktada onun öfke patlamalarının yükünü göğüslemek zorunda kalmıştır. Kışkırtıldığında korkunç bir öfkeye kapılıp öfkesi kendiliğinden yatışana dek etrafı kasıp kavurur. Sonrasında vicdan azabından perişan olur ve verdiği hasarı telafi etmek için çırpınır ama ne yazık ki bu her zaman mümkün olmaz.

Şimdi de Kate'in her geçen saniye daha da sinirlendiğini hissedebiliyordum. Öfkesine yenilmek üzere olduğu belliydi. Göz göze geldiğimizde, kelimenin tam anlamıyla elinden bir kaza çıkacakmış gibi görünüyordu.

Sonra restorandakilerin büyük kısmının duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldayarak, "Benim imzamı isteyen yok mu?" dedi. "Öyle olsun. *Canınız cehenneme.*"

Dehşete kapılan Babis, hızlıca düşünüp işi şakaya vurmaya karar verdi. Uzun uzun güldü. Bizi masamıza götürürken Lana'nın etrafında dört dönüyor, ona yaranmak için çırpınıyordu. Bir ara öyle çok eğildi ki az daha yere yuvarlanacaktı.

Masaya ulaştığımızda Kate, yardımına gelen garsona fırsat vermeden abartılı hareketlerle sandalyesini çekip oturdu.

"Teşekkürler, dostum," dedi garsona. "Yardıma ihtiyacım yok. Bana özel muamele göstermeniz gerekmiyor. Ben bir *film yıldızı* değilim. Sıradan bir insanım."

Lana da sandalyesinin çekilmesine izin vermedi. Gülümseyerek, "Ben de sıradan bir insanım, Kate," dedi.

"Hayır, değilsin." Kate bir sigara yakıp abartılı bir şekilde uzun uzun iç geçirdi. "*Tanrım.* Bundan *hiç* bıkmıyor musun?"

"Neden bıkmıyor muyum?"

"*Bundan.*" Kate diğer masaları işaret etti. "Beş yüz kişi sana alkış tutmadan yemek yiyemiyor musun hiç?"

Lana menüyü açıp dikkatle incelemeye koyuldu. "Beş yüz

kişi falan değil. Sadece birkaç masa. Bunu yapmak onları mutlu etti. Ben de yapmalarına izin vererek pek bir şey kaybetmedim."

"Eh, ben kaybettim ama."

"Öyle mi?" Lana başını kaldırıp ona baktı. Dudaklarında titrek bir gülümseme vardı. "Gerçekten çok şey mi kaybettin, Kate?"

Kate duymazdan gelip Babis'e döndü. "Benim bir içkiye ihtiyacım var. Mesela şampanyaya."

Babis eğilerek, "Derhal," dedikten sonra Lana'ya döndü. "Siz ne alırsınız, Madam?"

Lana cevap vermedi; duymamışa benziyordu. Yüzünde tuhaf, şaşkın bir ifadeyle gözlerini ayırmadan Kate'e bakıyordu.

Leo onu dürttü. "Anne? Artık sipariş verebilir miyiz lütfen?"

"Evet," dedi Jason. "Tanrı aşkına, bitsin artık bu maskaralık."

"Bir saniye," dedim menüyü inceleyerek. "Ben daha karar vermedim. Yunan restoranlarında sipariş vermeye bayıldığımı unuttunuz mu yoksa? Hepsini istiyorum. Menüdeki yetmiş beş çeşidin hepsini."

Bu sözler Lana'yı gülümsetip kendine getirdi. Hepimiz adına siparişi o verdi.

Lana'nın en etkileyici yeteneklerinden birinin yemek siparişi vermek olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Çoğunlukla aşırıya kaçacak kadar cömert davranır ve hesabı ödemekte ısrarcı olurdu ki bu da nazarımda onu mükemmel evsahibi yapıyordu. Çeşit çeşit meze ve salata, yöresel kalamar ve ıstakoz, köfte ve pürenin yanında, restoranın spesiyali olan ve içinde piştiği alevli tuzdan kabuğu bizzat Babis tarafından masada kırılan iri bir levrek: gösterişli ve leziz.

Babis siparişi aldıktan sonra neredeyse yere kadar eğilerek yanımızdan ayrıldı ve garsonlarını masamıza yemek ve içeceklerimizi taşımakla görevlendirdi. Şampanya geldi ve Leo dışında herkesin kadehi dolduruldu.

"Lana'ya kadeh kaldırmak istiyorum," dedim kadehimi havaya kaldırarak. "Ona olağanüstü cömertliği ve..."

Kate homurdanıp gözlerini devirdi. "Ben bu gösteride yokum."

"Pardon?" dedim kaşlarımı çatarak. "Anlamadım."

"O zaman biraz kafanı çalıştır," dedi Kate şampanyasını tek dikişte bitirerek. "Çok eğleniyorsun, değil mi? Keyfin yerinde, ha?"

Şaşırarak bu sözlerin doğrudan beni hedef aldığını fark ettim. Kate alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. Gözlerine baktığımda öfke kıvılcımları saçtıklarını gördüm.

Kazara bam teline dokunmuştum herhalde. Çabucak Lana'ya baktığımda bunu onun da fark ettiğini anladım. Ona, kendi başımın çaresine bakabileceğimi ifade eden güven verici bir gülümseme sundum.

Ardından tekrar Kate'e döndüm. "Evet, keyfim yerinde, Kate. Sorduğun için teşekkür ederim. Harika zaman geçiriyorum."

"Ah, güzel," dedi Kate bir sigara daha yakarak. "Gösteri hoşuna gitti, öyle mi?"

"Hem de nasıl. Ağır başladı ama çabuk hızlandı. Sonunu görmek için sabırsızlanıyorum. Senin muhteşem bir son planladığından eminim."

"Elimden geleni yaparım. Sen harika bir izleyicisin." Kate'in dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Hep seyretmekle yetiniyorsun, değil mi Elliot? Hep bir entrika peşindesin. O küçük kafandan neler geçiyor? Ha? Ne tür entrikalar planlıyorsun?"

Kate'in bana neden böyle saldırdığını bilmiyor, kendisinin bildiğini de sanmıyordum. Ortada bana kızmasını gerektiren bir sebep yoktu. Herhalde karşılık vermeyeceğimi düşündüğü için bu kadar üstüme geliyordu. Eh ama yanılıyordu. Şu hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da kendini savunman gerektiğiydi.

Paspasları kimse sevmez, derdi Barbara West. *Herkes onlara ayağını siler.* Tanrı biliyor, Barbara da yıllar boyu beni ayağının altında çiğnemişti. Dersimi zor yoldan öğrenmiştim.

"Bu gece çatacak yer arıyorsun, Kate," dedim şampanyamı yudumlayarak. "Derdin ne senin? Neden geceyi berbat etmekte bu kadar kararlısın?"

"Yanıtlamamı istiyor musun gerçekten? Çok istiyorsan yanıtlayabilirim."

"Kate," dedi Lana alçak sesle. "Bitir artık. Hemen."

İki kadın bir süre birbirine baktı. Lana'nın gözleri sabrının tükenmek üzere olduğunu söylüyordu. Yaptığı müdahalenin işe yaradığını görmek beni şaşırttı; Kate gönülsüzce geri adım attı.

Sonra ani bir harekette bulundu ve çok kısa bir an, onun masanın üstünden Lana ya da bana saldıracağını, o olmasa bile çılgınca bir şeyler yapacağını sandım.

Ama o sallanarak ayağa kalktı. "Ben... ben tuvalete gitmeliyim."

"Burnuna pudra sürmeye mi?" diye sordum.

Kate cevap vermedi. Hışımla yanımızdan ayrıldı.

Lana'ya baktım. "Derdi ne bunun?"

"Bilmiyorum." Lana omzunu silkti. "Sarhoş sanırım."

"Bence sadece alkol almamış. Merak etme, içimden bir ses tuvaletten döndüğünde daha keyifli olacağını söylüyor."

Ama yanılıyordum. Kate masaya çok daha berbat döndü. Kafasının dumanlı olduğu ve çatacak yer aradığı her halinden belliydi; illa benimle değil, içimizden herhangi biriyle kavgaya hazırdı.

Leo ve Jason başlarını öne eğip yemeklerini çabucak yiyecek kadar akıllıydı. Bir an önce gitmek istiyorlardı. Ama masaya durmaksızın yeni yiyecekler geliyordu. Bu yüzden ben de tabağımdakilere odaklandım.

Galiba yemekten keyif alan tek kişi bendim. Lana tabağındakileri tırtıklayıp duruyordu. Kate yiyeceklerin hiçbirine dokunmamıştı. Sigara üstüne sigara yakıp içkileri yuvarlamaya devam ediyor, tehditkâr bakışlarla masadakileri süzüyordu.

Rahatsız edici, uzun bir sessizliğin ardından Lana bir iltifatla Kate'in gönlünü almaya çalıştı.

"Atkına bayıldım. Ne kadar da koyu bir kırmızı."

"Atkı değil, *şal*." Kate şalı kibirli bir tavırla omzunun üstüne attıktan sonra eğitim masraflarını karşıladığı Bangladeşli bir yetimin onu kendisine teşekkür mahiyetinde ördüğüne dair uzun ve abartılı bir hikâye anlatmaya koyuldu. "Modaya uygun olmadığı için elini bile sürmeyeceğinden eminim ama ben bu şalı seviyorum."

"Bence çok güzel." Lana uzanıp şalın kenarına dokundu. "Ne kadar ince bir iş. Çok yetenekli bir kızmış."

"Daha da önemlisi, *zeki* bir kız. Doktor olacak."

"*Sayende*. Sen harika bir insansın Kate."

Lana'nın Kate'i sakinleştirme çabası huysuz bir çocuğu pohpohlamaktan *–ah, çok akıllısın, aferin sana–* farksızdı ve beceriksizce bir hareketti. Ama Kate'teki bu ani değişikliğin onu derinden sarstığını biliyordum. Sadece o değil, hepimiz sarsılmıştık.

O hafta sonu her şeyin tümüyle ters gittiği bir an seçmem gerekse tereddütsüz restorandaki bu ânı seçerdim. Her nasılsa belirsiz bir çizgiyi aşmış ve normal bir alandan meçhul bir bölgeye giriş yapmıştık. Güvenli geri dönüşün mümkün olmadığı, karanlık, dostsuz, sahipsiz bir ülkeye.

Orada olduğumuz süre boyunca denizin üstünde feryat eden rüzgârı duyabiliyordum. Giderek şiddetleniyor, masa örtülerini havalandırıp mumları söndürüyordu. Aşağıda dalgalar limanın duvarlarını dövüyordu.

Bir an önce adaya dönsek iyi olur, diye düşündüm. *Aksi halde dönüşümüz çok zor olacak.*

Sağ elimle tuttuğum beyaz keten peçeteyi duvarın kenarından aşağı, denizin üstüne sarkıttım. Parmaklarımı gevşetip serbest bıraktım.

Rüzgârın elimden kapıp götürdüğü peçete, bir süre gökyüzünde dans etti.

Sonra karanlığın içinde kayboldu.

19

Agathi'nin öngördüğü gibi, dönüş yolunda rüzgâr daha da kötüydü.

Sürat teknesi dev, siyah dalgaları sarsılarak aşıyor, rüzgâr tuzlu deniz suyunu üstümüze püskürtüyordu. Yolculuğumuz âdeta bitmek bilmedi. Nihayet eve döndüğümüzde hem sırılsıklamdık hem de fena sarsılmıştık.

Leo her zamanki centilmenliğiyle bize birer havlu getirdi. Hep birlikte kurulanırken Jason geceyi sona erdirmek yönünde başarısız bir teşebbüste bulundu. Yeni bir saldırının önünü kesme çabası da diyebiliriz. Doğrusu, bunun işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Kate'i "idare etme", yaramaz bir çocuk gibi yatağına gönderme girişimleri başarısızlığa uğramaya mahkûmdu. Kate idare edilebilecek biri değildi.

"Artık geceyi sonlandırmaya ne dersiniz?" dedi Jason. "Çok yoruldum."

"Henüz değil," dedi Kate. "Ben yatmadan önce bir içki alacağım."

"Zaten yeterince almadın mı?"

"Hayır. Tekne yolculuğu beni tamamen ayılttı. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"İyi fikir," dedim. "Ben de sana katılırım. Ne alacaksan bana da al."

Kanatlı kapılardan verandaya çıktım. Etrafını çeviren taş duvar, burayı en şiddetli rüzgârlardan bile koruyordu.

Çeşit çeşit kanepe, sehpalar, bir şömine ve bir de barbekü-sü bulunan verandayı çok sık kullanırdık. Şömineyi açtım ve dün geceki neşeli halime geri dönebilme umuduyla sardığım otu aleviyle yaktım. Ne yazık ki şimdi o halim çok uzaklarda kalmış, sanki farklı bir ömürde yaşanmıştı.

Leo peşimden dışarı çıktı. Başıyla elimdeki sigarayı işaret etti. "Ben de alabilir miyim?"

İsteği beni biraz şaşırttı. Leo alkol kullanmıyordu, marihuanaya da karşı olduğunu sanıyordum. Biraz düşündüm.

"Yeterince büyüdün herhalde."

"Neredeyse on sekiz. *Bütün* arkadaşlarım ot kullanıyor. Abartılacak bir şey değil."

"Sen yine de annene söyleme," dedim sigarayı ona vererek. Başımla oturma odasındaki Kate'i işaret ettim. "Yerinde olsam fazla ortalıkta dolaşmam. Tabii eğer olacakları ön sıradan seyretmek istemiyorsan."

Leo başıyla anladığını belirtti. Sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti. Dumanı bir süre ciğerlerinde tuttuktan sonra ağır ağır bıraktı. Öksürmemekteki başarısından hayli etkilenmiştim. Sigarayı geri verdi.

Sonra tek kelime dahi etmeden taş merdivenleri inip evden uzaklaştı.

Akıllı çocuk, diye düşündüm. Fırtınaya karşı koymak, Kate'in şu anki ruh haliyle başa çıkmaktan çok daha güvenliydi. Yine de temkinli davranmalıydı.

"Dikkatli ol," diye seslendim arkasından. "Rüzgâr iyice şiddetleniyor."

Leo cevap vermeyip yürümeye devam etti.

20

Rüzgâr sahile hücum ederken Leo dalgaları seyretmek için denize doğru yürüdü. Kumsala inen dönemeçli patikayı takip etti.

İçtiği ot yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Duyularının hassaslaştığını hissedebiliyordu. İç gıcıklayan, hoş bir duygu. Leo alkole karşı olduğu halde –çocukluğu, alkolün annesinin arkadaşları üzerindeki olumsuz etkilerine tanıklık ederek geçmişti– ot içmenin neye benzediğini merak ediyordu. Okuldaki derin hayranlık duyduğu tiyatro öğretmeni Jeff, kafa bulmanın bir oyuncu için iyi bir şey olduğunu söylemişti.

"Ot, zihindeki hazinelerin kilidini açar," demişti Jeff. "Keşfedilmesi gereken odaların kapılarından içeri girmenizi sağlar."

İlginç, yaratıcı ve ilham veren bir şeymiş gibi geliyordu. Leo daha önce hiç ot denememişti çünkü karşısına böyle bir fırsat çıkmamıştı. Tüm arkadaşlarının ot içtiğini yalanladı. Çok fazla arkadaşı yoktu ve olanlar da tıpkı kendisi gibi sorumluluk sahibi ve kurallara riayet eden çocuklardı. Leo'nun hayatındaki tek serseri bendim.

Ben, günahkâr Elliot Amca. Emrinize amadeyim.

Ne yazık ki Leo bir fırt ot çektikten sonra yaşadıklarını aydınlatıcı bir deneyim olarak tanımlayamazdı. Keyiflenmişti ve rüzgârın parmakları ile saçlarının arasında estiğini hissetmek hoşuna gitmişti. Ama derin ya da ruhani bir şey yaşadığını söyleyemezdi.

Ayakkabılarını çıkarıp kumların üstüne bıraktı. Rüzgâr kulaklarında uğuldarken, kıyıya vuran dalgaların köpüklerinde yalınayak yürüdü.

Yürürken zaman kavramını yitirdi; sanki rüzgâr, beraberinde zamanı da alıp götürmüştü. Leo kendini tuhaf şekilde huzurlu hissediyordu; rüzgârla ve denizi köpürten dalgalarla bütünleşmiş gibiydi.

Sonra birden karanlık bir bulut ayın önünü kesti ve orada kaldı. Her şey karanlığa büründü.

Leo arkasında bir şey hissetti. Ensesindeki bir çift göz ve sırtındaki tüyleri diken diken eden bir duygu onu tepeden tırnağa ürpertti.

Hızla döndü ama kimseyi göremedi. Sadece ıssız kumsal ve rüzgârda titreyen simsiyah ağaçlar. Etrafta kimse yoktu. Tam başını çevirecekti ki onu fark etti.

Karşısında, kumsalın arka tarafındaki ağaçların gölgesi altında duruyordu. Neydi bu? Tam olarak insana benzemiyordu. Leo dikkatle bakıp gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Bir çeşit hayvan mıydı? Bacakları keçi bacağı ya da ona benzer bir şeydi ama iki ayağının üstünde duruyordu. Ve başının üstünde de... boynuz muydu onlar?

Leo adanın efsanevi hayaletini hatırladı. Gördüğü bu muydu? Yoksa daha da uğursuz bir şey mi? Kötücül bir şey... bir tür *şeytan* falan?

O an ürkütücü bir hisse kapıldı; çok ama çok yakında korkunç bir şeyler olacağından adı gibi emindi. Dehşet verici, ölümcül bir şey olacak ve engellemeye gücü yetmeyecekti.

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Kafan dumanlı ve paranoyak gibi davranıyorsun. Hepsi bu.*

Leo kapattığı gözlerini ovuşturarak gördüklerini inkâr etmeye çalıştı. Şükürler olsun ki rüzgâr yardımına koşup bulutları aydan uzaklaştırdı. Sahneye yansıtılan projektör misali etrafı aydınlatan ay ışığı, onu gördüğü düşten bir anda uyandırdı.

Canavarın, birbirine dolanmış dal ve yapraklardan başka bir şey olmadığı anlaşıldı. Leo'nun aşırı faal hayal gücü noktaları birleştirip ortaya bir şeytan çıkarmıştı. Gördüğü şey gerçek değil, sadece bir ışık oyunuydu. Yine de Leo hayli korkmuştu.

Sonra elini karnına götürerek inledi.

Aniden midesi bulanmıştı.

21

Biz restorandayken Agathi, Jason'ın o öğleden sonra avladığı iki cılız tahtalı güvercinle ilgilenmişti.

Mutfak masasına oturmuş, ağır ilerleyen ve sabır gerektiren kuşları yolma işine girişmişti. Küçük bir kızken büyükannesinden öğrendiği bu işlemi o zamandan beri yapıyordu. İlk başlarda öğrenmekte isteksizdi; nahoş, hatta iğrenç bir manzaraydı.

Aptal olma çocuğum, demişti büyükannesi Agathi'nin ellerini tutup sertçe kuşun üstüne bastırarak. *Parmaklarının altında yumuşacık, hoş bir şey olduğunu hissetmiyor musun?*

Kadın haklıydı; Agathi gerçekten de öyle hissediyordu. *Yiayia*'sının hatırasıyla huzur bulmuş, tüyleri tek tek yolup bu ritmik hareketin ve verdiği hissin tadını çıkarırken âdeta transa geçmiş, rüzgârı dinliyordu. Bu bölgenin rüzgârı bir çeşit Tanrı gazabıydı. Bulutsuz, mavi gökyüzünde beliriveren bir şimşek gibi aniden ortaya çıkıyordu. Hiç haber vermeden. *Hiddet,* derdi büyükannesi rüzgâra. Öyle demekte haklıydı.

Agathi yaşlı kadının mutfak penceresinden fırtınaları seyredişini hatırlıyordu. Ağaçların kopan dalları etrafa savrulurken neşeyle el çırpıp tezahürat yapardı. Agathi çocukken niyeyse şiddetli fırtınalardan büyükannesinin sorumlu olduğuna, yaptığı bir büyüyle ya da ocakta kaynattığı bir iksirle rüzgârları çıkardığına inanırdı.

Gözleri bir anda yaşlarla doldu. Büyükannesini ölesiye özlüyordu. Yaşlı cadıyı yeniden görebilmek, kendini onun sıska kollarına bırakabilmek için her şeyini verirdi.

Kes şunu, diye düşündü. *Sürekli geçmişi düşünüp durmaktan vazgeç.*

Nesi vardı böyle? Kendini toparlayıp gözlerindeki yaşları silerken yanaklarına tüyler bulaştı. Sadece yorgun olduğuna karar verdi. Kuşları yolduktan sonra naneli çay yapıp üst kata çıkacak ve yatağa girecekti.

Aile restorandan dönmeden önce uyumak istiyordu. Yılların tecrübesine dayanarak belanın kokusunu almıştı; bir sorun çıkacağını hissediyordu. Bir dram yaşanacaksa dahil olmak niyetinde değildi.

Nihayet başını yastığa koyar koymaz uyudu. Komodinin üstünde duran naneli çayına dokunamamıştı bile.

Onu neyin uyandırdığından emin değildi.

İlk başta uykusunda alt kattan gelen sesleri fark etmişti; tartışma esnasında yükselen boğuk sesleri. Ardından rüyasında Jason'ın, bağırarak Lana'yı aradığını gördü.

Agathi birden rüya görmediğini anladı. Bu gerçekti.

"Lana!" diye bağırıyordu Jason.

Agathi gözlerini açtı. Bir anda uyanıvermişti. Kulak kesildi. Başka bağırtı duymadı. Sadece sessizlik vardı.

Yataktan kalktı. Sessiz adımlarla yürüyüp odanın kapısını hafifçe araladı. Dışarı baktı.

Jason gerçekten de koridorun sonunda duruyordu. Lana'nın yatak odasından çıkmıştı.

Sonra merdivenin başında Kate belirdi. Jason'la fısıldaşarak, zar zor duyulan bir şeyler konuşmaya başladı. Agathi konuşulanlara kulak kabarttı.

"Lana'yı bulamıyorum," dedi Jason. "Endişeliyim."

"Ya *benim* için?"

"Bu gece yeterince ilgi görmedin mi?" dedi Jason Kate'e küçümser bir bakış atarak. "Yatağına git..."

Kate'in yanından yürüyüp geçmeye davrandı ve ikisinin arasından bir itiş kakış yaşandı. Jason Kate'i niyetlendiğinden çok daha şiddetli şekilde kenara itti. Dengesini kaybeden kadın düşmemek için tırabzana tutundu.

"Acınacak haldesin," dedi Jason.

Agathi kapıyı sessizce kapattı. Huzursuzlandığını hissederek bir süre öylece bekledi. İçinden bir ses, sabahlığını kapıp Lana'yı aramaya çıkmasını söylüyordu. Ama bir şey onu durdurdu. En iyisi bu işe hiç bulaşmamaktı. *Yatağına dön*, dedi kendi kendine.

Yıllar içinde defalarca buna benzer gecelere, çoğunlukla Kate'in dahil olduğu dramatik sahnelere tanıklık etmişti; ertesi sabah ortalığın sütliman olacağını biliyordu. Kate'in ayılacağından ve yaptıkları için özür dileyeceğinden emindi. Lana'nın da onu affedeceğinden.

Her şey normale dönecekti.

Evet, diye düşündü Agathi esneyerek. *İyisi mi sen yatağına dön.*

Yatağa uzanıp uyumaya çalıştı. Ama rüzgâr odasının kepenklerini duvara çarpıp duruyordu. Agathi bu yüzden bir türlü derin bir uykuya dalamadı.

Nihayet yataktan kalkıp kepenkleri kapattı. Sonrasında bir saat kadar –belki daha da fazla– deliksiz bir uyku çekti; ta ki tekrar uyandırılana dek.

Kepenkleri yine duvara çarpıyordu.

Pat, pat, pat.

Agathi birden bunun kepenk sesi olamayacağını fark ederek gözlerini açtı. Kepenkleri kapalıydı. Duyduğu sesin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Silah sesleri.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlayan Agathi,

apar topar odadan çıkıp koşarak alt kata indi. Kendini evin arka kapısından dışarı attı.

Delice esen rüzgârı fark etmiyordu bile. Yakınlarda başka ayak sesleri duydu. Birileri toprak zeminde çıplak ayakla koşuyordu ama Agathi etrafa bakmakla oyalanmadı. Sesin geldiği yöne doğru koşmaya odaklandı.

Oraya ulaşmalı, kendine, bütün bunların onun hayal ürünü olduğunu, kötü bir şeyler yaşandığı konusunda yanıldığını ispatlamalıydı.

Nihayet zeytinliğin ötesindeki açık alana ulaştı. Harabeye vardı.

Ve yerde birinin yattığını gördü.

Bir kan gölünün içinde bir kadın cesedi. Kadının yüzü gölgede kalmıştı. Elbisesinin önünde üç kurşun deliği vardı. Omuzlarına sarılı koyu kırmızı şal, kanı emdikçe siyaha dönüşüyordu.

Leo oraya Agathi'den hemen önce varmıştı. Kim olduğundan emin olmak istercesine bakışlarını yerdeki cesedin üstüne dikmişti. Sonra birden dudaklarından tüyler ürpertici, boğuk bir feryat koptu.

Ben oraya tam da o sırada, Jason'la aynı anda vardım. Yerde yatan kişinin yanına koşup diz çöktüm ve bileğini tutarak çaresizce nabzını hissetmeye çalıştım. İşim zordu; cesede sarılan ve bir türlü bırakmayan Leo beni engelliyordu. Üstü başı kanla kaplanmış halde onu kucaklamış, yüzünü saçlarının arasına gömmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ölüyü Leo'nun kollarından koparmaya çalıştım ama başaramadım.

Jason yardımıma koştu. Ama o da şaşkına dönmüş ve korkmuştu. "Ne oldu? *Lanet olsun, ne oldu?* Elliot?"

"Gitti." Başımı iki yana salladım. "O... gitti."

"*Ne?*"

"Öldü." Kadının bileğini bırakıp gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Lana öldü."

II. PERDE

Her katil muhtemelen birilerinin eski dostudur.

—AGATHA CHRISTIE, *The Mysterious Affair at Styles*

I

Öldüğüne hâlâ inanamıyorum.

Bunca zaman sonra bile gerçekmiş gibi gelmiyor. Bazen gözlerimi kapattığımda elimi uzatıp ona dokunabileceğimi hissediyorum; sanki hemen yanı başımda oturuyormuş gibi. Ama Lana burada değil. Binlerce ışık yılı ötedeki farklı bir galakside ve her geçen saniye bizden daha da uzaklaşıyor.

Bir yerlerde cehennemin bize hep yanlış tanıtıldığını okumuştum. Cehennem, size ateşle işkence ettikleri bir alev çukuru değil. Aslında sadece Tanrı'nın varlığından uzaklaştırıldığınız bir *yokluk*. Tanrı'dan uzaklaştırılmak, cehennemin ta kendisi. Bu yüzden cehennemdeyim ben. Lana'nın yaydığı ışıktan, aydınlığından uzakta, sonsuza dek bomboş bir yerde yaşamaya mahkûm edildim.

Biliyorum, biliyorum, ağlamaklı bir şekilde kendime acımaktan vazgeçmeliyim. Kimseye faydası yok; özellikle de Lana'ya. Ben, *kendime* üzülüyorum; onsuz yaşamak zorunda kalan bu zavallı biçareye.

Bir açıdan o hâlâ yanımda. Lana ölümsüzleştiği filmlerinde sonsuza dek yaşayacak. Biz ölümlüler her geçen gün daha da yaşlanıp çirkinleşecek, daha da mutsuz olacağız ama o ilelebet genç ve güzel kalacak. Ama iki ile üç boyut arasındaki fark da bu değil midir zaten? Lana'nın beyaz perdede korunan varlığı sadece bakmak için. Dokunmak, sarılmak ya da öpmek için değil.

Yani anlaşılan, bir gün bana nefretle, "Umarım Lana Farrar'a âşık olmuyorsundur canım. Aktörler sevme yeteneğine sahip değiller. Duvarına bir resmini asıp karşısında mastürbasyon yapsan senin için çok daha iyi olur," diyen Barbara West (kastettiğinden tamamen farklı bir şekilde de olsa) haklı çıktı.

İşin komik tarafı, bunları yazdığım masada Lana'nın bir fotoğrafı duruyor. Biraz eskimiş, kenarları kıvrılmış, sararıp solmuş, eski bir tanıtım fotoğrafı. Lana'yla tanışmamızdan birkaç yıl önce çekilmiş. Ben hem kendi hayatımı hem de onunkini mahvetmeden önce.

Ama hayır, bu doğru değil.

Benim hayatım çoktan mahvolmuştu.

2

Pekâlâ, size bir şey anlatmalıyım.

Hikâyeye devam etmeden, cinayeti kimin işlediğini –daha da önemlisi, neden işlediğini– açıklamadan önce kendimle ilgili bir itirafta bulunacağım.

Konu Lana.

Hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Mesela size onu ne çok sevdiğimi söyleyebilirim. Dostluğumuzu yâd edebilir, size ballandıra ballandıra çeşitli hikâye ve anekdotlar anlatabilirim. Onu yüceltebilir, efsanevi birine dönüştürebilirim. Bir aktrisin en iyi özelliklerini bünyesinde barındıran biri gibi gösterebilir, tanınmayacak kadar mükemmelleştirebilirim.

Ama bu hem size hem de Lana'ya haksızlık olur. Cesaret edip de yapmam gereken, Oliver Cromwell'ın şu meşhur arzusunda olduğu gibi, "kusurlarıyla birlikte" gerçekçi bir portre çizmek. Gerçeğe ihtiyacımız var.

Gerçekse şu: Ne kadar çok seversem seveyim, Lana aslında olduğunu sandığım kişi değildi. En yakınlarından, benden bile gizlediği pek çok sırrı vardı.

Ama bunun için ona fazla yüklenmeyelim. Hepimizin dostlarından sakladığı sırları vardır, değil mi? Benim kesinlikle var.

Bu da beni az önce sözünü ettiğim şu itirafa getiriyor.

İnanın bana, hiç de kolay değil. Halıyı altınızdan böyle çekivermek hiç hoşuma gitmiyor. Tek istediğim, beni sonuna dek dinlemeniz.

Şimdi, sizinle konuştuğumu varsaydığım zihnimdeki hayalî barda size bir içki daha ısmarlayacağım ve az sonra duyacaklarınıza hazırlıklı olmanızı söyleyeceğim. Ben de bir içki alacağım; eski günlerdeki gibi kusursuz hazırlanmış bir martini değil, tek dikişte içilecek, boğazı yakan cinsten ucuz votka.

Sinirlerimi yatıştırmak için.

Hikâyeme başlarken size sadece gerçekleri söyleyeceğime dair söz vermiştim. Ama şimdi dönüp yazdıklarıma baktığımda birkaç yerde sizi yanlış yönlendirmiş olabileceğimi görüyorum.

Size doğrudan yalan söylemediğimden emin olabilirsiniz; sadece bazı konulara değinmeyi *ihmal ettim*, hepsi bu.

Sadece gerçekleri anlattım.

Ama hepsini değil.

Bunu yapmamın onurlu bir sebebi var: arkadaşımı korumak, güvenine ihanet etmemek. Ama tüm gerçekleri anlatmazsam adada olanları asla anlayamazsınız.

Bu yüzden bu hatayı düzeltmem gerekiyor. Size bilmeniz gereken her şeyi söylemeli, bazı boşlukları doldurmalıyım. Lana'nın tüm sırlarını ifşa etmeliyim.

Dolayısıyla benimkileri de.

Dürüstlüğün zor tarafı budur. Kılıcın iki tarafı da keskindir; onu kullanmaktan bu yüzden bu kadar çok çekiniyorum.

İşte başlıyoruz.

Öncelikle zamanı geriye almalıyım.

Londra'daki o caddede Lana'yla ilk karşılaşmanızı hatırlıyor musunuz?

Kısa süreliğine oraya geri dönelim. Soho'daki o tatsız güne ve Lana'ya İngiltere'nin havasından kaçıp güneşli Yunanistan'da keyifli birkaç gün geçirme kararı aldıran o yağmura dönelim.

Galiba bu hikâyeye başladığımda yaptığım ilk ve en ağır ihmalkârlık, size, Lana'nın bu kararı alır almaz telefona

sarılıp adaya davet etmek için Old Vic'teki Kate'i aradığını düşündürmek oldu.

Oysa Lana onu ancak yirmi dört saat sonra aradı.

O yirmi dört saatte de az sonra göreceğiniz üzere pek çok şey oldu.

3

Lana adaya gitmeye karar verdiğinde ne hikmetse tam da Yunan Sokağı'ndan geçiyordu. Ama telefonunu çıkarıp Kate'i adaya davet edeceği sırada yağmur tüm şiddetiyle bastırdı. Aniden bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Lana telefonu çabucak tekrar cebine sokup hızlı adımlarla eve yürüdü.

Nihayet kendini içeri attığında evde kimse yoktu. Elinden geldiğince kurulanmaya çalıştı. Önce bir bardak çay içmeye, sonra da banyo yapmaya karar verdi.

Lana çay içme alışkanlığını Londra'ya taşındıktan sonra edinmişti. Bu nemli, kasvetli iklimde, fincan fincan çay içip huzur bulmak son derece mantıklı bir hareketti. Bir demlik dolusu Earl Grey hazırlayıp pencerenin önündeki sedire yerleşti ve dışarıdaki yağmuru seyretmeye koyuldu.

Aklı yine, az önce düşündüğü şeye gitti. Neye canının sıkıldığına. Cevabı bulmaya kararlıydı. Üzerinde yeterince düşünürse kendiliğinden ortaya çıkacağından emindi.

Bir kez daha aklına Leo geliverdi. Neden? Lana'nın hissettiği bu huzursuzluk onunla mı ilgiliydi? Birkaç gün önce burada, bu mutfakta aralarında geçen o rahatsız edici konuşmayla mı ilgiliydi?

"Sana bir şey söylemeliyim, anne," demişti Leo.

Lana kendini az sonra duyacaklarına hazırlayarak, "Söyle," demişti.

Ne duymayı beklediğini bilmiyordu; cinsellik, bağımlılık ya da dinle ilgili tipik bir gençlik itirafı mı? Bu ihtimallerin hiçbiri Lana'yı endişelendirmiyordu. Anne oğul, her zaman olduğu gibi bunu da birlikte çözeceklerdi. Lana oğlunun yaptığı her şeye hep yüzde yüz destek vermişti.

"Ben aktör olmak istiyorum."

Lana bu sözlere hazırlıksız yakalandı. Bu onun için tam bir şoktu. Sadece Leo'nun dudaklarından dökülen kelimeler değil –ki onları duymayı hiç beklemiyordu– kendisinin verdiği ani ve fazlasıyla düşmanca tepki de. Birden öfkelendiğini hissetti.

"Ne diyorsun sen?"

Leo bomboş baktı annesine. Nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi görünüyordu. Sonrasında aralarındaki konuşma hepten kötüye gitti. Lana'nın tepkisi Leo'yu hem şaşırtmış hem de incitmişti. Hiç vakit kaybetmeden annesini "kötü niyetli" olmakla suçladı ve bu davranışına bir anlam veremediğini söyledi.

Lana oğluna, bir ebeveyn olarak görevinin onu bu fikrinden vazgeçirmek olduğunu anlatmaya çalıştı. Leo'nun oyunculuğu seçmesi, sahip olduğu tüm ayrıcalık ve fırsatları çöpe atması demekti. Fevkalade bir eğitim, doğuştan gelen bilimsel zekâ ve yeteneğin yanı sıra, annesinin tanıdığı onca insan... Lana'nın telefon rehberi, dünyanın en nüfuzlu isimlerinin numaralarıyla doluydu ve hepsi sadece arama mesafesindeydi.

İngiltere'de ya da Amerika'da üniversiteye gidip daha elle tutulur bir meslek edinmesi Leo'nun yararına olmaz mıydı? Önceki yıl insan hakları hukukuna ilgi duyduğunu söylememiş miydi? O tür bir şey ona daha uygun değil miydi? Ya da tıp? Psikoloji? Felsefe? *Oyunculuk* dışında herhangi bir şey.

Lana boşa kürek çekiyor ve bunu biliyordu.

Leo da öyle. Annesine nefret dolu, buz gibi bir bakış attı. "Sen neden söz ediyorsun? Bu nasıl bir ikiyüzlülük? Sen bir oyuncusun. Babam da bu sektördeydi."

"Baban bir yapımcıydı, Leo. İşadamıydı. Los Angeles'a taşınıp yapımcılık alanında çalışmaya başlayacağını söylesen durum tamamen farklı olurdu..."

"Ah, gerçekten mi? O zaman sevinçten havalara mı uçardın?"

"Havalara uçmazdım ama daha mutlu olurdum."

"Bunu söylediğine inanamıyorum..." Leo gözlerini devirdi. Güçlükle nefes alıyordu. Lana onun artık sinirlenmeye başladığının farkındaydı. İşin çığırından çıkmasını istemiyordu. Sesini alçaltıp oğlunu yatıştırmaya çalıştı.

"Dinle, canım. Ben bugünlere kolay gelmedim. Şansım fazlasıyla yaver gitti. Los Angeles'ta kaç işsiz oyuncu olduğunu biliyor musun? Başarılı olma şansın milyonda bir. Hatta on milyonda bir."

"Ah, anladım. Yeterince yetenekli değilim. Böyle mi düşünüyorsun?"

Lana'nın sabrı tükenmek üzereydi. "Yetenekli olup olmadığına dair en ufak bir fikrim yok, Leo. Şu ana dek oyunculuğa hiç ilgi göstermedin. Bir oyun izlemeye bile gitmedin..."

"Oyun mu?" Leo şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Bunun oyunlarla ne ilgisi var?"

Lana neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Bence epeyce ilgisi var..."

"Ben oyunlarla ilgilenmiyorum! Oyundan söz eden oldu mu? Ben *film yıldızı* olmak istiyorum, tıpkı senin gibi."

Ah, Tanrım, diye düşündü Lana. *Bu bir felaket.*

Durumun, ilk başta düşündüğünden çok daha kötü olduğunu fark ederek benden tavsiye istedi. Yalnız kalır kalmaz beni aradı. Telefonda sesinin nasıl da endişeli ve gergin olduğunu hatırlıyorum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda ona çok daha anlayışlı davranabilirdim diye düşünüyorum. Lana'nın neden hayal kırıklığı yaşadığını görebilirdim. Barbara West'in dediği gibi: "Bir aktris bir kadından biraz daha fazlasıdır. Bir aktörse bir erkekten biraz daha azı."

Lana'nın o an bu espriyi çok da komik bulmayacağını bilecek kadar akıllıydım.

"Eh, Leo en azından hangi mesleği seçeceğine karar vermiş," dedim. "İyi bir şey. Mutlu olmalısın."

"Benimle dalga geçme."

"Geçmiyorum. Sence dünyanın buna ihtiyacı yok mu? Bir oyuncuya daha?"

"*Film yıldızı*," diye düzeltti Lana bitkin bir sesle.

"Pardon, film yıldızı," dedim kıkırdayarak. "Lana, aşkım, Leo bir film yıldızı olmak istiyorsa bırak olsun. Başının çaresine bakacaktır."

"Nasıl böyle dersin?"

"O senin oğlun değil mi?"

"Ne alakası var?"

Uygun bir benzetme bulmaya çalıştım. "Eh, kısrağın dişlerine bakmadan atı almazsın, değil mi?"

"Yani? Bu bir espri falan mı?" Lana sinirlenmişe benziyordu. "Hiçbir şey anlamadım."

"Yani onun kimin oğlu olduğunu öğrendiklerinde Londra ve Los Angeles'taki tüm temsilciler peşine düşecekler. Her halükârda," dedim ve Lana'nın itiraz etmesine fırsat tanımadan devam ettim: "Leo daha on yedi yaşında. Takriben yirmi beş dakika sonra fikri değişecektir."

"Hayır. Leo fikrini değiştirmez. O öyle bir çocuk değil."

"Eh, Otto'nun bankada milyarları varken açlıktan ölecek değil ya."

Lana'nın sesi gerildi. "Milyarlar falan yok. Saçmalıyorsun, Elliot. Ayrıca babasının onun için biriktirdiği paranın konumuzla hiçbir ilgisi yok."

Lana bunları söyledikten kısa süre sonra telefonu kapattı. Sonraki birkaç gün boyunca da bana mesafeli davrandı. Bam teline bastığımı hissedebiliyordum.

Lana, Leo'nun, babasının mirasına bel bağlamasını istemiyordu. Haklıydı da. Lana çalışmanın önemli olduğuna

inanıyordu ve bunun için her türlü sebebi vardı. Yıllar boyu kendini sadece işiyle tanımlamış ve bundan yoğun bir tatmin duymuştu: özsaygı ve amaç duygusu. Kazandığı ve kazandırdığı servetten bahsetmiyorum bile.

Günün birinde o servet Leo'ya miras kalacaktı; babasının parası da öyle. Leo fevkalade zengin olacaktı. Ama Lana ölmeden önce değil.

Lana sürekli o gün Leo'nun kendisine söylediği son şeyi hatırlıyordu; mutfaktan çıkmadan önce indirdiği son darbeyi. Sözleri bir bıçak gibi Lana'nın yüreğine saplanmıştı.

Leo kapının önünde durup yan gözle ona bakmıştı. "Neden?"

"Ne neden?"

"Oyunculuğu neden bıraktın?"

"Sana söyledim," demişti Lana gülümseyerek. "Sahte değil, gerçek bir hayat istiyordum."

"Hiçbir şey ifade etmiyor bu."

"Artık daha mutlu olduğumu ifade ediyor."

"Oyunculuğu özlüyorsun," demişti Leo. Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

"Hayır, özlemiyorum," demişti Lana gülümsemeye devam ederek. "Hem de hiç özlemiyorum."

"Yalancı."

Leo dönüp gitmişti. Lana'nın yüzündeki gülümseme solmuştu.

Yalancı.

Leo haklıydı. Lana yalancıydı. Lana hem Leo'ya hem de kendine yalan söylüyordu.

Nihayet bu konuşmanın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anladı. Soho'da peşinden koşan sır buydu. En sonunda ona yakalanmıştı.

Oyunculuğu özlüyorum, diye düşündü. *Elbette özlüyorum. Her gün özlüyorum.*

İşin ironik tarafı, Leo'nun, Lana'nın oyunculuğu bırakmasının sebebinin kendisi olduğuna dair en ufak bir fikri olmamasıydı. Lana bunu ona hiç söylememişti. Oyunculuğu bırakmasının sebebini sadece birkaç kişi biliyordu. Onlardan biriydim.

Otto öldüğünde Leo altı yaşındaydı. Lana'nın dünyası paramparça olmuştu. Ama Leo'nun iyiliği için yola devam etmesi gerekiyordu. Böylece kendini bildiği tek yolla toparladı: çalışarak. Kendini işine verdi. Kariyerinde büyük başarılara imza attığı halde –en başarılı filmlerinden biri olan ve ona nihayet bir Oscar kazandıran *Sevdiğim* filmini de bu dönemde yapmıştı– Lana mutlu değildi. Bir ebeveyn olarak çuvalladığına dair korkunç bir hisse kapılmıştı. Tıpkı annesinin çuvalladığı gibi.

Lana çalışmama ayrıcalığına sahip olduğunu biliyordu. O halde neden emekliye ayrılıp kendini oğlunu büyütmeye adamıyordu? Neden annesinin yapmadığı şeyi yapıp çocuğuna öncelik vermiyordu? Sonunda öyle yaptı. Oyunculuğu bıraktı.

Düşüncesizce bir hareket gibi mi geliyor? Lana, hayatını değiştirecek kararları tesadüfe bırakmış gibi mi görünüyor? Sizi temin ederim, öyle değil. Bence Lana bu konu üzerine yıllardır kafa yoruyordu. Otto'nun ani ve beklenmedik ölümü onu mecbur bıraktı. Lana'nın oynadığı kumarı kazandığını görmeniz için Leo'ya şöyle bir bakmanız bile yeterli. Evet, Leo bazen huysuz bir ergendi ama iyi huylu, zeki, nazik ve sorumluluk sahibiydi. Diğer insanlara ve üzerinde yaşadığı gezegene özen gösterirdi.

Lana, Leo'nun böyle birine dönüşmesiyle gurur duyuyordu. Önceliklerini doğru belirlemiş bir anne olarak bunu büyük oranda kendisinin sağladığından emindi. Kate ise Lana'nın aksine hiç evlenmemiş, çocuk sahibi olmamıştı; bir talihsiz ve yıpratıcı beraberlikten diğerine koşuyordu.

Lana bir süre Kate'i düşündü. Şu an Old Vic'te *Agamemnon*'un provasında olmalıydı. Kariyerinin zirvesinde olan

Kate yaratıcılığını fazlasıyla tatmin ediyor, hâlâ başrollerde oynuyordu. Lana onu kıskanıyor muydu? Belki.

Ama artık bu yolun geri dönüşü yoktu. Lana bu saatten sonra tekrar oyunculuğa soyunsa ne olurdu? Yaşlanmışken, kendini böyle yaşlanmış hissederken oyunculuğa dönerse gençlikteki oyunculuğuyla yapılacak olumsuz kıyaslamalara kaçınılmaz davetiyeyi çıkarmış olmaz mıydı? Önüne konulacak her tür teklif için bir şeylerden ödün vermesi gerekecek ve muhtemelen sonunda hayal kırıklığı yaşayacaktı. Lana'nın berbat, hatta vasat bir yapımda oynadığını hayal edebiliyor musunuz? Öylesi onun için yıkıcı olurdu.

Hayır, Lana seçimini yapmış ve ödül olarak mutlu, uyumlu bir çocuk, sevdiği bir koca ve sorunsuz bir evlilik kazanmıştı. Bütün bunlar çok önemliydi.

Evet. Lana başını salladı. *Hikâye tam bu noktada sona eriyor.*

İnişli çıkışlı, hareketli bir hayatın ardından kendini burada sessizce çayını yudumlayıp yağan yağmuru seyrederken bulması her nasılsa ona hayal gibi geliyordu. Lana Farrar yaşlı ve evli bir kadındı. Bir anneydi ve günün birinde büyükanne olmayı umuyordu.

Sakinleştiğini hissetti. O korkunç endişeden nihayet kurtulmuştu. *İşte huzur bu. Her şey her zamanki gibi kusursuz.*

Lana'nın tam da hayatıyla ilgili bu aydınlanmayı yaşadığı sırada Agathi'nin odaya girmesi kaderin zalim bir oyunuydu...

Agathi'nin odaya girip Lana'nın dünyasını paramparça etmesi.

4

Agathi o güne sakin başlamıştı.

Alışveriş günü olan salılar hep yoğun geçerdi. Agathi dışarıda olmayı, elinde uzun bir listeyle Mayfair'in altını üstüne getirmeyi severdi.

O sabah Agathi evden çıkarken, dışarıda dolaşmak için harika bir gün olacağa benziyordu. Bulutsuz gökyüzünde güneş ışıl ışıl parlıyordu. İlerleyen saatlerde tıpkı Lana gibi o da yağmura yakalanacaktı. Ama işvereninin aksine o, yanına bir şemsiye almayı akıl etmişti.

Eczaneye gidip Lana'nın reçetesini bıraktı. Ardından altmışlarında, aksi bir adam olmasıyla tanınan Sid'in kuru temizleme dükkânına uğradı. Sid, diğer müşterilerinin aksine Agathi'ye, hayranı olduğu Lana'yla dostluğu hatırına kibar davranırdı.

O gün de Agathi'nin kapıdan içeri girdiğini görünce gülümsedi ve sıranın başına geçmesini işaret etti. "Affedersin, canım," dedi en öndeki müşteriye. "Önce bu hanımefendiyle ilgilenmeliyim. Biraz acelesi var. *Lana Farrar* adına çalışıyor da..."

Utanıp biraz çekinen Agathi, sırasını bekleyen müşterilerin yanından geçerken itiraz eden olmadı.

Sid rayda asılı duran giysileri işaret etti. Poşetlere sarılmış, alınmayı bekliyorlardı. "Majestelerinin giysileri burada. Hava bozar diye hepsini güzelce poşete sardım. Yağmur yağacağa benziyor."

"Sence yağar mı? Bana güzel bir gün olacakmış gibi geldi."

Sid kaşlarını çattı. Sözlerine itiraz edilmesinden hoşlanmazdı. "Hayır. Güven bana. Yarım saate kalmadan bardaktan boşanırcasına yağacak."

Agathi başıyla kabullendi. Ücreti ödeyip gitmeye hazırlanıyordu ki Sid onu durdurdu.

"Bir dakika. Neredeyse unutuyordum. Amma da unutkanım. Bekle biraz..."

Küçük bir çekmeceyi açıp içinden pırıl pırıl parlayan minik bir mücevher çıkardı. Bu, bir küpeydi. Küpeyi tezgâhın üstünden Agathi'ye doğru itti.

"Bunu Bay Farrar'ın takım elbisesinde buldum. Ceketinin yakasına takılmış."

Bay Farrar değil, Bay. Miller, diye geçirdi içinden Agathi. Ama Sid'i düzeltmedi.

Küpeye baktı. Üzerinden üç elmaslı bir zincir sarkan, yarım hilal şeklinde zarif, gümüş bir parçaydı.

Agathi teşekkür edip küpeyi aldı. Ardından ücreti ödeyip dükkândan ayrıldı.

Eve doğru yürürken Lana'ya küpeden söz edip etmemekte kararsızdı. Bu nasıl da aptalca bir ikilemdi; öyle basit ve önemsizdi ki. Ama yine de...

O an küpeyi caddedeki bir çöp kutusuna atsa ne olurdu? Ya da odasındaki komodinin çekmecesine, büyükannesinden kalan kristalin yanına koysa ve aklından tamamen çıkarsa? Lana'ya hiç sözünü etmese? Çenesini kapalı tutsa?

Eh, öyle yapsaydı şu an burada oturmuş, size bunları anlatıyor olmazdım, değil mi? Her şey farklı olurdu. Dolayısıyla bence bu hikâyenin asıl kahramanı –ya da kötü kadını mı demeliyim?– Agathi. Çünkü hepimizin kaderini belirleyen şey, onun az sonra alacağı karar ve atacağı adımlar oldu. Agathi avucunda hayat memat meselesi bir şey tuttuğundan habersizdi.

O sırada yağmur başladı.

Agathi şemsiyesini açıp çabucak eve döndü. Kendini içeri atıp koridordan geçti. Mutfağa girerken, giysilerin sarılı olduğu poşetlerin üstündeki yağmur damlalarını silkeliyor, öfkeyle Yunanca söylenip duruyordu.

Lana onu görünce gülümsedi. "Sen de mi yağmura mı yakalandın? Ben resmen sırılsıklam oldum."

Agathi cevap vermedi. Kuru temizlemeden aldığı giysileri bir sandalyenin arkasına bıraktı. Üzgün görünüyordu.

Lana ona baktı. "İyi misin, canım?"

"Ha? Ah... iyiyim."

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır." Agathi omzunu silkti. "Bir şey yok. Hiçbir şey yok. Sadece... bu." Cebindeki küpeyi çıkardı.

"Nedir o?"

Agathi Lana'nın yanına gitti. Avucunu açıp içindeki küpeyi gösterdi. "Bunu kuru temizlemeci bulmuş. Jason'ın ceketinin yakasına takılmış. Adam da senin sanmış."

Agathi bunları söylerken Lana'nın yüzüne bakmıyordu. Lana da onunkine.

"Bir göreyim şunu." Lana elini uzattı.

Agathi küpeyi onun avucuna bıraktı. Lana küpeyi yakından inceliyormuş gibi yaptı.

"Emin değilim." Bu sohbetten sıkılmış gibi belli belirsiz esnedi. "Sonra kontrol ederim."

"Ben senin yerine kontrol ederim," dedi Agathi çabucak. "Ver."

Elini uzattı...

Onu Agathi'ye geri ver, Lana. Küpeyi Agathi'ye ver. Bırak da onu saklasın ve senin hayatından uzaklaştırsın. Küpeyi aklından çıkar, Lana. Onu unut, başka şeylerle ilgilen, telefonunu al ve beni ara; birlikte yemeğe ya da yürüyüşe çıkalım, bir film seyredelim. Öyle yap ki bu korkunç trajedi hiç gerçekleşmesin...

Ama Lana küpeyi Agathi'ye vermedi. Parmaklarını üstüne kapattı.

İşte o an Lana'nın kaderi mühürlendi.

Ama sadece onun kaderi değil. Tam o sırada ben ne yapıyordum, merak ediyorum. Bir arkadaşımla öğle yemeğinde miydim? Yoksa bir sanat galerisini ziyaret ediyor ya da bir kitap mı okuyordum? Hayatımın rayından çıktığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ofisinde ter döken Jason'ın, tiyatro dersinde sahne alan Leo'nun, provada repliğini unutup duran Kate'in de öyle.

Hiçbirimizin korkunç bir şeyin vuku bulduğundan, kaderlerimizin yeniden yazıldığından, dört gün sonra cinayetle son bulacak bir olaylar dizisinin başladığından haberi yoktu.

Her şey burada başladı.

Geri sayım burada başladı.

5

Lana'nın tepkisinin aşırı olduğunu söylemeliyim.

Bunu ancak onu tanıyanlar bilir. Eh, siz de artık az çok tanıyorsunuz, değil mi? Bu yüzden birazdan olacaklara pek de şaşırmayabilirsiniz.

Lana ilk başta sakinliğini korudu, yatak odasına çıkıp tuvalet masasına oturdu. Elindeki küpeye baktı. Tek bir bakışta kendisine ait olmadığını anlamıştı. Yine de daha önce bir yerlerde gördüğünden emindi. Ama nerede?

Sorun yok, diye düşündü. *Kuru temizlemecide olan bir şey. Bir karışıklık. Unut, gitsin.*

Ama unutamıyordu. Mantıksız ve şüpheci davrandığının farkında olsa da küpeyi aklından çıkaramıyordu. Bu küpe benliğinde çok daha büyük bir şeyi ifade ediyordu. Büyük korkusunun gerçekleştiğinin uğursuz bir alametiydi.

Hayatı daha önce de bir kez altüst olmuştu; Otto öldüğünde. Lana günün birinde aşk acısının dineceğine ya da aşkı tekrar bulacağına ihtimal vermemişti. Bu yüzden Jason'a rastladığında yaşam kendisine ikinci bir şans sunmuş gibi hissetmişti. İnanamıyordu. Güvendeydi, mutluydu ve sevildiğini hissediyordu.

Lana iflah olmaz bir romantikti. Daha küçücük bir kızken bile, hayatta olup olmadığını bile umursamayan bir anneyle lanetlenmiş o soğuk ve boş çocukluk döneminden beri öyleydi. Küçük Lana sevgi boşluğunu romantik hayallere dalarak

doldurmuştu hep; evden kaçıp yıldız olmakla, daha da önemlisi, aşkla ilgili, peri masallarını aratmayan düşlerle.

"Tek istediğim, sevgiyi tatmaktı," diye itiraf etmişti bana bir keresinde omuz silkerek. "Benim için diğer her şey... *teferruattı.*"

Lana, Otto'yu seviyordu ama ona âşık değildi. Otto öldüğünde sevgilisini değil, babasını kaybetmiş gibi hissetmişti kendini. Jason'la deneyimlediği şeyse aşırı derecede fiziksel, yoğun ve heyecan vericiydi. Yine geçmişteki o sırılsıklam âşık, şehvet sarhoşu genç kıza dönüşmüştü.

Ve her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Lana, Kate ikisini tanıştırdıktan sonra göz açıp kapayana dek kendini nikâh masasında bulmuştu.

O ilk gece –Jason'la tanıştığı gece– Lana'nın yanında olup onu omuzlarından sarsabilmeyi ne çok isterdim. *Kes şunu,* derdim. *Gerçek hayata dön. Hiç tanımadığın bu yabancıyı beyaz atlı bir prense çevirme. Ona yakından bak; sahteliğini göremiyor musun? Parlak gözleri, aşırı arzulu gülümsemesi, sahte kahkahası seni yanıltmasın. Bütün bunların bir oyun olduğunun farkında değil misin? Onun para için her şeyi yapabileceğini göremiyor musun?*

Ama Lana'ya bunların hiçbirini söylemedim. Söyleseydim bile beni duyacağından şüpheliyim. Aşkın sadece gözü kör değil, kulağı da sağır anlaşılan.

Lana tuvalet masasında elindeki küpeye bakarken tuhaf bir şekilde başının dönmeye başladığını hissediyordu. Sanki bir uçurumun kenarındaydı ve ayaklarının altında un ufak olan toprağın kayalara çarpa çarpa aşağıdaki gürleyen denize dökülmesini seyrediyordu. Her şey dağılıyordu; tüm hayatı dalgalara karışıyordu.

Jason onu aldatıyor muydu? Bu mümkün müydü? Artık Lana'yı arzulamıyor muydu? Evlilikleri sahte miydi? Lana istenmiyor muydu?

Sevilmiyor muydu?

Tam bu noktada Lana'nın aklının başından gittiğini söyleyebiliriz. Öfkeden deliye dönmüştü, sarsılmıştı ve zangır zangır titriyordu. Onun hışmına uğrayan yatak odası da benzer bir deprem yaşıyordu. Sinir krizi geçiren Lana, Jason'ın tüm eşyalarını altüst etti. Çekmeceleri, dolapları, takım elbiseleri, giysilerin ceplerini, iç çamaşırlarını, çorapları, her şeyi elden geçirip gizlenmiş bir şey, bir ipucu aradı. Birkaç prezervatif bulacağından emin, Jason'ın banyodaki kirli çamaşır sepetini karıştırırken düşüp bayılacak haldeydi. Ama hayır, hiçbir şey yoktu. Jason'ın çalışma odasında da şüpheli ya da yanıltıcı bir şeye rastlamadı; çekmecelerde ne bir kredi kartı fişi ne de delil yerine geçecek bir fatura vardı. Küpenin diğer teki de ortaya çıkmadı. Hiçbir şey yoktu. Lana çıldırmak üzere olduğunun farkındaydı. Akıl sağlığını koruyabilmesi için küpeyi aklından çıkarması gerekiyordu.

Jason seni seviyor, dedi kendi kendine, *sen de onu seviyorsun. Ona güven. Sakinleş.*

Ama bir türlü sakinleşemiyordu. Kendini bir kez daha volta atarken buldu; sanki yine gizemli bir şey tarafından takip ediliyordu.

Pencereden dışarı baktı. Yağmur dinmişti.

Paltosunu kapıp dışarı çıktı.

6

Lana bir saat kadar yürüdü. Kararlı adımlarla Thames'in kıyısına geldi. Yürümenin fiziksel farkındalığına odaklanmış, düşünmemeye, aklını yitirmemeye çalışıyordu.

Nehre yaklaştığında bir otobüs durağının önünden geçti ve reklam panosunda bir afiş gördü. Durdu. Afişe baktı. Kate'in üstüne kan sıçramış siyah beyaz yüzü ona bakıyordu. Oyunun ismi *AGAMEMNON*'du.

Kate, diye düşündü Lana. Kate'e danışabilirdi. Kate ona ne yapması gerektiğini söylerdi.

Lana neredeyse farkında olmadan siyah bir taksiye el etti. Araç patinaj çekerek durdu. Lana açık olan camdan taksiciye, "Old Vic lütfen," dedi.

Taksi köprünün üstünde hızla yol alarak South Bank'teki tiyatroya doğru ilerlerken biraz sakinleştiğini hissedebiliyordu. Zihninde Kate'le ikisinin işi şakaya vurup kahkaha attığını görebiliyordu. Kate ona aptal olmamasını, hayal gördüğünü, saçmaladığını, Jason'ın ona taptığını söylüyordu. Lana bu sohbeti gözünde canlandırırken yüreğinin bir anda Kate'e, çok sevgili eski dostuna karşı yoğun bir şefkatle dolduğunu hissetti.

Yoksa kendini mi kandırıyordu? İçten içe bir şeyden mi şüpheleniyordu? Öyle olmasa neden böyle apar topar tiyatronun yolunu tutsundu ki? Size bir şey söyleyeceğim: Lana yıllarca o ya da bu parçanın mankenliğini yapıp fotoğrafçılara

poz verdikten sonra giyim ve mücevher konusunda fotografik bir hafıza geliştirmişti. Küpeyi tanıdık bulup nerede ya da kimin kulağında gördüğünü hatırlamamış olmasına ihtimal vermiyorum. Belki yanılıyorumdur. Ama sanırım bundan hiçbir zaman emin olamayacağız.

Lana Old Vic'e vardığında kendini sakinleştirmiş, her şeyi kafasında kurduğuna ve bir paranoyak gibi davrandığına ikna olmuştu.

Tiyatro kapısının camını tıklatıp gişedeki yaşlı adama o meşhur gülümsemesini sundu.

Onu tanıyan adamın yüzü aydınlandı. "İyi günler. Bayan Crosby'ye geldiniz, değil mi?"

"Evet."

"Şu an provada. Çıktığında sizi içeri alırım." Adam bir sır verir gibi sesini alçalttı: "Adınız listede olmasa da."

Lana tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sakıncası yoksa onu soyunma odasında bekleyebilir miyim?"

"Elbette hanımefendi," dedi yaşlı adam bir düğmeye basarak.

Tiyatronun kapısı gürültülü bir sinyal sesi eşliğinde açıldı. Lana kısa bir tereddüt yaşadı. Sonra kapıyı itip içeri girdi.

7

Lana havasız, dar koridordan geçip başrol oyuncusunun soyunma odasına ulaştı.

Kapıyı tıklattı. Cevap gelmedi. Temkinle kapıyı açtı. Odada kimse yoktu. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Büyük bir oda sayılmazdı. İçeride bir duvara yaslanmış, eski püskü bir kanepe, dar bir duş odası –daha çok bir kabin– ve iyi ışıklandırılmış, geniş bir tuvalet masası vardı. Kate her zamanki gibi odayı darmadağın etmiş, dört bir yanını henüz boşaltılmamış çanta ve giysilerle doldurmuştu.

Lana derin bir nefes aldı. Ardından –nihayet– kendine karşı dürüst olmaya başladı. Yani hızlı ve sistemli bir şekilde Kate'in eşyalarını karıştırmaya koyuldu. Bunu yaptığı sırada bile aklını hareketlerine veremiyordu. Elleri kontrolü dışında çalışıyormuş, parmakları çanta ve kutuları kendiliğinden karıştırıyormuş gibi kayıtsız ve sakindi. Bu işin onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

Her halükârda araştırması sonuç vermedi.

Ne büyük bir rahatlama, diye geçirdi içinden. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Elbette bir şey bulamamıştı çünkü *ortada bulunacak bir şey yoktu.* Her şey yolundaydı. Hepsini kafasında kurmuştu.

Sonra tuvalet masasının üstündeki büyük, siyah makyaj çantasını gördü. Donup kaldı. Nasıl olmuştu da gözünün önünde duran bu çantayı daha önce fark etmemişti?

Lana titreyen parmaklarıyla çantayı aldı. Fermuarını açıp içine baktı.

İşte, orada... yarım hilal şeklinde bir küpe parlıyordu.

Lana cebindeki diğer küpeyi çıkardı. İki küpeyi karşılaştırdı ama aslında gerek yoktu. Küpelerin birbirinin eşi olduğu açıkça ortadaydı.

Birden arkasında odanın kapısı açıldı.

"Lana?"

Lana küpelerden birini telaşla makyaj çantasının içine attı. Diğerini avucunda sımsıkı tuttu. Hızla döndü.

Kate gülümseyerek odaya girdi. "Merhaba, aşkım. Ay, bugün için sözleşmemiştik değil mi? Buradan çıkmam saatler sürer. Günüm berbat geçiyor. Gordon'ı seve seve öldürebilirim."

"Hayır, Kate, birlikte bir planımız yok. Sadece tiyatronun önünden geçiyordum ve sana bir merhaba demek istedim."

"Sen iyi misin?" Kate onu endişeli gözlerle süzdü. "Lana... Hiç iyi görünmüyorsun. Su ister misin? Hadi otur biraz..."

"Hayır, teşekkürler. Aslında pek de iyi değilim. Çok fazla yürüdüm ve ben... ben artık gitmeliyim."

"Emin misin? Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

"Kendim hallederim."

"Halledebilecek misin?"

"Ben iyiyim. Seni sonra ararım."

Lana Kate'in karşı koymasına fırsat tanımadan kendini odadan dışarı attı.

Tiyatrodan ayrıldı. Caddeye çıkana dek adımlarını yavaşlatmadı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, başı zonkluyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Paniğe kapıldı. Bir an önce eve ulaşmalıydı.

Yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Küpenin tekini hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

Avucunu açıp baktı.

Onu öyle bir sıkmıştı ki eli yarılıp kanamıştı.

8

Lana, Mayfair'e dönerken şoktaydı.

Hissedebildiği tek şey, avucuna batan küpenin verdiği fiziksel acıydı. Bu acıya, tenindeki zonklamayı hissetmeye odaklandı.

Eve ulaştığında kocasıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ona neyi, nasıl söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden şimdilik çenesini kapalı tutacaktı. Jason onun ne kadar üzgün olduğunu muhakkak fark edecekti ama Lana duygularını gizlemek için elinden geleni yapacaktı.

Fakat Jason nihayet o gece eve döndüğünde tam da ondan bekleneceği gibi ortada bir sorun olduğunu fark etmedi. Kendi sorunlarıyla meşguldü. Mutfağa girerken telefonda gergin bir iş görüşmesi yapıyordu. Jason telefonundan e-posta göndermeye, Lana da akşam yemeği için iki parça biftek hazırlamaya koyuldu.

Lana, duyularının bir anda bu kadar keskinleşmesinin ilginç olduğunu düşündü. Beyni sadece mevcut âna odaklanacak kadar yavaşlamış gibi her şeyi olanca canlılığıyla hissediyordu; bifteğin kokusunu, cızırtısını, salata malzemelerini doğrarken tuttuğu bıçağın verdiği hissi. Sanki başa çıkabileceği tek şey, mevcut andı. Geleceği düşünmeye cesareti yoktu. Düşünürse mutfak zeminine yığılıp kalırdı.

Lana bir şekilde ayakta kalmayı başardı ve sıradan bir gece geçirdiler. Yemekten birkaç saat sonra üst kata çıktılar. Lana

kocasının soyunup yatağa girmesini seyretti. Jason çok geçmeden uykuya daldı.

Ama Lana'nın gözüne uyku girmiyordu. Yataktan kalktı. Jason'ın başında durup bakışlarını üstüne dikti.

Ne yapacağını bilmiyordu. Jason'la yüzleşmek zorundaydı. Ama nasıl? Ona ne söyleyecekti? En yakın arkadaşıyla ilişkisi olduğundan şüphelendiğini mi? Kanıt olarak ne gösterecekti? Bir *küpe mi?* Gülünçtü. Jason muhtemelen gülüp geçecek ve gayet masumane bir açıklamada bulunacaktı.

Eskiden rol aldığı şu hoşça zaman geçirmelik romantik komedilerden birinde olsalardı aslında Kate'in Jason'la, ona bir doğum günü ya da belki bir yıldönümü hediyesi seçmek için gizlice buluştuğu ve küpenin her nasılsa komik bir sakarlık sonucu Jason'ın ceketinin yakasına takıldığı ortaya çıkardı.

İşte buyurun, herkes masum.

Ama Lana öyle bir hikâyeye kanacak değildi. Uyuyan Jason'ı seyrederken kendine gerçeği itiraf etmeye başladı. Bir süredir Kate ile Jason'ın arasında bir şeyler –duygusal bir şeyler– olduğunu bildiği gerçeğini. Belki de en başından beri vardı. İlk andan beri.

Jason'la önce Kate tanışmıştı. Hatta birkaç kez çıkmışlardı. Lana'yla tanıştıkları gün Jason aslında Kate'in partneriydi.

Sonra neler olduğunu tahmin edebilirsiniz; Jason tıpkı kendisinden önceki bütün erkekler gibi Lana'ya ilk bakışta abayı yakmış ve o andan itibaren gözü başka hiçbir kadını görmez olmuştu. Kate nazikçe kenara çekilmişti. Her şey dostça çözüme kavuşmuştu. Kate Lana'ya iyi dileklerini sunmuş, kırgın olmadığı konusunda onu rahatlatmış, Jason'la aralarında zaten ciddi bir ilişki yaşanmadığını belirtmişti.

Lana yine de kendini suçlu hissediyordu. Belki gözünü kör eden de bu suçluluk duygusuydu. Belki tüm inkârına rağmen içini kemirip duran kuşkuyu, Kate'in, Jason'ın yanındayken gözlerini ondan alamamasını, ona beklenmedik, tuhaf iltifatlarda bulunmasını ya da birkaç kadehin ardından ona kur

yapmasını ve onu güldürmeye çalışmasını görmezden gelmesinin sebebi buydu. Lana'nın bilmesi gereken her şey apaçık ortada duruyordu.

Oysa o, gerçeğe gözlerini kapatmıştı.

Ama artık gözlerini açma zamanıydı.

Çabucak giyindi ve apar topar odadan dışarı çıktı. Karanlık koridorda el yordamıyla yürüyüp çatıdaki terasa çıkan basamakları tırmandı. Burada, teneke bir kutunun içinde yağmurdan koruduğu bir paket sigara ve bir çakmak saklıyordu. Son günlerde sigaradan nadiren medet umuyordu. Ama şu an bir sigara yakmaya ihtiyacı vardı.

Lana çatıda durup teneke kutunun kapağını açtı. Sigara paketini çıkardı. Sigarayı yakarken elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Sigarasını tüttürürken evlerin çatıları üzerinden Londra'nın ışıklarını ve gökyüzünde parlayan yıldızları seyretti.

Sonra çatının kenarından aşağıdaki kaldırıma baktı. İzmariti bir fiskeyle aşağı attı. Kızıl kor, karanlıkta kayboldu.

Lana onun peşinden gitmek için ani bir istek duydu.

Ne de kolay olurdu, diye düşündü; sadece birkaç adımda kendini aşağı bırakabilirdi. Düşüp kaldırıma çarpar ve her şey biterdi.

Ne büyük rahatlama olurdu. Onu bekleyen korkuların hiçbiriyle yüzleşmek zorunda kalmazdı. Ne acıyla ne ihanetle ne de aşağılanma duygusuyla. Lana bunların hiçbirini hissetmek istemiyordu.

Çatının kenarına doğru küçük bir adım attı. Sonra bir tane daha...

Şimdi tam çatının ucundaydı. *Bir adım daha atarsan her şey bitecek. Evet, evet, hadi yap...* Lana ayağını kaldırdı.

Aynı anda cebindeki telefon titreşti.

Bu kısa süreli dikkat dağınıklığı onu daldığı rüyadan uyandırmıştı. Geri çekilip soluklandı.

Telefonu çıkarıp ekranına baktı. Bir mesaj gelmişti. Bilin bakalım kimden?

Elbette *bendenizden.*

Bir şeyler içelim mi?

Lana tereddüt etti. Sonra –nihayet– en başından yapması gereken şeyi yaptı.

Beni görmeye geldi.

9

Benim hikâyem burada başlıyor.

Bu hikâyenin başkahramanı Lana değil, ben olsaydım anlatmaya tam buradan başlardım; Lana'nın gece on bir buçukta kapımı çalmasıyla.

Drama tekniğinde bilindiği şekliyle bu, beni *tetikleyen olay*. İster bir hortum tarafından başka bir dünyaya çekilmek gibi alışılmadık ya da vahşi, isterse de bir arkadaşın bir gece ansızın kapıda belirmesi gibi sıradan bir şey olsun her karakteri tetikleyen bir olay vardır.

Teatral yapıyı sık sık kendi hayatıma uyarlarım. Bunu fazlasıyla faydalı buluyorum. Tiyatrodaki kuralların kaçının gerçek hayatta da geçerli olduğunu bilseniz şaşarsınız.

Yoğun bir çıraklık döneminin ardından bir hikâyenin nasıl şekillendirildiğini öğrendim. Yıllar boyu başarma azmiyle yazdığım berbat oyunları art arda piyasaya sunarak, her biri öncekinden daha kötü, icra edilmesi imkânsız oyunları –doğallıktan uzak bir yapı, bitmek bilmeyen, anlamsız diyaloglar, hiçbir işe yaramayan, amaçsız, pasif karakterlerden oluşan sayfalar– seri üretim halinde sahneleyerek zanaatımı ağır ağır, acı çeke çeke öğrendim.

Dünya çapında ünlü bir yazarla yaşadığımı göz önüne alarak Barbara West'in bana akıl hocalığı yapmasının kaçınılmaz olduğunu düşünebilirsiniz. Barbara West'in bana işe yarar bir tavsiyede bulunduğunu ya da beni biraz olsun

cesaretlendirdiğini mi sanıyorsunuz? Hayır, asla. Onun değişmez tavrının bana kaba davranmak olduğunu söyleyebiliriz. Yazarlığım üzerine sadece bir kez, o da şans eseri yorum yaptı. Yazdığım bir kısa oyunu okuduktan sonra, "Iyy, diyalogların berbat," dedi. Oyunu bana geri verirken de ekledi: "Gerçek hayatta insanlar böyle konuşmaz."

Ona bir daha asla yazdıklarımı göstermedim.

İşe bakın ki bugüne dek en iyi öğretmenim Barbara West'in kitaplığında bulduğum bir kitap oldu. Gizemli bir görünüşü olan bu eski kitap, 1940'ların başlarında yazılmıştı. Bay Valentine Levy'den *Oyun Yazarlığı Teknikleri.*

Bir bahar sabahı mutfak masasına oturup kitabı okudum. Okurken zihnimde bir ampul yandı ve nihayet taşlar yerine oturdu. Nihayet hikâye anlatıcılığını anlayabileceğim bir dilde yazan birini bulmuştum.

Hem tiyatro hem de gerçek hayat üç kelimeye indirgenebilir, diyordu Bay Levy: *motivasyon, plan ve hedef.*

Her karakterin bir *hedefi* vardır. Örneğin, zengin olmak. Bu hedefe, ona ulaşmak için tasarlanmış bir *planla* ulaşır; mesela çok çalışarak, patronun kızıyla evlenerek ya da banka soyarak. Buraya kadarı çok basit. Şimdi gelelim onsuz karakterlerin iki boyutlu kalacağı en önemli unsura.

Neden sorusunu sormalıyız.

Neden, çok sık sorduğumuz bir soru değildir. Cevabı kolay verilemez; öz farkındalık ve dürüstlük gerektirir. Ama kendimizi ya da –gerçek veya kurgusal olsun– diğer insanları anlamak istiyorsak bir Valentine Levy titizliğiyle *motivasyonumuzu* keşfetmeliyiz.

Bir şeyi neden istiyoruz? Motivasyonumuz ne?

Bay Levy'ye göre bu sorunun tek cevabı var: "Motivasyonumuz, *acıyı* ortadan kaldırmak."

İşte bu kadar. Son derece basit ama bir o kadar da etkileyici.

Motivasyonumuz her zaman acıdır.

Bu gerçekten çok açık. Hepimiz acıdan kaçmaya ve mutlu olmaya çalışırız. Bu hedefe yönelik tüm eylemlerimiz *–planlarımız–* hikâyemizin özünü oluşturur.

İşte hikâye anlatıcılığı tam olarak budur. Bu şekilde işler.

Dolayısıyla Lana'nın kapıma geldiği o anı düşünürsek motivasyonumun acı olduğunu söyleyebiliriz. Lana o gece öyle çok acı çekiyordu ki buna şahitlik etmek bile canımı sıkıyordu. Ve hem onun hem de benim acımı dindirmeye yönelik beyhude girişimim, benim planımdı. Peki ya hedefim? Elbette ona yardım etmek. Başardım mı? Eh, ne yazık ki tiyatro gerçek hayattan tam bu noktada ayrılıyor.

Gerçek hayatta işler pek planladığınız gibi gitmiyor.

Lana o gece evime geldiğinde perişandı. Sinirlerine güçlükle hâkim olabiliyordu. Sadece birkaç kadeh içkinin ardından duyguları boşaldı ve kendini koyuverdi.

Daha önce hiç böyle bir şeye tanıklık etmemiştim. Lana'nın kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştim. Korkmadığımı söyleyemem ama zaten bir kişinin duygularının kontrolünü kaybettiğini görmek her zaman rahatsız edicidir, değil mi? Hele söz konusu kişi sevdiğiniz biriyse.

Bir duvarı boydan boya koca bir kitaplıkla kaplı, tıka basa kitap dolu küçük bir oda olan salonuma geçtik. Pencerenin önündeki koltuklara oturduk. Önce martini içtik ama çok geçmeden Lana bardak bardak sek votka devirmeye başladı.

Kopuk kopuk anlattığı, döktüğü gözyaşları yüzünden zaman zaman anlaşılmaz olan hikâyesi son derece karışık ve tutarsızdı. Bana her şeyi anlattıktan sonra fikrimi sordu; Kate'in Jason'la bir ilişkisi olabileceğine inanıp inanmadığımı.

Cevaplamak istemeyerek tereddüt ettim. Çekincem, kelimelerden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

"Bilmiyorum," dedim gözlerimi kaçırarak.

Lana kederle yüzüme baktı. "Tanrım, Elliot. Öyle berbat bir oyuncusun ki. *Biliyor* muydun?" En kötü korkularının

onaylanmasıyla koltuğuna gömüldü. "Ne zamandır biliyordun? *Bana neden söylemedin?*"

"Çünkü emin değildim. Sadece bir şeyler hissediyordum... Ayrıca bu konuda yorum yapmak bana düşmez, Lana."

"Nedenmiş o? Sen benim dostum değil misin? Tek dostum." Gözlerindeki yaşları sildi. "Sence bu Kate'in bir oyunu olabilir mi? Küpeyi kastediyorum. Onu özellikle bulmamı istemiş olabilir mi?"

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Elbette hayır."

"Neden olmasın? Tam da Kate'ten beklenecek bir davranış."

"Dürüst olmam gerekirse Kate'in o kadar da zeki olduğunu sanmıyorum. İkisi de ne o kadar zeki ne de o kadar ince düşünceli."

Lana omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Rolüme ısınarak bir şişe votka daha açtım ve bardaklarımızı doldurdum. "'Aşk başkasını bulduğunda başkalaşan bir şey değildir.' Aşk yasak ilişki yaşamak, yalan söylemek ve entrika çevirmek değildir."

Lana cevap vermedi. Tekrar denedim çünkü bu önemliydi.

"Beni dinle. Aşk, müşterek saygı, sadakat ve *dostluk* demektir. Tıpkı sen ve ben gibi." Uzanıp elini tuttum. "O iki kuş beyinli, aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar sığ ve bencil. Sahip oldukları ya da sahip olduklarını düşündükleri şey, *uzun ömürlü olmayacak*. Bu duygunun adı aşk değil. En ufak bir baskıda çatlayacak. Paramparça olacak."

Lana bir şey söylemedi. Kederli gözlerle boşluğa bakıyordu. Ona ulaşamadığımı hissettim. Onu bu halde görmek dayanılır şey değildi. Birden öfkelendim.

"Bir beyzbol sopası alıp Jason'ı güzelce benzetmemi ister misin?" dedim, yarı şaka yarı ciddi.

Lana belli belirsiz gülümsedi. "Evet, lütfen."

"Bana ne istediğini söyle. Senin için *her şeyi* yaparım."

Lana başını kaldırıp kan çanağına dönmüş gözleriyle baktı. "Hayatımı geri istiyorum."

"Tamam. O halde onlarla yüzleşmelisin. Sana yardım edeceğim. Ama bunu mutlaka yapmalısın. Akıl sağlığını korumak için. Kendine olan saygından söz etmiyorum bile."

"Onlarla yüzleşmek mi? Nasıl?"

"İkisini adaya davet et."

"Ne?" Lana şaşırmış görünüyordu. "Yunanistan'a mı? Neden?"

"Çünkü Aura'dan kaçamazlar. Oraya sıkışıp kalacaklar. Konuşmak için daha uygun bir yer olabilir mi? Yüzleşmek için?"

Lana bunu biraz düşündükten sonra başını salladı. "Tamam. Öyle yapacağım."

"Onlarla yüzleşecek misin?"

"Evet."

"Adada mı?"

Tekrar başını salladı. "Evet." Sonra birden bana korku dolu bir bakış fırlattı. "Ama Elliot, sonra ne olacak?"

Hafifçe gülümsedim. "Eh, o sana kalmış, değil mi?"

10

Ertesi gün Lana'nın mutfağında şampanya içiyordum.

Lana telefonda Kate'le konuşuyordu. Onu dikkatle takip ediyordum. "Paskalya tatilinde... adaya gelir misin?"

Etkilenmiştim. Lana önceki gece yaşadığı üzüntüyü belli etmiyor, neredeyse hiç prova yapmadan kusursuz bir performans sergiliyordu. Canlı, neşeli ve gamsız görünüyor, bu hali sesine de yansıyordu.

"Biz bize olacağız. Sen, ben, Jason, Leo... ve elbette Agathi. Elliot'ı çağırır mıyım, bilmiyorum. Son zamanlarda epeyce canımı sıkıyor."

Son cümleyi söylerken bana bakıp göz kırptı. Ona dilimi çıkardım.

Lana güldü ve tekrar Kate'e odaklandı. "E, ne dersin?"

İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Sonra Lana nefesini bırakıp gülümsedi. "Harika. Harika. Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapattı. "Geliyor."

"Bravo," dedim onu alkışlayarak.

Lana hafifçe eğildi. "Teşekkür ederim."

Kadehimi kaldırdım. "Perde kalksın ve oyun başlasın."

II

Sonraki birkaç gün Lana hayatı bir tiyatro oyunu tadında yaşadı.

Sanki normalinden uzun bir doğaçlama sergiliyor, sabahtan akşama dek "rolde" kalıp başka biriymiş gibi davranıyordu.

Tek fark, rolüne büründüğü kişinin *kendisi* olmasıydı.

"Derin nefes al, omuzlarını rahatlat, dudaklarına geniş bir gülümseme yerleştir." Otto'nun ona, seçmelerden önce tekrarlaması için öğrettiği bu düstur şimdi Lana'nın fazlasıyla işine yarıyordu.

Hâlâ birkaç gün önceki kişiymiş gibi davranıyordu. Kalbi kırılmamış, çaresizliğe kapılmamış, acıya boğulmamış gibi.

Sık sık hayatın bir gösteriden ibaret olduğunu düşünürüm. Bütün bunların gerçek olmadığını. Aslında sadece rol yapıyoruz, hepsi bu. Sadece sevdiğimiz birini ya da sevdiğimiz bir şeyi kaybettiğimizde oyundan çıkıyor ve bütün her şeyin, içinde bulunduğumuz bu kurgulanmış gerçekliğin ne kadar yapay olduğunu görüyoruz.

Birden, hayatın hep aynı kalmadığını ya da sonsuza dek sürmediğini, gelecek diye bir şeyin olmadığını ve yaptığımız hiçbir şeyin önem taşımadığını fark ediyoruz. Perişanlıkla bağırıp çağırıyor, sonunda kaçınılmaz olanı yapıp yeniden yemek yemeye, giyinmeye, dişlerimizi fırçalamaya başlayana dek Tanrı'ya isyan ediyoruz. Her ne kadar çılgınlık olduğunu hissetsek de birer kukla gibi hayatın rutinine geri dönüyoruz.

Ardından yanılsama ağır ağır tekrar etkisini gösteriyor ve aslında bir oyunda rol aldığımızı unutuyoruz.

Bizi bu yanılsamadan uyandıracak bir sonraki trajediye dek.

Lana da yeni uyanışa geçmiş biri olarak, hayatındaki bütün ilişkilerin tamamen gösteriden ibaret olduğunu tüm benliğiyle hissediyordu. Her gülüşünün nasıl da sahte ve kırılgan olduğunu, nasıl da berbat rol yaptığını. Neyse ki bunu fark eden tek kişi kendisiydi.

Onu asıl yaralayan, Jason'ı hiç zorlanmadan kandırmış olmasıydı. Oysa Lana duyduğu acıyı Jason'ın fark edeceğinden emindi. Jason'ın, karısının onun yanından geçmek ya da onunla konuşmak kadar basit bir şeyde bile ne kadar zorlandığını hissedeceğinden emindi. Lana onun gözlerine bakmaktan korkuyordu. Şüphesiz tüm duyguları oradaydı; Jason'ın gözünün önünde.

Ama Jason görmüyordu. *Hep böyle miydi,* diye düşündü Lana. *Hep böyle umursamaz mıydı? Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Fazlasıyla vicdansız biri olmalı.*

Yine de belki –elbette Lana bu ihtimali de göz önünde bulundurmak zorundaydı– Jason'ın vicdanında bir sorun yoktu çünkü masumdu.

Emin değilim ama Lana'nın adaya gitmek üzere eşyalarını topladığı sırada, evimde geçen saatlerin kötü bir rüya olduğunu düşünmeye başladığından şüpheleniyorum. Bütün o histeri, gözyaşları, intikam yeminleri; bunların hiçbiri gerçek değil, sadece votkanın sebep olduğu bir psikoz haliydi.

Gerçek olan, şu an elinde tuttuğu giysilerdi; sevdiği adam için seçip aldığı giysiler. Lana tekrar kayıtsızlığa meylettiğinin farkında mıydı?

Ben olsam *inkâr* derdim buna.

Bence Lana her şeyin farkındaydı çünkü sonraki birkaç gün benden uzak durdu. Aramalarımı cevaplamadı ve bana tek heceli mesajlar atmakla yetindi. Onu anlıyordum. Unutmayın ki zihnini okuyabileceğim kadar yakındık.

Elbette Lana bana bu yasak ilişkiyi anlattığına pişman olmuştu çünkü bunu yaparak ilişkiyi gerçeğe dönüştürmüştü. Bana gelip içindeki tüm şüphe ve üzüntüyü dökmüştü; şimdi bütün bunların orada, evimde kalmasını istiyordu.

Her şeyi unutmak istiyordu.

İyi ki ona bunları tekrar hatırlatmak için yanındaydım.

12

Aura'ya ayak bastığım andan itibaren, Lana'nın benden uzak durmaya çalıştığını hissettim.

Elbette bana dostça davranıyordu ama aramızda bir mesafe vardı. Bir soğukluk vardı. Diğerleri fark etmemişti ama ben hissediyordum.

Odama gidip eşyalarımı yerleştirdim. O odayı çok severdim. Rengi solmuş yeşil duvar kâğıtları, çam ağacından mobilyalar, sayvanlı bir karyola. İçerisi eskimiş ahşap, taş ve temiz çarşaf kokardı. Yıllar içinde özel eşyalarımı kasten burada bırakarak odayı sahiplenmiştim; en sevdiğim kitaplar, tıraş sonrası losyonum, güneş kremim, deniz gözlüğüm ve mayom raflarda yolumu gözlüyordu.

Odaya yerleşirken bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyordum. Durumla başa çıkmanın en iyi yolunun Lana'yla yüzleşmek ve ona neden burada olduğumuzu hatırlatmak olduğuna karar verdim. Onu içinde bulunduğu inkâr halinden çıkarıp gerçeğe döndürecek küçük bir konuşma hazırladım.

Gece boyu Lana'yla konuşma fırsatı kolladım ama onu bir türlü yalnız yakalayamadım. Artık benden kasten kaçtığından emindim. Akşam yemeğinde dikkatle yüzüne bakıp aklından geçenleri okumaya çalıştım.

Daha üç gece önce kanepemde sinir krizleri geçiren kadının şimdi karşımda oturan kadınla aynı kişi olduğuna inanmakta

zorlanıyordum. Lana elindeki bıçağı işe yaramaz kocasının kalbine saplamak yerine tabağına bir dilim daha et servis etmekte kullanıyordu. Ayrıca dudaklarında öyle samimi ve inandırıcı bir gülümseme, yüzünde öyle huzurlu ve mutlu bir ifade vardı ki neredeyse ben bile oyuna gelecektim.

Lana'nın inkâr yeteneğinin tek kelimeyle nefes kesici olduğunu düşündüm. Müdahale etmezsem büyük ihtimalle hafta sonunu hiçbir şey olmamış gibi sürdürecekti.

Kate ise aksine ortalığı karıştırmaya ant içmiş gibiydi. Çenesini tutmakta her zamankinden daha fazla zorlanıyordu.

Örneğin şu kristal meselesi.

Yemekten sonra ateş yakıp karşısında oturmuştuk ve Kate birden ayağa fırlayıp beklenmedik bir istekte bulundu. "Agathi'nin kristali. Nerede o?"

Lana tereddüt etti. "Agathi çoktan uyumuştur. Daha sonra halletsek olmaz mı?"

"Hayır. Bu son derece acil bir durum. Ben sessizce Agathi'nin odasına girip kristali alırım. Onu uyandırmam."

"Tatlım, onu bulman çok zor. Herhalde bir çekmecenin arkasında falan olmalı."

Yalandı bu. Lana, Agathi'nin kristali yanından ayırmadığını, uyurken hep başucundaki komodinin üstüne koyduğunu gayet iyi biliyordu.

"Agathi daha uyumamış." Leo başıyla evi işaret etti. "Odasının ışığı açık."

Kate ayakta durmakta biraz zorlansa da kararlılıkla eve gitti. Çok geçmeden geri döndü ve kristali muzaffer bir edayla havaya kaldırdı.

"İşte burada."

Ateşin başına oturduğunda alevler yüzünü aydınlattı. Kate kolyeyi sol avucunun üstüne sarkıttı. Kristal ateşin ışığında pırıltılar saçıyordu. Kate sessiz bir soru sorar gibi dudaklarını kıpırdattı.

Ne sorduğunu tahmin edebiliyordum. Şüphesiz, *Karısını benim için terk edecek mi* ya da *Onunla ilişkimi bitirmeli miyim* gibi bir şeydi.

İnanması zor, değil mi? Jason'la ilişkisini Lana'nın gözüne böyle sokması ne duyarsızlıktı. Kendini böyle güvende hissetmesi, hiç kuşku uyandırmadığını sanması ne büyük aptallıktı.

Yoksa ona haksızlık mı ediyordum? Kate düşüncelerini süzgeçten geçiremeyecek, ağzından çıkanları fark edemeyecek, sırrını açığa vermenin eşiğine geldiğini bilemeyecek kadar sarhoş muydu gerçekten?

Ya da bu gösteri Jason'ı hedef alan üstü kapalı bir tehdit miydi? Sabrının taşmak üzere olduğuna dair bir uyarı mıydı? Eğer öyleyse Kate nefesini boşa tüketmişti. Jason kılını bile kıpırdatmamıştı. Tavlada Leo'ya yeniliyor olmakla daha fazla ilgileniyordu.

Kate hareket etmeye başlayan kristali dikkatle seyretti. Zincir tıpkı bir metronom gibi keskin, düz bir çizgi halinde öne arkaya gidip geliyordu.

Sorulan sorunun cevabı kesinlikle olumsuzdu.

Kate'in yüzü gölgelendi. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Sonra sallanan kristali hışımla durdurup Leo'ya uzattı. "Hadi, sıra sende."

Leo tavladan kaldırdığı başını iki yana salladı. "Hayır. Ben böyle şeyleri aştım artık. Onun nasıl işlediğini çoktan çözdüm."

"Öyle mi? Nasıl işliyormuş?"

"Aslında bunu farkında bile olmadan *sen* yapıyorsun. Elin senin istediğin şekilde hareket ediyor."

"Hayır, canım." Kate iç geçirdi. "Yanılıyorsun. Öyle olsaydı soruma farklı bir yanıt alırdım."

Kate'in o gece kristale sorduğu soru neydi?

Geçen yıllarda hep bunu düşündüm. Hep sonraki yirmi dört saati ne derece etkilediğini merak ettim. Ve Kate'in yaptığı bütün o kötülükleri.

O gece yaşananlara kristal mi hükmetmişti? Kate kristalin kararına ne olursa olsun boyun mu eğmişti?

Öyle bile olsa Kate'in bu işin sonunun nereye varacağına dair bir fikri olduğunu düşünmüyorum. Nasıl olsundu?

Hiçbirimiz olayların bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdik.

13

Ertesi sabaha dek Lana'yla baş başa konuşma şansı bulamadım.

Piknik sepetimizi alıp kumsala inmiştik. Havlu ve battaniyeleri kumların üstüne yerleştirdik. Leo'nun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra harekete geçtim.

"Lana," dedim alçak sesle. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Daha sonra," dedi beni başından savarak. "Yüzmeye gidiyorum."

Deniz kenarına doğru yürümesini seyrettim. Kaşlarımı çattım. Peşinden gitmekten başka şansım yoktu.

Deniz cam gibiydi. Lana dubaya dek yüzdü. Ben de öyle yaptım.

Dubaya ulaştığımda merdivenden platforma çıktım ve kendimi sırtüstü bırakıp soluklandım.

Benden çok daha fit olan Lana nefes almakta fazla zorlanmıyordu. Yere oturup dizlerine sarıldı ve uzaklara daldı.

"Benden kaçıyorsun," dedim nihayet nefesim düzene girince.

"Öyle mi?"

"Evet. Neden ama?"

Lana bir süre cevap vermedi. Ardından omuz silkti. "Bir tahminin yok mu?"

"Sen bana söylemedikçe yok. Medyum değilim."

Lana'yla başa çıkmanın en iyi yolunun aptal rolü oynamak olduğuna karar vermiştim. Bu yüzden masum gözlerle yüzüne bakıp bekledim.

Nihayet, "O gece senin evinde..." dedi.

"Evet."

"Çok fazla şey konuşuldu."

"Biliyorum." Ben de omuz silktim. "Şimdi de benden kaçıyorsun... Bu durumdan ne çıkarmalıyım?"

"Bir şeyden emin olmak zorundayım." Lana bir süre dikkatle yüzüme baktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi neden yapıyorum? Sana neden mi yardım etmeye çalışıyorum?" Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ben senin dostunum, Lana. Seni seviyorum."

Lana bana inanmıyormuş gibi bir süre daha yüzüme baktı.

Biraz sinirlendiğimi hissettim. Çılgınlık değil miydi bu? Bunca yıl birbirimize ne tek bir kötü söz söylemiş ne de en ufak bir anlaşmazlık yaşamıştık; her türlü çatışmadan uzak, karşılıklı sevgi dolu bir dostluğumuz vardı. Ta ki ben onun evlilik meselelerine dahil olana dek.

İyilik maraz doğurur diye boşa dememişlerdi. Kim demişse doğru demişti.

Zor bir durumda olduğumun farkındaydım. Lana'ya fazla baskı yapmamalıydım. Onu kaybetme riskim vardı. Yine de kendime hâkim olamadım.

"Kusura bakma. Öylece durup seni kullanmalarını seyredemem. Sana bu şekilde davranmalarına izin veremem."

Lana'dan cevap gelmedi.

"Lana." Kaşlarımı çattım. "Tanrı aşkına, bir şey söyle."

Ama Lana konuşmadı. Sadece ayağa kalktı ve denize atladı. Suya dalarak gözden kayboldu.

Piknikten sonra eve döndük.

Ama Lana içeri girmedi.

Basamakları tırmanırken yorulmuş ve biraz soluklanmak

istiyormuş gibi verandada oyalandı. Asıl amacının o olmadığını biliyordum. Oradan, aşağıdaki Kate'i seyrediyordu.

Kate konuk evine girmek yerine zeytin ağaçlarının olduğu yöne, harabeye doğru yürümeyi tercih etmişti.

Lana'nın aklından ne geçtiğini biliyordum. Esniyormuş gibi yaptım. "Ben duşa gireceğim. Birazdan görüşürüz."

Lana karşılık vermedi. Eve girip oturma odasına gittim. Kapının arkasında biraz oyalandım. Sonra tekrar dışarı çıktım. Lana orada değildi. Aynen tahmin ettiğim gibi, basamaklardan alttaki düzlüğe iniyordu.

Beni fark edemeyeceği bir mesafeden takip ettim. Aslında endişelenmeme gerek yoktu; bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı. Bir değil, iki kişi tarafından takip edildiğinden habersiz, neşeyle ağaçların arasında yürüyen Kate de.

Kate açıklık alana ulaştığında Lana bir ağacın arkasına gizlendi. Ben biraz geride, güvenli bir mesafede kaldım. Lana'yla birlikte harabede olacakları seyretmeye koyulduk.

Jason ve Kate bir süre bir şeyler konuştu. Sonra Jason elindeki silahı bırakıp Kate'e yaklaştı ve öpüşmeye başladılar.

Onları öpüşürken görmek Lana için fazlasıyla tuhaf olmalıydı. O an tüm savunmasının çöktüğünü tahmin edebiliyordum. İnkârı, kendini kandırması, tüm öfkesini bana yansıtması; hepsi yerle bir olmuştu. Gözünüzün önünde duran bir şeyi nasıl yok sayabilirdiniz?

Birden Lana'nın dizlerinin bağı çözüldü. Kendini yere bıraktı. Toprağın üstüne yığıldı. Diz çökmüş, dua ediyor gibi görünse de aslında ağlıyordu.

Çok acıklı bir sahneydi. Kalbim onun için sızlıyordu.

Ama bir yandan da rahatladığımı itiraf etmeliyim. Madem Lana'nın bir küpeden daha fazla kanıta ihtiyacı vardı, işte kader sağlamıştı.

Jason, Lana'nın bakışlarını üstünde hissederek başını kaldırdı. Ama güneş ışığı gözlerini kamaştırdığı için onu göremedi.

Lana kalktı, dönüp yalpalayarak harabeden uzaklaştı. Tekrar zeytin ağaçlarının arasından geçip eve yöneldi. Hızlı adımlarla yürüyordu. Peşinden gittim.

Bir sonraki hamlesi beni endişelendiriyordu.

14

Lana evin etrafından dolaşıp arka kapıdan içeri girdi.

Hızlı adımlarla koridoru geçip Jason'ın silah odasına daldı. Jason bazılarını yanına almış olsa da rafta hâlâ bir iki silah vardı.

Lana elini uzatıp raftan bir tabanca aldı.

Odadan çıkıp tekrar koridordan geçti ve oturma odasına girdi. Kanatlı kapılardan verandaya çıktı. Alçak duvarın önünde durup alttaki düzlüğe baktı.

Jason elinde bir çift tahtalı güvercin leşi, eve doğru yaklaşıyordu. Lana tabancayı ağır ağır yukarı kaldırıp Jason'a doğrulttu.

Niyeti onu öldürmek miydi yoksa sadece korkutmak mı?

Lana yaptıklarının ne kadar bilincindeydi, bilmiyorum. Ruhen o kadar yıpranmış, dengesi o kadar sarsılmıştı ki... Belki ilkel bir hayatta kalma içgüdüsüne, eline silah alma ihtiyacına yenik düşmüştü. Belki yakınlarda bir balta olsaydı Klytemnestra gibi onu alırdı. Sonuçta şu an elinde bir tabanca tutuyordu.

Hadi, diye geçirdim içimden, *yap şunu. Çek tetiği. Ateş et.*

Ama tam o sırada aşağıdaki düzlükte havuza doğru yürüyen Leo belirdi. Lana tabancayı çabucak indirip arkasına sakladı.

Leo başını kaldırdı ve annesini gördü. El salladı. Lana dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirip oğluna aynı şekilde karşılık verdi.

Daldığı uykudan uyanarak döndü ve hızlı adımlarla tekrar eve girdi. Koridorda yürüdü. Ama tabancayı eski yerine bırakmadı. Yürümeye devam edip silah odasının önünden geçti ve tabancayla birlikte üst kata çıktı.

Lana yatak odasında tuvalet masasına oturdu. Aynada kendine baktı. Elinde bir tabanca vardı. Gördüğü şey onu epeyce korkuttu.

Ardından kapının açıldığını duyarak tabancayı çabucak çekmeceye attı. Aynadan, Agathi'nin yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdiğini gördü.

"Selam. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Lana başını iki yana salladı.

"Akşam yemeği için bir şey düşündün mü?"

"Hayır. Belki dışarıda yeriz. Şu an ona kafa yoracak halde değilim... Banyoya gireceğim."

"Suyu açayım."

"Ben hallederim."

Agathi başını salladı. Lana'yı bir sürü yakından inceledi. Sorulmadan tavsiye vermesi eşine az rastlanır bir durumdu. Ama bu defa bir istisna yapmak üzereydi.

"Lana. Sen... iyi misin? İyi değilsin, değil mi?"

Lana cevap vermedi.

"İstersen şimdi hemen eve geri dönebiliriz." Agathi cesaretlendiren gözlerle ona baktı. "Hadi eve dönelim."

"Eve mi?" Lana şaşırmışa benziyordu. "Hangi eve?"

"Londra'ya elbette."

Lana başını iki yana salladı. "Londra benim evim değil."

"Peki, neresi?"

"Bilmiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ayağa kalkıp banyoya girdi. Muslukları açıp küveti doldurdu.

Birkaç dakika sonra odaya döndüğünde Agathi gitmiş ama ardında bir şey bırakmıştı.

Makyaj masasında duran kristal kolye, güneş ışığında parlıyordu.

Lana avucuna aldığı kolyeye dikkatle baktı. Sihre inanmazdı ama artık neye inanacağını bilmiyordu. Kolyeyi avucunun üstüne sarkıttı.

Gözlerini ondan ayırmadan dudaklarını kıpırdatıp sessizce bir soru sordu.

Kristal o an hareket etmeye, sallanıp havada dans etmeye başladı.

Lana'nın avucu üstünde çizdiği küçük daireler giderek genişledi. Kristal iyice yükseldi ve durmaksızın dönen bir daireye dönüştü.

Aynı anda evin dışında, yerdeki tek bir yaprak hareket etti.

Görünmez bir güç tarafından havalandırılıp kendi etrafında dönmeye başladı. Çizdiği daire, çıkan rüzgârla birlikte giderek büyüyüp genişledi, yükseldikçe yükseldi...

Ve *hiddet* başladı.

15

Bence *hiddet* kelimesi tam da Kate'in ruh halini anlatıyordu.

Yialos'ta yemek boyunca kavga çıkarmak için bahane aramıştı. Eve döndüğümüzde o bahaneyi bulmakta son derece kararlıydı.

Yapılacak en iyi şeyin ondan mümkün olduğunca uzak durmak olduğuna karar verdim. Kanatlı kapının önünde durup sardığım sigarayı tüttürmeye koyuldum. Bu güvenli köşeden odada gerçekleşen dramı seyredebiliyordum.

Kate koca bir kadehe yeniden viski dolduruyordu. Jason yanına gitti. Huzursuzlanarak alçak sesle, "Yeterince içtin bence," dedi.

"Bunu sana doldurdum." Kate ağzına kadar viski dolu bardağı fırlatır gibi ona uzattı. "Al, iç."

Jason başını iki yana salladı. "Hayır. İstemem."

"Nedenmiş o? Hadi, iç şunu."

"Hayır."

"Bence artık hepimiz yatsak iyi olur," dedi Lana kesin bir dille. Bir süre dikkatle Kate'e baktı; bunun uyaran bir bakış olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Kate bir an geri adım atacak gibi oldu.

Ama hayır. Lana'nın blöfünü görmüştü. Boynundaki kırmızı şalı çekip çıkardı, onu boğa güreşindeki kırmızı bir bayrak gibi havada döndürdükten sonra kanepenin arkasına fırlattı.

Ardından bardağındaki viskiyi tek dikişte içti.

Lana istifini bozmamıştı ama öfkeden deliye döndüğünü biliyordum. "Yukarı çıkabilir miyiz, Jason? Çok yorgunum."

Kate uzanıp Jason'ı kolundan tuttu. "Hayır, Jason. Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

"Kate..."

"Ben ciddiyim," dedi Kate. "Gitme. Gidersen pişman olursun."

"Riski göze alacağım."

Jason, kolunu Kate'in elinden kurtardı. Öyle yapmakla iyi etmediğini düşündüm. Kate'in öfkeleneceğinden emindim ki haklı çıktım.

"Canın cehenneme."

Jason afallamış görünüyordu. Bu düzeyde bir öfke beklemediği belliydi. Az kalsın ona acıyacaktım.

Şimdi anlıyorum. Kate öfkesine yenilmişti. Bütün bu maskaralık *Jason'ı* hedef alıyordu, beni ya da Lana'yı değil. Onu asıl sinirlendiren kişi Jason'dı.

Bunu Lana da fark etmişti. Lana büyük aktörlerin o sinir bozucu içgüdüsüne sahipti. Repliğini okuma sırasının geldiğini anlamıştı.

Her zamanki gibi rolünün hakkını vererek, "Jason. Seçimini yap lütfen," dedi.

"Ne?"

"Seçim yapmak zorundasın." Lana bakışlarını Jason'dan ayırmadan başıyla Kate'i işaret etti. "Ya ben ya o."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun."

Kısa bir tereddüt yaşandı. Jason'ın ifadesi görülmeye değerdi; tıpkı bir kaza anını ağır çekimde seyretmek gibi. İki kadının arasında kalmıştı ve belli ki bu işin sonunda üzülen taraf o olacaktı. Tabii eğer bir şekilde engellemeyi başaramazsa.

Jason'ın atacağı adım her şeyi belirleyecekti. Barbara West bana bir keresinde eski bir yazı hilesi öğretmişti. Buna göre belli bir kişi ya da nesnenin değerini, onu iki alternatif

arasında yapılacak bir seçime dahil ederek belirlerdiniz. Bir şey için nelerden vazgeçebileceğiniz, o şeye verdiğiniz değeri gösterirdi.

Jason'ın yapmak zorunda olduğu seçim çok açıktı. Ya Kate'i ya da Lana'yı seçecekti. İkisinden hangisine daha çok değer verdiğini –bu konuda bir şüphemiz varsa– az sonra anlayacaktık.

Barbara bu sahneye bayılırdı, diye düşündüm. Tam da çalıp kitabına koyacağı türden bir sahneydi.

Barbara'yı hatırlayınca gülümsemem talihsizlik oldu çünkü Jason tam da o sırada öfkeyle bana bakıyordu. "Senin derdin ne? Bunu *komik* mi buluyorsun, pislik herif?"

"Ben mi?" Güldüm. "Bence şu an benden çok daha büyük sorunların var, dostum."

Jason bunu duyduğunda kendini kaybetti. Bana doğru hamle yapıp üstüme çullandı ve beni boğazımdan tuttu. Sırtımı duvara yapıştırıp yüzüme yumruk atacakmış gibi elini yukarı kaldırdı.

"Yapma! Yapma." Kate Jason'ın sırtına vuruyordu. "Onu rahat bırak! Jason..."

Jason nihayet beni bıraktı. Soluklanıp elimden geldiğince ağırbaşlı davranmaya çalışarak yakamı düzelttim.

"Şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

Jason cevap vermek yerine öfkeyle yüzüme baktı.

Sonra asıl önceliğini hatırlayıp arkasına döndü. Niyeti Lana'yı ikna etmekti.

"Lana. Dinle..."

Ama Lana orada değildi. Gitmişti.

16

Nikos kulübesinde şöminenin önündeki koltuğa oturmuştu. Uzo içip dışarıdaki rüzgârı dinliyordu.

Rüzgârın farklı ruh hallerinin sesini dinlemeyi severdi. O gece rüzgâr öfkeliydi. Diğer gecelerde acılar içindeki yaşlı bir adam gibi inler ya da bazen fırtınada yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi ağlardı. Nikos bazen dışarıda gerçekten de fırtınada yolunu bulamayan bir kız olduğuna inanırdı. Emin olmak için dışarı çıkar, gecenin karalığında etrafa bakardı. Ama bu her zaman rüzgârın bir oyunu olurdu.

Kendine bir bardak daha uzo doldurdu. Biraz çakırkeyif olmuştu; zihni bardağındaki uzo gibi bulanıklaşmıştı. Koltuğunda arkasına yaslanıp Lana'yı düşündü. Lana'nın onunla burada, Aura'da yaşamasının nasıl bir şey olacağını hayal etti. Bu, Nikos'un en sevdiği hayaliydi.

Lana'nın Aura'da mutlu olacağından emindi. Lana adaya ne zaman gelse canlanırdı; tekneden indiği anda içindeki bir şeyler ışıldamaya başlardı sanki. Hem Lana adada yaşarsa Nikos'u da yalnızlığından kurtarırdı. Varlığı, kurumuş toprağa düşen yağmur, Nikos'un çatlamış tuzlu dudaklarını nemlendiren bir bardak soğuk su olurdu.

Nikos gözlerini kapatıp erotik bir hayale daldı. Şafak vakti uyanıp kendini yatakta Lana'yla bulduğunu düşledi. Altın saçları yastığın üstüne saçılan kadının yüzü ona dönüktü... Saçları nasıl da yumuşak, teni nasıl da portakal çiçeği gibi mis

kokuluydu. Nikos onun pürüzsüz vücudunu kollarının arasına alacak, burnunu boynuna gömüp tenini öpecekti. Dudaklarını onun dudaklarına bastıracak...

Yarı azgın, yarı sarhoş, yarı uykulu olan Nikos gözlerini açıp... karşısında onu bulduğunda rüya gördüğünü sandı.

Lana'yı.

Nikos gözlerini kırpıştırdı. Bir anda kendine gelip doğruldu.

Lana kulübenin kapısının önünde duruyordu. Rüya değildi; gerçekten de oradaydı. Tepeden tırnağa beyazlar içinde çok güzel görünüyordu. Bir tanrıçadan farksızdı. Ama hüzünlü bir tanrıça. Korkmuş bir tanrıça.

"Nikos," dedi fısıldayarak. "Yardımına ihtiyacım var."

17

Jason, Kate ve ben oturma odasında yalnız kalmıştık. Sessizliği bozacak ilk kişiyi merakla bekliyordum. Bunu yapan, azar işitmiş bir çocuğa dönüşen Kate oldu.

"Jason. Konuşabilir miyiz?" Sesi ifadesizdi. Az önceki öfkesinin ateşi sönmüş, geriye sadece külleri kalmıştı. "Jason?"

Jason boş gözlerle Kate'e baktı. Ürkütücü bir bakış, diye düşündüm. Sanki Kate orada yoktu. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Kate birden, gözyaşlarına boğulmak üzere olan küçük bir kız çocuğu gibi göründü. İstemeden de olsa onun için üzülmüştüm.

"Bir şey içmek ister misin?"

Kate başını hafifçe iki yana sallamakla yetindi. "Hayır."

"Ben yine de sana bir içki hazırlayacağım."

İçki dolabına gidip ikimize birer kadeh içki hazırladım. Kate'e kendini toparlama şansı vermek için havadan sudan konuştum. Ama dinlemiyordu.

Uzattığım bardağı fark etmesi en az yirmi saniye sürdü.

"Teşekkürler." Kate içki dolu bardağı alıp dalgın bir ifadeyle önündeki masaya bıraktı. Sigara paketine uzandı.

Boynumu ovuşturdum. Jason'ın tuttuğu yer acıyordu. Kaşlarımı çattım. "Biliyor musun Kate, gerçekten de bana danışmalıydın. Ben sana doğru yolu gösterirdim. Seni uyarırdım."

"Uyarmak mı? Neden?"

"Jason senin için Lana'yı terk etmeyecek. Boşuna kendini kandırma."

"Ben kendimi kandırmıyorum." Kate henüz yakmadığı sigarayı sertçe masaya vurdu. Sonra onu dudaklarının arasına yerleştirip yaktı.

"Bence kandırıyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir süre sigara içti. Elinin titrediğini fark ettim. Sonra birden sigarayı küllüğe bastırıp söndürdü. "Asıl soru..." dedi az önceki gibi öfkeyle, "bunların *seni* neden bu kadar ilgilendirdiği. Lana'nın evliliğine neden bu kadar dikkat ediyorsun? Lana Jason'dan ayrılsa bile *seninle* evlenmez."

Kate şaka yapıyordu. Ama gözlerime baktığında incindiğimi anladı. Nefesini tuttu. "Ah, Tanrım. Gerçekten *böyle* mi düşünüyorsun? Gerçekten sen ve *Lana'nın*..."

Sözlerini tamamlayamadı çünkü kahkahalara boğuldu. Kaba, alaycı kahkahalar.

Susmasını bekledikten sonra, "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Hepsi bu," dedim.

"Hayır, hayır, hepsi bu değil." Kate başını salladı. "Beni kandıramazsın, Machiavelli. Ama sonunda hak ettiğin cezayı çekeceksin. Bekle ve gör."

Sözlerini duymazdan geldim. Derdimi anlatmaya kararlıydım. Benim için önemliydi.

"Ben ciddiyim, Kate. Jason'ı ikiniz arasında bir seçim yapmaya mecbur bırakma. Yoksa üzülürsün."

"Canın cehenneme."

Ama Kate beni azarlamakta gönülsüzdü. Belli ki aklı Jason'da kalmıştı. Gözlerini kapıdan ayıramıyordu.

Birden karar verdi. Ayağa kalkıp hışımla odadan çıktı.

İçeride tek başıma kaldığımda olabilecekleri hayal etmeye çalıştım.

Şüphesiz Kate Jason'ı aramaya gitmişti. Ama Jason onunla ilgilenmiyordu. Az önce bunu açıkça belli etmişti.

Jason'ın önceliği Lana'ydı. Onu kazanmaya çalışacaktı. Onu rahatlatacak, Kate'le aralarında bir ilişki olmadığına dair güvence verecekti. Yalan söyleyecek, masum olduğu konusunda ısrarcı davranacak, onu hiç aldatmadığına dair yeminler edecekti.

Peki, Lana? O ne yapacaktı? Asıl soru buydu. Her şey bu sorunun cevabına bağlıydı.

Manzarayı gözümde canlandırmaya çalıştım. Şu an neredeydiler? Kumsalda olabilirler miydi? Hayır, çok daha romantik bir yerde, *harabede* olmalıydılar; ay ışığıyla aydınlanmış sütunların önünde bir gece yarısı buluşması. Lana'nın rolünü nasıl oynayacağını hissedebiliyordum. Şimdi düşününce, onun, filmlerinden birinde benzer bir rolde oynadığından emindim. Lana metanetli ve fedakâr kadını oynayacaktı; esas oğlanın merhametine hitap etmesinin daha iyi bir yolu var mıydı? Onun onur ve görev duygusuna?

Ona önce soğuk davranacak, sonra bu dik duruşundan yavaş yavaş taviz vermeye başlayacaktı. Ona ihtarda bulunmayacaktı. Hayır, onun yerine kendini suçlayacak, konuşurken gözyaşlarına hâkim olmaya çalışacaktı; o konuda oldukça iyiydi.

En sonunda Jason'a, kapanışa sakladığı o özel bakışıyla bakacaktı. İnsanı hipnotize eden iri gözlerini kocaman açacak, savunmasız ve acılı ama olağanüstü cesur ve etkileyici görünecekti. Barbara West'in tabiriyle kameraya oynayacaktı.

Jason neye uğradığını bile anlayamadan Lana'nın oyunculuğunun büyüsüne kapılacak, yere diz çöküp affedilmek için yalvaracak, daha iyi bir adam olmaya söz verecek ve bu sözünde samimi olacaktı. Kate'i zihninin derinliklerine gömecekti. *Son.*

Bir an çaresizliğe kapılıp Lana ve Jason'ın peşinden gitmeyi, duruma müdahale etmeyi düşündüm. Ama hayır, Lana'ya güveniyordum.

Ne de olsa beni şaşırtması gayet mümkündü.

18

"E?" dedi Lana. "Yapacak mısın?"

Nikos hayretle ona baktı. Kulaklarına inanamıyordu. Az önce Lana'nın dudaklarından çıkan kelimelere ya da istediği şeye inanamıyordu.

Verecek bir cevap bulamayınca susmayı tercih etti.

"Karşılığında ne istersin?"

Yine sessizlik.

Lana ellerini boynunun arkasına götürüp elmas zincirini çözdü. Zinciri avucunun içine bıraktı. Parlak taşları Nikos'a doğru uzattı.

"Al bunu. Satarsın. Parasıyla canın ne isterse alırsın." Herkese yaptığı gibi Nikos'un da zihnini okuyarak ekledi: "Bir tekne. İstediğin bu, değil mi? Kolyenin parasıyla bir tekne alabilirsin."

Nikos hâlâ cevap vermiyordu.

Lana kaşlarını çattı. "Sözlerimi hakaret olarak mı aldın? Sakın öyle düşünme. Bu adil bir alışveriş. İhtiyacım olan şeyi yapmak için benden ne istediğini söyle."

Nikos Lana'yı dinlemiyordu. Tek düşünebildiği, onun ne kadar güzel olduğuydu. Kelimeler bir anda dudaklarından dökülüverdi:

"Öp beni."

Lana onu duymamış gibi yüzüne baktı. "Ne?"

Nikos cevap vermedi.

Aklı karışan Lana dikkatle adamın gözlerini inceledi. "Anlamıyorum. Hepsi bu mu? Fiyatın bu mu?"

Nikos bir şey söylemedi. Ne konuşuyor ne de hareket ediyor, sadece kıpırdamadan duruyordu.

Bir tereddüt yaşandı.

Ardından Lana öne doğru küçük bir adım attı. Şimdi ikisi çok yakın duruyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Lana daha önce Nikos'un gözlerine hiç dikkat etmemişti. Kendine özgü bir güzellikleri olduğunu fark etti; masmavi bir ışıkla parlıyorlardı. O an Lana'nın aklına çılgınca bir fikir geldi: *Keşke Nikos'la evlenseydim. O zaman burada yaşar ve mutlu olurdum.*

Sonra öne doğru eğilip dudaklarını Nikos'unkilere bastırdı.

Öpüşürlerken Nikos, kuruyan içinin alev aldığını ve alevlerin tüm benliğini sardığını hissetti. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Artık bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

"Yapacağım," diye fısıldadı öpüşmelerinin arasında. "Benden istediğin şeyi yapacağım."

Lana Nikos'u kulübesinde bırakıp patikada yürüdü. Zeytin ağaçlarının arasından geçip açıklık alana, harabeye ulaştı.

Harabe, etrafını saran kalın gövdeli zeytin ağaçları sayesinde en şiddetli rüzgârlardan bile korunurdu. Lana bir süre yıkık sütunlardan birinin üstüne oturup bekledi. Gözlerini kapatıp derin düşüncelere daldı.

Sonra arkasındaki çalılıklarda, birisinin yerdeki bir dala bastığını duydu. Lana gözlerini açıp gelenin kim olduğunu görmek için başını hızla o yöne çevirdi.

Aynı anda üç el silah sesi duyuldu.

Çok geçmeden Lana bir kan gölünün içinde yerde yatıyordu.

19

Harabeye ilk ulaşan Leo oldu. Onu Agathi takip etti ve son olarak Jason'la ikimiz geldik.

Yerde yatan Lana'nın etrafına toplandığımızda zaman kısa süreliğine durmuştu sanki. Her şey hareket halindeyken biz bulunduğumuz ânın içine hapsolmuştuk. Rüzgâr çığlıklar atarak etrafımızda dönüyor, ağaçlar sallanıyordu ama biz zamanın var olmadığı bir yerde donup kalmıştık. Ne düşünebiliyor ne de hissedebiliyorduk.

Bu durum birkaç saniye sürdüğü halde Kate ortaya çıkıp büyüyü bozana dek bize sonsuzluk gibi geldi. Kate sersem ve şaşkın görünüyordu. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan inkâr ve dehşete gidip geliyordu.

"Ne *oldu?*" diye soruyordu durmadan. "*Tanrım...*"

Her nasılsa Kate'in gelişi bizi harekete geçirdi. Leo'nun yanına diz çöktüm. "Onu yatırmalıyız, Leo. Onu bırakmalısın..."

Leo annesine sarılmış, ileri geri sallanıyordu. Çocuğu Lana'yı bırakması için ikna etmeye çalıştım. "Hadi Leo, lütfen..."

"Onu yere yatır, Leo," dedi Jason. Sabrını kaybederek Leo'ya doğru ani bir hamlede bulundu.

Leo bir yılan sokmuş gibi tepki verdi. Kanla lekeli yüzüyle korkunç görünen çocuk, Jason'a haykırdı. "*Uzak dur ondan! Uzak dur!*"

Jason irkilerek geri çekildi. "Sadece onu yere bırak, Tanrı aşkına."

Jason'a öfkeli bir bakış attım. "Ben Leo'yla ilgilenirim. Sen bir ambulans çağır!"

Jason başını sallayıp ceplerinde telefonunu aradı. Ekran kilidini açtığı telefonu Agathi'ye fırlattı. "Mikonos'taki karakolu ara. Ambulansa ve... polise ihtiyacımız olduğunu söyle. *Hemen* buraya gelsinler!"

Neye uğradığını şaşırmış halde olan Agathi anladığını başıyla belirtti. "Evet, evet..."

"Ben gidip bir silah alayım. Burada bekleyin. Hiçbir yere gitmeyin."

Jason eve doğru koştu. Kısa bir tereddüdün ardından Kate de peşinden gitti.

Agathi'yle ikimiz Leo'yu annesinin cesedini bırakmaya ikna ettik. Lana'yı dikkatle yere yatırdık. Leo başını kaldırıp kocaman açılan gözleriyle bize baktı. Sesi boğuktu.

"*Silahlar.*"

"Ne?"

Ama Leo çoktan ayağa kalkmış... diğerlerinin peşinden koşuyordu.

20

Kate hızla eve girdi. Etrafa baktı ama Jason'ı göremedi.

"Jason?" diye fısıldadı. "Jason..."

Jason birden silah odasından dışarı fırladı. Yüzünde tuhaf, şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Yoklar."

Kate ne dediğini anlamadı. "Ne?"

"Silahlar. Hiçbiri yok."

"Ne demek yok? Neredeler peki?"

"Bilmiyorum. Biri onları almış."

Koridorun sonunda ayak sesleri duyup o tarafa döndüler.

Leo orada durmuş, onlara bakıyordu. Korkunç bir görüntüsü vardı; üstü başı kana bulanmış, çılgına dönmüş, perişan haldeydi. Aklını yitirmiş gibiydi.

"Silahlar," dedi. "Ben..."

Jason gerildi. "Ne?"

"Ben onları başka yere götürdüm. Sakladım. Şaka yapacaktım, ben..."

Ama Jason çoktan üstüne çullanıp onu kollarından tutmuştu. "Silahlar nerede? *Söyle!*"

"Jason, bırak onu!" dedi Kate.

"Silahlar nerede?"

"Bırak onu!"

Jason'ın onu bırakmasıyla birlikte duvarın dibine çöküp kalan Leo dizlerine sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

"*O öldü!*" diye haykırdı. "*Biraz olsun umurunda değil mi?*"

Elleriyle yüzünü kapattı. Kate yanına gidip ona sarıldı. "Tatlım, sakin ol. Lütfen söyle bize. Silahlar nerede?"

Leo elini kaldırıp tahta sandığı işaret etti. "Orada."

Jason sandığa koşup hızla kapağını kaldırdı.

Kaşlarını çattı. "Şaka mı bu?"

"Ne?" Leo ayağa kalkıp oraya gitti. Sandığın içine baktı.

Boştu.

Çocuk afallamıştı. "Ama ben... ben onları buraya koydum."

"Ne zaman?"

"Akşam yemeğinden önce. Biri onları almış."

"Kim? Kim böyle bir şey yapar?"

Kate birden bir şey hatırlamış gibi kaşlarını çattı. "Nikos nerede?"

"Buradayım," dedi arkalarından bir ses.

Hızla o tarafa döndüler. Nikos eşikte duruyordu. Elinde bir silah vardı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Lana vuruldu," dedi Jason temkinli bir sesle.

Nikos başıyla onayladı. "Biliyorum."

Jason adamın elindeki silaha baktı. "Onu nereden buldun?"

"Bu benim silahım."

"Emin misin? Benim bütün silahlarım kayıp."

Nikos omuz silkti. "Bu benim silahım."

Jason elini uzattı. "Şey, onu bana versen iyi olur."

Nikos başını sallayarak açıkça reddetti. Jason fazla üstelememeye karar verdi. "Adayı aramalıyız," diye belirtti, üstüne basa basa. "Beni anlıyor musun? Aramızda bir yabancı var. Silahlı ve tehlikeli. Onu bulmalıyız."

Tam o sırada kötü haberi vermek üzere içeri girdim. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum; bu yüzden fazla düşünmeden söyleyiverdim.

"Agathi Mikonos'taki polisle konuştu."

Jason bana baktı. "Ee? Ne zaman geliyorlar?"

"Gelmiyorlar."

"Ne?"

"Gelmiyorlar. Rüzgâr yüzünden. Tekne kullanamıyorlar."

Kate bana baktı. Yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Ama gelmeliler... gelmek zorundalar..."

"Şafak vaktine dek havanın sakinleşeceğini söylediler... Güneş doğduğunda tekrar deneyecekler."

"Ama... daha *beş saat* var."

"Biliyorum." Başımı salladım. "O zamana dek başımızın çaresine bakmak zorundayız."

21

Jason, Nikos ve benim, adadaki davetsiz misafiri aramamıza karar verildi. Onlara bunun zaman kaybı olduğunu söyledim.

"Saçmalıyorsunuz. Birilerinin böyle bir havada buraya gelebileceğine inanıyor musunuz gerçekten? Bu imkânsız!"

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Jason öfkeyle. "Adada bir yabancı var ve onu bulacağız. Hadi gidelim."

Böylece pilli fenerlerimizi kuşanıp gecenin karanlığına daldık.

Fenerlerin ışığıyla karanlığı aydınlatarak zeytin ağaçlarının arasındaki patikayı araştırdık. Kalın gövdeli ağaçların bize sunabildiği tek şey, örümcek ağları ve kuş yuvalarıydı.

Yürürken Jason bakışlarını Nikos'un elindeki silahtan ayıramıyordu. Adama güvenmediği belliydi. Dürüst olmam gerekirse ben silah konusunda ikisine de güvenmiyordum. Onlar birbirlerini yakından izliyordu, bense ikisini birden.

Sahile ulaşıp kumsalların altını üstüne getirdik. Yüzümüzü tokatlayan rüzgâra karşı yürümek işimizi zorlaştırıyordu. Hiddetli rüzgâr merhametsizdi; yüzümüze çarpıyor, üstümüze kum sıçratıyor, çığlıklarıyla kulaklarımızı sağır edip fırsatını bulduğu her defasında dengemizi sarsıyordu. Ama direndik ve kıyı boyunca adanın etrafını dolaşan engebeli toprak yolu yürümemiz bir saatten uzun sürdü.

Nihayet adanın kuzeyine ulaştık. Burada aşağıdaki denize inen dik uçurum, tekne demirlemeye izin vermiyordu ve çıplak kayaların arasında saklanmaya uygun bir yer de yoktu.

En sonunda, diğerlerine söylediğim şeyde haklı çıkmıştım. Ortada ne bir tekne vardı ne de davetsiz bir misafir.

Adada bizden başka kimse yoktu.

Adada sadece altı kişiydik.

22

Belki bu noktada biraz mola versek ve hikâyeye devam etmeden önce kısa bir değerlendirme yapsak iyi olur.

Bu anlatım türünde geleneğin ne olduğunun farkındayım. Bir sonraki aşamada neler yaşanması gerektiğini biliyorum. Ne beklediğinizi biliyorum. Bir cinayet soruşturması, bir sonuç, beklenmedik bir gelişme.

Normalde hikâye bu şekilde devam etmeli.

Ama öyle olmayacağına dair en başta uyarmıştım sizi.

Bu yüzden hikâyemiz bu bilindik olaylar dizisinden tamamen farklı bir yöne sapmadan –üst üste karanlık virajlardan dönmeden– önce gelin, birlikte alternatif bir anlatının nasıl olabileceğini irdeleyelim.

Bir an için gözümüzün önüne bir dedektif getirelim. Agatha Christie'nin Belçikalısının Yunan versiyonuna ne dersiniz? Dedektif birkaç saat sonra rüzgâr dindiğinde adaya varıyor.

Yaşlı adam, alt rütbeli bir memur eşliğinde temkinli adımlarla polis botundan iniyor. Uzun boylu ve zayıf; saçları kırlaşmış, küçük, siyah bir kalem bıyığı özenle şekillendirilmiş. "Ben, Mikonos polis teşkilatından Müfettiş Mavropoulos," diyor güçlü bir Yunan aksanıyla.

Agathi bizi, müfettişin isminin Yunanca "karatavuk" anlamına geldiği konusunda bilgilendiriyor. Ölümün habercisi.

Daha çok yırtıcı bir kuşa benzeyen müfettiş, mutfak masasının başındaki sandalyeye tünüyor. Beraberindeki memurlarla

birlikte, küçük fincanlarda servis edilen Yunan kahvesini içtikten ve Agathi'nin yoktan var ettiği kurabiyeleri iştahla mideye indirdikten sonra araştırmasına başlıyor.

Bıyığındaki kurabiye kırıntılarını temizleyip hepimizi teker teker sorguya çekmeyi talep ediyor.

Bu görüşmeler sırasında olguları çabucak belirliyor.

Lana'nın cesedinin bulunduğu harabe, evden yaklaşık on iki dakika yürüme mesafesinde ve buraya zeytin ağaçlarının arasındaki patikadan ulaşılıyor. Cinayet gece yarısı, silah seslerinin duyulduğu anda işleniyor. Ceset hemen sonrasında bulunuyor.

Harabeye ilk ulaşan Leo olduğu için Mavropoulos önce onu sorguya alıyor.

"Kaybın için çok üzgünüm, oğlum," diyor usulca. "Ne yazık ki senden acını bir süreliğine rafa kaldırıp sorularıma mümkün olduğunca net cevaplar vermeni istemek zorundayım. Silah seslerini duyduğunda neredeydin?"

Leo, Nikos'la üzerinde çalıştıkları yeni kazılmış sebze bahçesinde kusmakta olduğunu açıklıyor. Müfettiş Leo'nun rahatsızlığını alkole bağlıyor ve Leo da Yunanistan'da marihuana kullanmanın hâlâ yasadışı olabileceğinden şüphelenerek gerçeği söylememeye karar veriyor.

Leo'nun perişan haline acıyan müfettiş onu daha fazla zorlamıyor, birkaç soru daha sorduktan sonra gitmesine izin veriyor.

Sorgulanma sırası Jason'a geliyor. Mavropoulos onun kendisine kaçamak, hatta tuhaf cevaplar verdiğini hissediyor. Jason gece yarısı adanın diğer ucundaki kayalıklarda olduğu konusunda ısrarcı davranıyor. Lana'yı evde bulamayınca orada aradığını iddia ediyor. Kayalıklar Lana'yı aramak için tuhaf bir seçim olsa da müfettiş bu konuda bir yorumda bulunmamayı tercih ediyor; şimdilik.

Jason'ın şahidi olmadığını not ediyor.

Konuk evinde tek başına olan Kate'in de.

Yatağında uyuyan Agathi'nin de.

Kulübesinde içi geçen Nikos'un da.

O sırada benim nerede olduğumu sorabilirsiniz. Oturma odasında kafayı çekmekle meşguldüm ama bunun için sadece benim sözüme güvenmek zorundasınız. İşin gerçeği, hiçbirimiz iddia ettiğimiz yerde olduğumuzu ispatlayamıyoruz.

Ki bu da adadaki altı kişiden birinin katil olabileceği anlamına geliyor.

Ama neden?

Neden herhangi birimiz Lana'yı öldürmek isteyelim? Onu hepimiz severdik.

En azından ben severdim. Müfettiş Mavropoulos'un, *ruh eşi* kavramını anlayabileceğinden emin olmasam da Lana'yı öldürmek için bir sebebim olmadığını elimden geldiğince anlatmaya çalışıyorum.

Oysa tam olarak doğru değil bu.

Örneğin ona, Lana'nın, vasiyetinde bana bir servet bıraktığını anlatmıyorum.

Bunu nereden mi biliyorum? Lana bana, Barbara West'in Holland Park'taki evinin satış işlemlerini yaptığım sırada kendisi söylemişti. Bana evi neden satmak istediğimi sorduğunda hem evden hem de hafızamda canlandırdığı anılardan nefret etmem bir yana, paraya da ihtiyacım olduğunu belirtmiştim. Geçinmek için paraya ihtiyacım vardı; aksi halde kendimi sokakta yaşayan bir evsiz olarak bulabilirdim. Elbette şaka yapıyordum ama Lana sözlerimi ciddiye aldı. Öyle bir şeye izin vermeyeceğini söyledi. Hayatta olduğu sürece benimle ilgileneceğini ve vasiyetinde de bana yedi milyon sterlin bırakacağını belirtti.

Cömertliği beni afallatmış ve derinden etkilemişti. Lana belki patavatsızlığından pişmanlık duyarak, benden bunu hiç duymamış olmamı, özellikle de Jason'a asla bahsetmememi

istemişti. Doğrudan söylememişti ama Jason'ın öfkeden deliye döneceğini ima ediyordu. Elbette öyle olacaktı; Jason kötü ruhlu, açgözlü ve pinti bir herifti. İşin aslı, Lana'yla ikimizin tam tersiydi.

Mirasla ilgili bilgi sahibi olmam, duygularımda en ufak bir değişiklik yaratmadı. Aklınızdan geçen buysa Lana'yı öldürmeyi planlayan kişi kesinlikle ben değilim.

Ama canınız ne isterse düşünmekte özgürsünüz; polisiyenin eğlenceli tarafı da bu değil midir zaten? İstediğiniz ata oynayabilirsiniz.

Yerinizde olsam tüm paramı Jason'a yatırırdım.

Ne kadar çaresiz olduğunu, paraya ne çok ihtiyaç duyduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu Mavropoulos'a itiraf etmekten kaçınmıştı ama suçluluk duygusu sigara dumanı gibi üstüne sinmişti. Mavropoulos gibi işinin ehli bir müfettişin bunu fark edip ondan şüphelenmesi kaçınılmazdı.

Peki ya Kate? Eh, onun finansal sebepleri yoktu; Kate'in durumunda bunun bir aşk cinayeti olduğu söylenebilir, değil mi? Ama yine, Kate'in sırf kocasını elinden almak için Lana'yı öldürüp öldürmeyeceği sorusuna geliyoruz. Öyle bir şey yapacağına inanmıyorum.

Agathi'nin gerçekçi bir şüpheli olduğuna da inanmıyorum. O da benim gibi mirastan pay alacaktı ve o da benim gibi Lana'ya sonuna dek sadıktı. Agathi'nin Lana'ya zarar vermesi için bir sebep yoktu. Lana'yı seviyordu, hatta belki biraz fazla seviyordu.

Geriye kim kaldı?

Leo'yu dikkate almaya bile gerek görmüyorum. Ya siz? Bir çocuk sırf tiyatro okuluna gitmesine izin vermiyor diye annesini öldürür mü? Gerçi insanlar bundan çok daha basit sebepler için bile cinayet işleyebiliyor. Katil Leo çıkarsa bu gerçekten şok edici bir sürpriz, hikâyemiz için dramatik bir son olur.

Ama oturduğu yerden karar verecek kadar sezgi sahibi bir dedektif, büyük ihtimalle katilin Nikos olduğunu düşünürdü;

en başından beri gizemli görünen, Lana'ya takıntısı giderek güçlenen, yapayalnız bir hayat süren, tuhaf bir adam.

Yoksa Nikos katil olamayacak kadar dikkat çekici biri miydi? "Katil uşak" sözünün bir Yunan adası versiyonu muydu?

Peki ama o zaman geriye kim kalıyordu?

Tek bir olasılık daha vardı. Christie de zaman zaman bu şaşırtmacaya başvurmuştu. Altı şüphelinin arasında adı geçmeyen bir yabancı. Olumsuz hava şartlarına rağmen adaya izinsiz ayak basan, silahlı ve öldürmeye hevesli biri. Belki de Lana'nın geçmişinde kalan biri.

Öyle bir şey olabilir miydi? Evet. Olası mıydı? Hayır.

Yine de bu ihtimali tamamen göz ardı etmeyelim. En azından, Müfettiş Mavropoulos bir karara varıp da cinayetin çözümünü açıklamak üzere hepimizi bir araya getirene dek.

Müfettiş bizi ana binanın oturma odasında ya da belki daha dramatik bir açıklama yapma hevesiyle harabede ağırlıyor. Sütunların önüne altı sandalye sıralanmış.

Mavropoulos, önümüzde volta atarak bize, soruşturmasını nasıl yürüttüğünü, karara varırken hangi dolambaçlı yollardan geçtiğini anlatıyor. Nihayet katilin kimliğini açıklayarak hepimize büyük bir şaşkınlık yaşatıyor. Katil...

Eh, şimdilik ancak bu kadarını söyleyebilirim.

Bu hikâyeyi, Agatha Christie gibi kararlı, sarsılmaz bir yazar, benden daha sağlam bir kalem yazsaydı yukarıdakilerin hepsi olabilirdi.

Ama benim kalemim güçlü değil. Tıpkı benim gibi zayıf ve dengesiz. Dağınık ve duygusal. Bir polisiye yazarı için bundan daha kötüsü olamaz. Neyse ki ben sadece amatör bir yazarım; bu işten para kazanmayı asla düşünmüyorum.

İşin gerçeği, yukarıda anlattıklarımın hiçbiri olmadı.

Ortada ne bir Müfettiş Mavropoulos ne de bir soruşturma vardı; hiçbir şey usulüne uygun, sistematik ya da güvenli

değildi. Polis nihayet adayı teşrif ettiğinde gün aydınlanmış, katilin kimliği çoktan açığa çıkmıştı. O zamana dek adayı bir kaos ortamı sarmıştı.

O zamana dek kıyamet kopmuştu.

Ne mi olmuştu? İzninizle bardağınızı doldurup anlatmaya koyulayım.

Ne derler bilirsiniz; gerçek, çoğu zaman kurgudan daha tuhaftır.

III. PERDE

En iyi yazarların yalancı olması gayet doğal. İşlerinin büyük kısmında ya yalan söyler ya da bir şeyler uydururlar ve kafayı çektiklerinde ya kendilerine ya da başkalarına yalan söylerler.

—ERNEST HEMINGWAY

I

Herhalde bu noktada, hikâyemi dinlemeyi kabul ederek kendinizi nasıl bir işin içine soktuğunuzu –tıpkı Yaşlı Gemici'nin,* anlattığı tuhaf hikâyeyi dinlemeye zorladığı o zavallı gibi– merak ediyorsunuzdur.

Maalesef hikâyemiz giderek tuhaflaşacak.

Keşke şu an bana olan duygularınızı bilebilsem. Geçmişte Lana'nın hissettiği gibi beni çekici, hatta büyüleyici mi buluyorsunuz? Yoksa Kate'in hislerini paylaşıp beni sinir bozucu, kendini fazla önemseyen, zevk düşkünü biri olarak mı görüyorsunuz?

Yukarıdakilerin hepsinin gerçeğe en yakın özelliklerim olduğunu söyleyebiliriz.

Ama bizler ahlaki soruları mümkün olduğunca basit tutmayı severiz, değil mi? İyi/kötü, masum/suçlu. Kurguda böyle olmasının sakıncası yok ama gerçek hayatta çizgiler bu kadar keskin değil. İnsanoğlu, aydınlık ve karanlığın farklı tonlarını barındıran karmaşık bir yaratık.

Kendimi haklı çıkarmaya çalıştığımı düşünebilirsiniz ama emin olun ki öyle değil. Hikâyenin geri kalanını duyduğunuzda davranışlarımı onaylamayabileceğinizi gayet iyi biliyorum. Sorun değil. Onayınıza ihtiyacım yok.

---

* Samuel Taylor Coleridge tarafından 1798 yılında kaleme alınmış bir şiir. (*ç.n.*)

Asıl derdim –hayır, asıl arzum– beni *anlamanız*.

Aksi takdirde hikâyem yüreğinize asla dokunamaz. Havaalanındaki bir dükkândan sahilde okumak için aldığınız ve eve döner dönmez bir kenara atıp unutacağınız beş paralık, sıradan bir polisiye romana dönüşür. Hayatımın ucuz bir romana indirgenmesine izin vermeyeceğim. Kusura bakmayın, olmaz.

Bundan sonra olacakları anlayabilmeniz için –az sonra aktaracağım inanılmaz olaylardan herhangi birine anlam verebilmeniz için– önce size kendimle ilgili bir şeyler anlatmalıyım. Bunları size ilk tanışmamızda anlatmak içimden gelmedi. Neden mi? Galiba öncesinde beni biraz tanımanızı istedim. Beni tanıdığınızda daha sevimsiz yönlerimi hoş görebileceğinizi umdum.

Ama artık size içimi dökme arzusuna yenik düştüm. Şimdi istesem de duramam. Tıpkı Yaşlı Gemici gibi, içimde ne var ne yoksa söyleyip rahatlamak zorundayım.

Baştan uyarayım, bundan sonra duyacaklarınız zaman zaman rahatsız edici olabilir. Elbette onları kâğıda dökmek de zor. Lana'nın cinayetinin, bu korkunç hikâyenin doruk noktası olduğunu sanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz.

Asıl dehşet henüz yaşanmadı.

Bir kez daha geçmişe gitmek zorundayım. Bu defa Londra'daki Soho'ya değil, çok daha uzaklara gideceğiz.

Size Lana ve benden, aramızda nasıl da garip ve olağandışı bir dostluk olduğundan söz edeceğim. Ama dürüst olmam gerekirse bu, buzdağının sadece görünen yüzü. Lana Farrar'la ilişkim, tanışmamızdan çok önce başladı.

O zamanlar bambaşka biriydim.

2

Gariptir, yazar Christopher Isherwood gençliğinden hep üçüncü tekil şahıs olarak bahseder.

"O," der, "Christopher" isminde bir çocuğu anlatır.

Peki, neden? Bence bu sayede kendisiyle empati kurabiliyordu. Başkalarıyla empati kurmak çok daha kolaydır, değil mi? Sokakta zorbalığa uğramış, utanmış, istismarcı bir ebeveyn elinde hor görülmüş, korku dolu bir çocuğa rastladığınızda içiniz hemen merhametle dolar.

Ama kendi çocukluğumuz söz konusu olduğunda her şeyi bu kadar net görmek zordur. Uyum sağlama, haklı çıkarma, affetme ihtiyacı algımızı bulanıklaştırır. Bazı durumlarda gerçeği –küçük bir çocuk olarak, dehşet dolu bir yerde yalnız ve korkulu bir hayat sürdüğümüzü, kimsenin acımızın fark etmediğini– görmek için yetenekli bir terapist gibi tarafsız bir göze ihtiyaç duyarız.

Çocukken bunu kendimize itiraf edemeyiz. Öyle çok korkarız ki gerçeği dev bir halının altına süpürür ve kendiliğinden yok olmasını umarız. Ama yok olmaz. Nükleer bir artık gibi sonsuza dek orada kalır.

Sizce artık o halıyı kaldırıp altına bakmanın zamanı gelmedi mi? Ben yine de her ihtimale karşı Christopher Isherwood'un tekniğine başvuracağım.

Şimdi okuyacağınız hikâye, çocuğun hikâyesi, benim değil.

*

Çocuğun hayattaki ilk yılları mutsuz geçti.

Ebeveyni için çocuk sahibi olmak, kuşkusuz külfetli bir işti. Asla tekrar edilmemesi gereken başarısız bir deneydi. İkisi çocuğa yiyecek ve barınma dışında pek az şey sağlardı; ara sıra verdikleri alkolizm ve şiddet derslerini saymazsak.

Ev kötüydü. Okul daha da kötüydü. Çocuk popüler bir öğrenci değildi. Ne sportif ne havalı ne de zekiydi. Utangaç, içedönük ve yalnız bir çocuktu. Onunla sadece zorba sınıf arkadaşları düzenli iletişim kurardı; sınıfındaki dört acımasız oğlandan oluşan çete. Çocuk onlara Neandertaller ismini takmıştı.

Neandertaller her sabah çocuğu okul kapısının önünde bekler, ceplerini boşaltıp öğle yemeği parasını alır, onu itip kakar, ayağına çelme takar ve türlü türlü eşek şakası yaparlardı. Kafasına futbol topuyla vura vura onu bayıltmaya çalışmaktan özellikle zevk alır, bunu yaparken de ona ucube, garabet ve daha kötü sözlerle hakaret yağdırırlardı.

Çocuk yüzükoyun çamura yuvarlandığı her defasında, arkasında koro halinde kahkahalar duyardı. Tiz sesli çocuk kahkahaları. Alaycı ve kötücül.

Bir yerlerde gülmenin, bir alay nesnesine, bir mağdura, bir ahmağa ihtiyaç duyduğu için özünde şeytani bir eylem olduğunu okumuştum. Bir zorbanın şakalarının mağduru hiçbir zaman kendisi olmaz, değil mi?

Neandertallerin lideri, Paul adlı gerçek bir soytarıydı. Acımasız çocukların gördüğü ilgiyi görürdü. Espri yapmaya bayılan, afacan bir çocuktu. Sınıfın en arka sırasında oturup öğretmen ya da öğrenci gözetmeksizin herkesle alay ederdi.

Daha o yaşta psikolojik savaşın gereklerini iyi bilen Paul, sınıftaki diğer öğrencilerin çocukla konuşmamasına karar vermişti. Çocuk okulda cüzamlı muamelesi görür, herkes ona pis kokulu, berbat, iğrenç ve aralarına almaya, konuşmaya,

dokunmaya değmeyecek kadar tuhaf biriymiş gibi davranırdı. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durulmalıydı.

O zamandan sonra oyun parkında yanına yaklaştığı kızlar heyecanlı kahkahalar ve çığlıklar eşliğinde ondan kaçar oldu. Oğlanlar merdivende yanından geçerlerken yüzlerini buruşturup kusacakmış gibi yapmaya başladı. Çocuk sırasının üstünde kötülüğünü dileyen, acımasız notlar bulurdu. Arkasından gelen o tiz sesli alaycı kahkahalar dinmek bilmezdi.

Bu sefaletten kurtulup nefes aldığı zamanlar da oldu.

Çocuk on iki yaşındayken ilk kez sahneye çıktı. Şu herkesçe bilinen, görkemli Amerikan müzikalinin okuldaki bir uyarlamasında; Thornton Wilder'ın yazdığı *Kasabamız*'da. Londra'nın hemen dışındaki bir meslek okulu için tuhaf bir seçimdi belki ama tiyatro öğretmenleri Cassandra, İngiltere'ye Amerika'dan gelmişti. Essex, Basildon'da, Amerika'nın küçük bir kasabasına yazılmış bu aşk mektubunu sahnelemeye karar vermesinin sebebi muhtemelen memleketine duyduğu özlemdi.

Çocuk Cassandra'yı severdi. Dost canlısı, uzun bir yüzü vardı ve içlerinde tarihöncesi sineklerin olduğu kehribar boncuklu bir kolye takardı. Cassandra çocuğa, mutluluğa en fazla yaklaştığı anları yaşattı.

Ona alaycı, alkolik bir koro şefi olan ve oyunun sonunda kendini asan Simon Stimson rolünü vermişti (muhtemelen kötü bir niyeti yoktu). Çocuk bu rolün keyfini sonuna dek sürdü. Varoluşsal öfke, kinaye, çaresizlik. Repliklerinin tam ne anlama geldiğini bilmiyordu ama inanın bana, ana fikri az çok kavramıştı.

Sahneye çıktığı gece hayatında ilk kez alkışlandı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı; sanki sahneye taşan şefkat ve sevgi dalgası onu sırılsıklam yapmıştı. Çocuk gözlerini kapatıp bu duygunun tadını çıkardı.

Ama sonra gözlerini açtı ve arka koltuklarda oturan Paul ile diğer Neandertallerin ona güldüğünü, burun kıvırdığını,

el kol hareketleri yaptığını gördü. Yüzlerindeki kindar ifade çocuğa, yaşadığı kısa mutluluk anının bir bedeli olacağını söylüyordu.

Çocuğun çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Ertesi sabah teneffüste, yaka paça erkek soyunma odasına götürüldü. Gösteriş yaptığı için cezalandırılacağı söylendi. Kendini özel biri gibi gördüğü için.

Neandertallerden biri, içeri kimsenin girmemesi için kapıda gözcülük yaptı. Diğer ikisi itince çocuk dizlerinin üstüne düştü ve pis kokulu pisuarın yanında o halde beklemeye mecbur bırakıldı.

Paul bir sihirbaz edasıyla dolabından büyük bir süt kutusu çıkardı.

Bunu haftalardır özel bir gün için saklıyorum, dedi.

Kutunun kapağını hafifçe açtı ve içindekini temkinli bir şekilde kokladı. Ardından kusacakmış gibi yüzünü buruşturdu. Diğer oğlanlar sabırsızlıkla kıkırdadı.

Hazır olun, dedi Paul. Kutuyu yırtarak açtı. İçindekini çocuğun kafasından aşağı boşaltacaktı ki birden aklına daha iyi bir fikir geldi.

Kutuyu çocuğa uzattı. "Sen yap."

Çocuk ağlamamak için kendini zor tutarak başını iki yana salladı.

"Hayır. Lütfen... hayır, lütfen..."

"Bu senin cezan. Sen yap."

"Hayır..."

"Yap."

Keşke size çocuğun direndiğini söyleyebilseydim. Ama direnmedi. Kendisine fırlatılan kutuyu havada yakaladı.

Paul'un gözetimi altında, kutunun içindekini bir merasimde gibi ağır ağır başından aşağı döktü. İğrenç kokulu bozuk süt, beyazlı yeşilli vıcık vıcık bir çamur halinde çocuğun yüzünden aşağı süzüldü, gözlerini kaplayıp ağzının içine doldu. Çocuk öğürdü.

Oğlanların gülüp bağırdığını duyabiliyordu. Şen kahkahaları en az cezanın kendisi kadar acımasızdı.

Bundan daha kötüsü olamaz, diye düşündü çocuk. İçinde kabaran utanç, aşağılanma ve öfke; hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

Elbette yanılıyordu. Daha başına çok şey gelecekti.

Bunları yazarken öyle çok sinirleniyorum ki. O çocuk adına öyle büyük bir öfke duyuyorum ki. Artık çok geç kalınmış olsa da bunu yapan sadece ben olsam da nihayet birileri o çocuğa empati duyduğu için mutluyum. Ona benden başka kimse empati duymadı; hele kendisi hiç.

Anlayacağınız üzere Herakleitos haklı; *karakter, kaderdir.* Daha başarılı bir çocukluk yaşayan, kendilerine saygı duymayı ve kendilerini savunmayı öğrenerek büyüyen diğer çocuklar böyle bir durumda direnebilir ya da en azından yetkililere haber verebilirdi. Ama ne yazık ki bu çocuk dayak yediği her defasında dayağı hak ettiğine inanırdı.

Bu olaydan sonra çocuk okulu kırmaya başladı. Kasabada tek başına dolaşır, bazen alışveriş merkezine gider, bazen de gizlice sinema salonlarına sızardı.

İşte Lana Farrar'la o dönemde, karanlık bir sinema salonunda tanıştı.

Ondan sadece birkaç yaş büyük olan Lana da çocuk sayılırdı. Çocuğun Lana'yı izlediği ilk filmlerden biri olan *Şöhret Delisi*, bir erken dönem fiyaskosuydu. Hiç de komik olmayan bu romantik komedide, bir yıldız adayı rolündeki Lana, babası yaşında bir aktörün canlandırdığı bir paparazziye âşık oluyordu.

Çocuk, filmdeki cinsiyetçi esprilerin, abartılı komik durumların farkında bile değildi. Gözü Lana'dan başka bir şey görmüyordu. On metre yüksekliğindeki perdeye yansıtılan o gözler, o yüz... o güne dek hiç bu kadar güzel bir yüz görmemişti. Onunla çalışan her görüntü yönetmeninin de keşfettiği gibi, Lana'nın kötü açısı yoktu. Yüzü bir Yunan tanrıçasınınki gibi kusursuz hatlara sahipti.

Çocuk Lana'yı görür görmez büyülendi. Bir daha da asla eskisi gibi olmadı.

Sinemaya gitmeyi sürdürdü. Sırf Lana'nın kendisine baktığını görmek için. Lana'nın oynadığı her filmi seyretti. Tanrı biliyor ya, Lana sinemadaki bu ilk günlerinde nefes bile almadan film çekiyordu.

Çocuk, Lana'nın oynadığı filmlerin farklı kalitelerde olmasıyla ilgilenmiyordu. Hepsini keyifle tekrar tekrar izlerdi. Lana'yla karşılaştığında, hayatının en dibe vurduğu dönemindeydi. Depresyonun eşiğindeydi. Lana yaşamına renk getirmişti. Ona mutluluk vermişti. Belki bu çok fazla şey sayılmazdı ama çocuğu güçlendirip ayakta tutmak için yeterliydi.

Çocuk sinema salonunun on beşinci sırasında oturur, karanlıkta Lana'ya bakardı.

Kimse görmezdi ama dudaklarında hep bir gülümseme olurdu.

3

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Mutsuz bir çocukluk bile.

Yıllar geçti, çocuk büyüdü. Hücumuna uğradığı hormonlar vücudunun en olmadık yerlerinde ergenlik sinyalleri verdi.

Tıraş olma ihtiyacı ona aylarca acı çektirdi. Aynada giderek belirginleşen sakalına umutsuzca bakıyor, tıraş olmayı öğrenmenin çok eskilerden beri bir tür erkekliğe geçiş töreni sayıldığını az çok biliyordu. Babayla oğlu birbirine yakınlaştıran bu deneyimle çocuk, erkekliğe adım atardı. Kendi babasıyla böyle bir ritüeli paylaşmanın düşüncesi bile midesini kaldırıyordu.

O utancı aşmaya karar veren çocuk, ürkek adımlarla köşedeki dükkâna girip kendine jilet ve tıraş köpüğü satın aldı. Onları başucundaki komodinde porno dergi saklar gibi sakladı.

Babasına tek bir soru soracaktı. Bunun yeterince zararsız bir soru olduğuna karar vermişti.

"Nasıl olup da yüzünü kesmiyorsun?" diye sordu bir gün ona öylesine. "Yani tıraş olurken... Jiletin fazla keskin olmamasına mı dikkat ediyorsun?"

Babası ona küçümseyerek baktı. "Yüzünü keskin değil, kör jilet keser geri zekâlı."

Aralarındaki sohbet bu sözlerle sona erdi. Daha internetin adının bile duyulmadığı o dönemde başvuracak başka kaynak bulamayan çocuk, tıraş köpüğü ve jiletleri gizlice banyoya

soktu. Birkaç denemenin ve kanlı birkaç hatanın sonunda kendi kendine erkek olmayı öğrendi.

Bundan kısa bir süre sonra evi terk etti. On yedinci yaş gününden birkaç gün sonra evden kaçtı.

Tıpkı şöhret ve servet arayışında olan Dick Whittington gibi Londra'ya gitti.*

Çocuk aktör olmak istiyordu. Keşfedilip starlığa yükselmek için *The Stage*'in arka sayfalarında reklamı yapılan oyuncu seçmelerinden birinde boy göstermesinin yeterli olacağına sanıyordu. Öyle olmadı.

Şimdi dönüp geçmişe bakınca sebebini anlamak zor değil. İyi bir oyuncu olmaması bir yana –fazla tedirgin ve fazla yapmacıktı– dikkat çekecek kadar yakışıklı da sayılmazdı. Üstü başı perişandı ve her geçen gün daha da bakımsız görünüyordu.

O zamanlar farkında değildi. Farkında olsaydı gurunu bir kenara bırakıp eve süklüm püklüm döner ve daha az acı çekerdi.

Oysa çocuk, başarının köşe başında beklediğinden emindi. Sadece biraz daha dişini sıkması gerekiyordu.

Ne yazık ki elindeki üç beş kuruş da kısa zamanda tükendi. Artık beş parasızdı ve King's Cross'ta kaldığı hostelden de atılmıştı.

O noktadan sonra işler hızla tepetaklak gitti.

Şimdi bütün pisliklerden temizlenip nezih bir muhite dönüştüğü için –artık her yerde ışıl ışıl çelik ve çıplak tuğla var– inanmak zor olabilir ama o zamanlar King's Cross belalı bir muhitti. Her köşede bir tehlikenin beklediği karanlık bir yer; uyuşturucu satıcıları, fahişeler ve evsiz çocukların istilasına uğramış, Dickens'vari bir yeraltı dünyasıydı.

---

* Richard Whittington (1354-1423): Dönemin yasaları gereği miras hakkı bulunmadığından varlıklı ailesinin meslek öğrenmesi için Londra'ya yolladığı, belediye başkanlığı, parlamenterlik ve şeriflik gibi makamlara yükselmiş tüccar ve siyasetçi. (*e.n.*)

Şimdi çocuğun, hayatta kalmak için gerekli hiçbir donanıma sahip olmadan tek başına orada olduğunu düşündüğümde ürperiyorum. Aç biilaç parklardaki banklarda yatıp kalkıyordu; ta ki bir fırtınalı bir sağanakta Euston Mezarlığı'na sığınmasıyla şansı dönene dek.

Barınacak bir yer arayışında olan çocuk, duvara tırmanıp mezarlığa girdi. İçerideki kilisenin bir yanında iki ya da üç kişinin rahatlıkla uzanabileceği bir yeraltı sığınağı, beton bir siper vardı. Eh, elbette burada boş bir mezarda ne kadar rahat edebilirseniz ancak o kadar rahat edebilirdiniz. Ama en azından biraz olsun koruma sağlıyordu. Çocuk için bu, küçük bir mucize sayılırdı.

Artık neredeyse çıldırmak üzereydi. Açtı; korkuyor, her şeyden kuşkulanıyordu ve dünyayla olan bağlantısı giderek zayıflıyordu. Kendini fazlasıyla kirlenmiş, berbat kokuyormuş gibi hissediyor –ki muhtemelen gerçekten de öyleydi– ve insanlara yaklaşmaktan çekiniyordu.

Ama çaresizdi ve bu yüzden para için bazı...

Hayır, kendimde bunu yazacak cesareti bulamıyorum.

Özür dilerim... Naz yaptığım falan yok. Eminim sizin de bana anlatmaktan çekineceğiniz şeyler vardır. Tabiri caizse hepimiz birkaç utanç verici sırra sahibiz. Bu da benim sırrım olsun.

Çocuk o şeyi yaptığı ilk defasında kendini olaydan onun değil, başkasının başına geliyormuş gibi tamamen soyutladı.

İkincisinde hepten kötü hissetti. Bu yüzden gözlerini kapattı ve kilisenin merdivenlerinde yaşayan, gelip geçenlere bağıra çağıra kendilerini İsa'nın kollarına bırakmalarını söyleyen o deli kadını düşündü. Kendini İsa'nın kollarına bıraktığını ve onun tarafından kurtarıldığını hayal etti. Ama nedense kurtuluşun çok uzakta olduğunu hissediyordu.

Sonrasında aklı başından giden ve korkan çocuk, elinde bir fincan kahveyle şafak sökene dek Euston İstasyonu'nda oturdu. Düşünmemeye, hissetmemeye çalıştı.

Yoğun sabah saatleri boyunca, işe gidip gelen onca insan tarafından görmezden gelinen kederli ve kimsesiz bir çocuk olarak orada oturmaya devam etti. Kendine bir içki almak için birahanelerin açılış saatini sabırsızlıkla bekledi.

Nihayet yolun karşısındaki izbe birahane kapılarını açıp yolunu kaybetmiş ve cesaretini yitirmişlere sığınak oldu.

Çocuk içeri girip bara oturdu. Ismarladığı votkanın parasını peşin ödedi; ilk kez votka tadıyordu. Bir dikişte bitirdiği içki boğazını yaktığı için yüzünü buruşturdu.

Sonra barın diğer ucundan gelen boğuk bir ses duydu:

"Senin gibi güzel bir şeyin böyle boktan bir yerde ne işi var?"

Şöyle bir düşününce aslında bu, onun çocuğa yaptığı ilk ve son iltifattı.

Çocuk başını kaldırdığında Barbara West'le göz göze geldi. Kırmızıya boyalı saçları, bolca maskara sürülmüş gözleri, kırışmış yüzüyle yaşlıca bir kadın. Çocuk daha önce hiç bu kadar derin bakışlı gözler görmemişti; insanın ruhuna işleyen, parlak ve ürkütücü gözler.

Barbara güldü; kendine özgü bir kahkaha, gırtlaktan gelen bir kıkırtı. Çocuk sonradan onun kolayca gülen biri olduğunu keşfedecekti; çoğunlukla da kendi şakalarına. İlerleyen yıllarda gülüşünden nefret edecekti. Ama o gün aldırış etmemekle yetindi. Omuz silkti ve sorusuna karşılık olarak boşalan bardağına vurdu.

"Sence?"

Barbara çocuğun ne demek istediğini anlayıp başıyla barmene işaret etti. "İçkisini tazele, Mike. Hazır elin değmişken benimkini de. Duble olsun."

Barbara o sabah bitişikteki Waterstones kitabevinde kitaplarını imzalar imzalamaz soluğu bu birahanede almıştı çünkü alkolikti. Karakter, kaderdir; Barbara sabahın on birinde cin toniğe ihtiyaç duymasa çocukla yolları asla kesişmezdi. Ayrı

dünyaların insanlarıydılar. Kader onları sadece birbirlerine zarar vermeleri için bir araya getirmişti.

Birkaç içki daha içtiler. Barbara gözünü çocuktan ayırmıyor, ölçüp biçiyordu. Gördüğünden hoşlanmıştı. Son bir kadehin ardından bir taksi çağırdı. Çocuğu alıp evine götürdü.

Sadece tek gecelik bir ilişki yaşayacaklardı. Ama geceler birbirini kovaladı ve çocuk hep orada kaldı.

Evet, Barbara West yardıma muhtaç bu çaresiz çocuğu istismar edip kullandı. Alkole olan düşkünlüğünün aksine, ilk anda fark etmek mümkün olmasa bile Barbara West kelimenin tam anlamıyla bir yırtıcıydı. Karşılaştığım en kötü insanlardan biriydi. Kitap yazma yeteneği olmasa hayatını nasıl kazanacağını düşünmeye bile korkuyorum.

Ama çocuğun da hakkını vermek lazım. Kendini neyin içine attığını gayet iyi biliyordu. Barbara'nın neyin peşinde olduğunun farkındaydı ve vermeye hevesliydi. Aslında bu işten asıl kârlı çıkan çocuk oldu. Verdiği hizmetlerin karşılığında sadece başını sokacak bir yer edinmekle kalmadı, en az onun kadar acilen ihtiyaç duyduğu eğitimi almayı da başardı.

Holland Park'taki evde özel bir kütüphaneye erişimi vardı. Kitaplarla dolu bir dünyaya. "Bir tanesini okuyabilir miyim?" diye sordu kitaplara hayranlıkla bakarak.

Barbara şaşırmış göründü. Belki de çocuğun okuma yazması olduğundan bile kuşkuluydu. "İstediğini alabilirsin," dedi omzunu silkerek.

Çocuk raflardan rastgele bir kitap seçti: *Zor Zamanlar*.

"Ah, iğrenç. Dickens," dedi Barbara yüzünü buruşturarak. "Fazla *duygusal*. Yine de bir yerden başlaman gerekiyordur herhalde."

Ama çocuk Dickens'ı hiç de duygusal bulmadı. Tersine son derece eğlenceli olduğunu düşündü. Aynı zamanda komik ve eğiticiydi. Bir sonraki kitabı *David Copperfield* olunca okumaktan duyduğu zevk katlandı, iştahı iyice kabardı.

Sadece Dickens için değil, Barbara'nın raflarındaki her kitap için. Eline geçen her büyük yazarın kitabını âdeta yalayıp yuttu.

Çocuk, o evde geçirdiği her gün yeni bir şeyler öğrendi; sadece kitaplardan değil, Barbara'dan, çevresinden ve oturma odasından yürüttüğü edebî dünyasından da.

Zaman geçtikçe Barbara'nın hayatına daha fazla dahil olan çocuk, gözlerini ve kulaklarını dört açtı. Barbara ile konukları arasında geçen konuşmaları, bu sofistike insanların neyi nasıl söylediklerini mümkün olduğunca özümsemeye çalıştı. Tabirleri, fikirleri ve hareketleri ezberleyip yalnız kaldığında ayna karşısında tekrarlıyor, içine sığmaya kararlı olduğu dar giysiler gibi üstüne deniyordu.

Unutmayın ki çocuk oyuncu olmak için can atıyordu. İşin gerçeği, ona verilen tek roldü bu ve yıllarca dur durak bilmeden özenle prova ettikten sonra nihayet rolünü hakkıyla oynamayı başardı.

Sonra bir gün aynaya baktığında çocuktan geriye tek bir iz bile kalmadığını gördü.

Aynadaki yüz başkasına aitti.

Peki ama bu yabancı kimdi? Yapması gereken ilk şey, ona bir isim bulmaktı. Barbara'nın raflarından birindeki bir tiyatro oyunundan, Noël Coward'ın kaleme aldığı *Özel Hayatlar*'dan bir isim çaldı.

Elbette Barbara bu fikri komik buldu. Ama çocukla alay etmek yerine ona ayak uydurdu. Gerçeği kadar kötü olmadığı için bu yeni ismi tercih ettiğini söyledi. Fakat aramızda kalsın, bence fikir sapkınlık hissine hitap etmişti.

O gece çocuk bir şişe şampanya eşliğinde Elliot Chase ismini aldı.

Doğmuştum.

Derken Lana, mükemmel bir zamanlamayla hayatıma girdi.

4

Sarhoş yaşantımdaki pek çok şey hafızamdan silindi. Sayısız isim ve yüz, ziyaret ettiğim yerler, koca şehirler zihnimdeki boşlukta kayboldu. Ama ölene dek unutmayacağım –sonsuza dek hafızama kazınan, yüreğime işleyen– tek bir şey var: Lana Farrar'la tanıştığım an.

Barbara West'le Kate'i izlemeye gitmiştik; Ulusal Tiyatro'da *Hedda Gabler*'ın yeni bir uyarlamasına. Oyunun gala gecesiydi ve naçizane görüşüme göre fazla iddialı ve kalitesiz olan yapım, çılgınca bir alkış almış, bir zafer olarak lanse edilmişti.

Barbara, oyundan sonra düzenlenen gala partisine katılmayı sözde istemeyerek kabul etti. İnanın bana, bu tarz gönülsüzlükleri palavradan başka bir şey değildi. Bir yerde bedava içki ve yiyecek dağıtıldığında kuyruğun başında hep Barbara olurdu. Hele ki eserlerinin kendileri için ne büyük anlam taşıdığını ifade etmek ve ona yalakalık yapmak üzere sıraya giren tiyatro oyuncularının katıldığı bir parti söz konusuysa. Tahmin edeceğiniz gibi, Barbara o tür şeylere bayılırdı.

O gece Barbara'nın yanında ölesiye sıkılmış dikiliyor, esnediğimi belli etmemeye çalışıyor, bakışlarımı aktörlerden, aktör özentilerinden, yapımcılardan ve gazetecilerden oluşan renkli kalabalıkta boş boş dolaştırıyordum.

Sonra salonun karşı tarafında birinin, birbirini itip kakan insanların arasından görebildiğim kadarıyla bir kadının etrafına

kalabalık bir grup hayran ve dalkavuğun toplandığını fark ettim. Başımı uzatıp kadının kim olduğunu anlamaya çalıştım ama etrafında dolaşıp duranlar yüzünü görmemi engelliyordu. Nihayet birilerinin hareket etmesiyle birlikte bir boşluk oluştu ve kadının yüzünün anlık bir görüntüsünü yakalayabildim.

Gözlerime inanamadım. Gerçekten o muydu? Elbette değildi.

Başımı tekrar uzatıp onu iyice görmeye çalıştım ama gerek yoktu. Kesinlikle oydu.

Heyecanlandığımı hissederek Barbara'yı dürttüm. Mutsuz görünen bir oyun yazarına ticari anlamda daha başarılı olmanın tüyolarını vermekle meşguldü.

"Barbara?"

Barbara elini sallayarak beni başından savdı. "Konuşuyorum, Elliot."

"Bak, şurada Lana Farrar var."

"Ne olmuş yani?" diye homurdandı.

"Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Birkaç kez karşılaşmıştık."

"Beni onunla tanıştır."

"Kesinlikle olmaz."

"Hadi ama. Lütfen." Umutla yüzüne baktım.

Gülümsedi. Barbara'yı içten bir ricayı reddetmekten daha fazla tatmin eden bir şey yoktu. "Hiç sanmıyorum, sevgilim."

"Nedenmiş o?"

"İtiraz edeceğine git, bana bir içki getir."

"Git, kendin al."

Nadiren girdiğim isyankâr ruh haliyle Barbara'nın yanından ayrıldım. Öfkeden deliye dönüp hesabını soracağını biliyordum ama umurumda değildi.

Salonun karşısına, Lana'ya doğru yürüdüm.

Ona yaklaştıkça zamanın yavaşladığını hissediyordum. Sanki gerçekliği ardımda bırakıp daha yüksek bir mertebeye çıkıyordum. Kalabalığı ite kaka ilerlemiş

olmalıyım; hatırlamıyorum. Gözüm Lana'dan başka bir şey görmüyordu.

İnsanları aşıp kendimi yanı başında buluverdim. Neye uğradığımı şaşırmış, yüzüne bakıyordum. O sırada bir adamın konuşmasını nazikçe dinleyen Lana varlığımı fark etmekte gecikmedi. Dönüp bana baktı.

"Seni seviyorum," dedim ona.

Bunlar Lana Farrar'a ilk sözlerimdi.

Lana'nın etrafını saranlar önce afalladı, sonra kahkahalara boğuldu.

Neyse ki Lana da güldü. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Ve her şey böyle başladı. Gece boyu konuştuk, ki bu da rakiplerimin aramıza girmesini başarıyla engellediğim anlamına geliyor. Az önce izlemeye mecbur bırakıldığımız abartılı yapımla dalga geçerek onu güldürdüm. Kate'in ortak dostumuz olduğunu kasten ağzımdan kaçırdım ve Lana bunu öğrendiğinde kendini yanımda daha rahat hissetti.

Yine de işim zordu. Lana'yı bir ucube, saplantılı bir hayran ya da potansiyel bir sapık olmadığıma ikna etmeliydim. Şöhret ya da servet açısından olmasa bile entelektüel anlamda eşit olduğumuza inandırmalıydım. Onu etkileyebilmek için yanıp tutuşuyordum. Beni sevmesine ihtiyacım vardı. Neden mi? Dürüst olmam gerekirse cevabı bildiğimden emin değilim. Bilinçaltımda belli belirsiz bir sahiplenme arzusu duyuyordum. Daha o zamanlarda bile onu elimden kaçırma düşüncesine katlanamıyordum anlaşılan.

Lana ilk başta benimle sohbet etmekte temkinliydi ama beni geri de çevirmedi. Doğrusu, en iyi şartlar altında bile kıvrak zekâlı olduğumu söyleyemem. Belki size zekice cevaplar verebilirim ama üç gün verirseniz, ki onu da yazarak yapabilirim. Fakat o gece mucizevi bir şekilde şans benden yanaydı. Hayatımda ilk kez utangaçlığıma yenik düşmedim.

Tersine, makul miktarda şarabın etkisiyle neşeli, özgüvenli ve mantıklıydım. Pek çok farklı konu hakkında eğlenceli, zeki,

hatta kıvrak zekâlı biri gibi konuştuğumu fark ettim. Örneğin Lana'ya bilge bir edayla tiyatrodan, halihazırda devam eden ve yakında sahnelenmesi beklenen oyunlardan söz ediyor, az bilinen ama görmeye değer yapımlar hakkında tavsiyelerde bulunuyordum. Duymadığı birkaç sergi ve galeri de tavsiye ettim. Hep olmayı istediğim kişinin ikna edici bir performansını sergiledim: özgüvenli, sofistike, keskin zekâlı bir salon erkeği. Lana'nın gözlerinden yansıyan adam buydu. O gece Lana'nın gözlerinde ışıl ışıl parladım.

Barbara West nihayet teslim olup dudaklarında yapmacık bir gülümsemeyle yanımıza geldi ve Lana'yı eski bir dostu olarak gibi selamladı. Her ne kadar saygıda kusur etmese de Lana'nın Barbara'dan pek hoşlanmadığı hissine kapılmıştım, ki bu kesinlikle onun için artıydı.

Barbara tuvalete gitmek için bizi yalnız bıraktığında Lana beni ilişkimiz hakkında sorgulama fırsatı buldu. "Beraber misiniz?"

Bu soruya biraz kaçamak bir cevap verdiğimi itiraf etmeliyim. Barbara'nın "partneri" olduğumu söylemekle yetindim.

Lana'nın bunu neden sorduğunu biliyordum.

Tanıştığımızda Lana yalnız bir kadındı; Jason henüz sahneye girmemişti. Onun, benimle "güvende" olduğundan emin olmaya çalıştığını düşünüyorum. Başka bir kadının malı olmam, asılma veya ani tekliflerde bulunma ihtimalimin düşük olduğunu gösterirdi. O tip davranışlarla sık sık karşılaştığını tahmin edebiliyorum.

Gecenin sonunda, bir sonraki pazar tekrar buluşup nehir kenarında yürüyüşe çıkmak üzere sözleştik. Barbara'nın bize bakmadığı bir anı kollayıp Lana'dan telefon numarasını istedim.

Bana numarasını verdiğinde sevinçten havalara uçtum.

O gece Barbara'yla partiden ayrılırken elimde olmadan gülümsüyordum. Ayaklarım sanki yerden kesilmişti.

Barbara'nınsa huysuzluğu üstündeydi. "Ne boktan bir yapımdı. Üç haftaya kalmadan acısına son verirler."

"Ah, bilmiyorum." Hedda Gabler rolündeki Kate'in elinde bir tabanca tuttuğu afişe baktım. Gülümsedim. "Ben epey eğlendim."

Barbara bana zehirli bir bakış attı. "Evet, biliyorum. *Gördüm.*"

Başka yorum yapmadı; o an için.

Barbara bana o geceki küstah davranışımın bedelini ödetmek için uzun süre bekledi. Ama göreceğiniz üzere, en sonunda bana o bedeli ödetti.

Ah, evet. Hem de nasıl ödetti.

5

Lana'yla dostluğumu kaleme almak benim için zor.

Söylenecek çok şey var. Aramızda gelişen güven ve şefkat bağının yavaş ve karmaşık sürecini, özenle seçilmiş birkaç anekdota nasıl sığdırabilirim?

Belki de size bu duyguyu biraz olsun hissettirebilmek için birlikte geçirdiğimiz yıllardan herhangi bir ânı seçmeliyim; tıpkı bir sihirbazlık gösterisinde iskambil destesinden rastgele bir kart seçer gibi. Neden olmasın?

O halde ilk yürüyüşümüzü seçiyorum. Mayıs sonu bir pazar öğleden sonra çıktığımız bu yürüyüş, sonradan yaşanan her şeyi anlatıyor. Birbirine her açıdan bu kadar yakın olan iki insanın sonunda birbirlerini nasıl bu kadar yanlış anlayabileceklerini de.

Thames kıyısında yürüyüş yapmak üzere South Bank'te buluştuk. Elimde, istasyonun dışındaki çiçek tezgâhından aldığım kırmızı bir gül vardı.

Gülü Lana'ya uzattığımda yüzünde beliren ifadeden hata yaptığımı hemen anladım.

"Umarım bu yanlış bir adım attığımız anlamına gelmez," dedi bana.

"Hangi adımmış o?" dedim bir budala gibi. "Sağ mı sol mu?"

Lana gülümseyip fazla üstelemedi. Ama konu orada kapanmadı.

Bir süre yürüdükten sonra nehir kıyısındaki bir barın dışarıdaki banklarından birine oturduk. Birer kadeh şarap söyledik.

Bir süre sessizce oturmaya devam ettik. Lana parmaklarının arasındaki gülü çevirip duruyordu. Nihayet konuştu.

"Barbara senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Barbara mı?" Başımı salladım. "Barbara'nın benim nerede olduğumla fazla ilgilenmediğinden emin olabilirsin. Neden sordun?"

Omuz silkti. "Sadece merak ettim."

"Onun da gelmesinden mi korktun?" Güldüm. "Barbara'nın şu çalıların ardından bizi gözetlediğini falan mı düşünüyorsun? Elinde bir dürbün ve silahla? Yapmaz diyemem."

Lana da güldü. Filmlerinden gülüşüne öyle aşinaydım ki elimde olmadan sırıttım.

"Endişelenme," dedim. "Şu an tamamen seninim."

Aptallıktı. Şimdi hatırladığımda utançtan yerin dibine giriyorum.

Lana gülümsedi ama cevap vermedi. Bir süre elindeki gülü çevirmeye devam etti. Sonra gülü yukarı kaldırdı ve başını eğip hem ona hem bana aynı anda baktı.

"Ya bu? Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Sadece bir gül."

"Barbara senin bana gül aldığını biliyor mu?"

Güldüm. "Elbette bilmiyor. Bunun bir anlamı yok ki. Sadece bir çiçek o kadar. Seni huzursuz etmesine üzüldüm açıkçası."

"Öyle değil." Lana bir süre gözlerini benden kaçırdı. "Boş ver. Gidelim mi?"

Şaraplarımızı bitirip bardan ayrıldık.

Thames kıyısında yürümeye devam ettik. Lana dönüp bana baktıktan sonra, "Benden istediğin şeyi sana verememe," dedi sessizce. "Peşinde olduğun şeyi sana verememe."

Gerildiğim halde gülümsedim. "Neyin peşindeymişim? Dostluğunun mu? Ben hiçbir şeyin peşinde değilim."

Lana belli belirsiz gülümsedi. "Evet, bir şeylerin peşindesin, Elliot. Aşkı arıyorsun. Görmemek imkânsız."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Utanarak yüzümü çevirdim.

Lana ustalıkla lafı değiştirdi. Yürüyüşümüz sona ermek üzereydi.

İşte böyle oldu; Lana son derece hafif bir dokunuşla bana, beni bir sevgili adayı olarak görmediğini net ve kibar bir dille ifade etti. Beni dostluk diyarına fırlatıp attı.

Ya da ben o zamanlar öyle yaptığını sanmıştım. Şimdi dönüp baktığımda bundan çok da emin değilim. O âna dair yorumumun büyük bir kısmı, geçmişimden ve olduğumu düşündüğüm kişiden etkilenmişti; dünyayı gördüğüm o çarpık mercekten. Böyle bir kelime var mı bilmiyorum ama kabul edilemezliğimden son derece emindim. Çocukluğumdan beri böyle hissediyordum kendimi. Çirkin, itici, istenmeyen.

Peki, ısrarla her yere taşıdığım, sadece kendime yönelik duygularla dolu o valizi kısa süreliğine bir kenara bıraksaydım?

Lana'nın söylediklerine gerçekten kulak verseydim?

Eh, o zaman onun sözlerinin aslında benimle değil, tamamen kendisiyle ilgili olduğunu fark edebilirdim.

Şimdi geriye dönüp bakabildiğim için Lana'nın ne demek istediğini anlayabiliyorum. Üzgün, yolunu kaybetmiş olduğunu ve kendini yapayalnız hissettiğini söylüyordu; aksi halde bir pazar öğleden sonra benim gibi nispeten yabancı biriyle orada oturmazdı. Beni aşkın peşinde olmakla suçlarken aslında kurtarılmak istediğimi kastediyordu. *Seni kurtaramam, Elliot*, diyordu, *kendim kurtarılmaya muhtaçken olmaz.*

Bunu o zaman fark etseydim, bu kadar kör ve korkak olmak yerine biraz daha cesur olabilseydim... eh, o zaman çok daha farklı davranabilirdim.

Belki o zaman bu hikâyenin daha mutlu bir sonu olurdu.

6

O günden sonra Lana'ya Londra'nın dört bir yanında yaptığı yürüyüşlerde eşlik ettim.

Birlikte saatlerce yürürdük ve köprüleri aşarak, kanallar boyunca ilerleyerek, parkları dolaşarak, kıyıda köşede kalmış, hatta bazen şehrin altına sıkıştırılmış eski ve tuhaf barları keşfederek pek çok mutlu öğleden sonra geçirdik.

O yürüyüşler sık sık aklıma düşüyor. Konuştuğumuz ve konuşmadığımız her şey. Etrafından dolaşılan, yok sayılan, baştan savılan her şey. Fark edemediklerim.

Daha önce de söylediğim gibi, Lana hep en iyi versiyonunuzu görür, sizi zorlukların üstesinden gelip o kişi olmaya, kendinizin mümkün olan en iyi modelini ortaya çıkarmaya sevk ederdi. Lana bu baskıyı kendisine de uyguluyordu. Lana'nın da olmasını istediğim kişi olmaya çalıştığını şimdi görüyorum. Birbirimize rol yapıyorduk. Bunları yazmak beni öyle üzüyor ki... Bazen geriye dönüp bakıyor ve her şeyin... bir oyundan ibaret olup olmadığını merak ediyorum.

Ama hayır, böyle demek haksızlık olur. Bence yaşadıklarımız yeterince gerçek ve yoğundu. Benim gibi Lana da kendince geçmişinden kaçmaya çalışıyordu. Ya da daha az şiirsel ifadeyle, o da en az benim kadar boktan durumdaydı. Bizi en başta bir araya getiren de bu değil miydi zaten? Bizi birleştiren bu değil miydi? İkimizin de yolunu tamamen kaybetmiş olması değil miydi?

O zamanlar bunların hiçbirini görememiştim. Şu anki bilgilerim tamamen yaşanmış olaylara dayalı. Şimdi burada oturmuş, neyi bildiğimi bilerek geçmişe bakıyor; başlangıçtaki sonu görmeye, genç, âşık ve büyülenmiş olduğum o dönemde gözden kaçırdığım bütün gizli ipucu ve işaretleri bir araya getirmeye çalışıyorum.

İşin gerçeği, yanımda yürüyen o hüzünlü, yaralı kadını görmek istememiştim; o perişan, korkulu kişiyi. Lana'nın oynadığı rolle, yüzüne taktığı maskeyle çok daha ilgileniyordum. Maskedeki çatlakları görmemek için ona hafifçe gözlerimi kısarak bakıyordum.

Bazen birlikte yürürken Lana'ya eski filmleri hakkında sorular sorardım. İtiraf etmeliyim, Lana'nın bu soruları çabucak geçiştirmesi gücüme giderdi. Oysa ben büyük değer verdiğim o filmleri bıkıp usanmadan defalarca seyretmiştim.

"Ben dahil pek çok insanı mutlu ettin. Gurur duymalısın."

Lana omuz silkti. "Emin değilim o dediğinden."

"Ben eminim. Senin hayranındım."

Sadece bu kadarını söylemiştim. Onu huzursuz etmek istemiyordum. Aslında ne boyutta bir şey yaşadığımı açıklamak istemiyordum... Peki ne yaşamıştım? Lütfen kibar olalım ve saplantı demeyelim. Adını aşk koyalım çünkü gerçekten de aşktı.

Böylece Lana'yla arkadaş olduk. Peki, gerçekten sadece arkadaş mıydık?

Çok da emin değilim.

Benim gibi –zararsız sıfatlar bulmakta zorlanıyorum– tehditkâr olmaktan uzak, korkak ve çekingen bir erkek bile güzelliğe karşı savunmasızdır. Arzuya karşı savunmasızdır. O zaman bile aramızda adı konmayan bir heyecan yok muydu? Belli belirsiz, tüy kadar hafif bir ürperti, seksin anca fısıltısı... Ama oradaydı; bizi bir örümcek ağı gibi sarıp sarmalamıştı.

*

Lana'yla samimiyetimiz ilerledikçe dışarıda daha az zaman geçirir olduk. Artık çoğunlukla onun Mayfair'deki altı katlı dev malikânesinde görüşüyorduk.

Tanrım, o evi nasıl da özlüyorum. Kapıdan girer girmez burnunuza dolan o kokusu... Geniş holde durup gözlerimi kapatır, derin bir nefes alarak kokuyu içime çekerdim. Kokular nasıl da insanın hafızasına yer eder, değil mi? Koku ve *tat* alma duyuları birbirine benzer: İkisi de birer zaman makinesi gibi sizi kontrolünüz, hatta isteminiz dışında geçmişte bir yerlere sürükler.

Bugünlerde burnuma ne zaman cilalı ahşap ya da soğuk taş kokusu gelse kendimi soğuk Venedik mermeri, cilalanmış meşe, zambak, leylak, sandalağacı tütsüsü kokan o evde buluyor ve öyle yoğun bir huzurla doluyorum ki kalbim sıcacık oluyor. O kokuyu şişelere doldurup satabilme imkânım olsaydı köşeyi dönerdim.

Evin demirbaşı haline gelmiştim. Kendimi ailenin bir üyesi gibi hissediyordum. Aşina olmadığım bir duyguydu ama harikaydı. Leo'nun odasında akustik gitar çaldığını duymak, Agathi'nin sihrini konuşturduğu mutfaktan sızan iştah açıcı kokuları almak ve Lana'yla salonda sohbet etmek, iskambil ya da tavla oynamak.

Ne kadar da önemsiz, dediğinizi duyar gibiyim. *Ne kadar bayağı.* Olabilir; inkâr etmiyorum. Evcimenlik tuhaf bir İngiliz özelliğidir. Kimse evinin bir İngiliz'in kalesi olmadığını iddia edemez. Tek istediğim, asma köprüsü kaldırılmış bu kalenin içinde Lana'yla güvende olmaktı.

Hayatım boyunca, artık her ne demekse aşkın özlemini çektim. Beni görecek, kabullenecek, benimle ilgilenecek birini aradım. Ama gençken kendimi tamamen olmak istediğim o sahte kişiye, o sahte benliğe adamıştım. Başka biriyle ilişki

kurmayı becerebilecek durumda değildim. Kimseyi yanıma yaklaştırmadım. Sürekli rol yapıyordum ve gariptir, gördüğüm hiçbir ilgi beni tatmin etmiyordu. Hiçbirinin muhatabı ben değildim, rolünü yaptığım kişiydi.

Bunlar ruhu yaralı insanların atlattığı badirelerdir: Bizler sevgi açlığı çeker ama gördüğümüzde sevgiyi hissedemeyiz çünkü ihtiyacımız olan, yarattığımız o sahte kişiye, taktığımız maskeye duyulan sevgi değildir. Bizim asıl ihtiyaç duyduğumuz ve umutsuzca özlemini çektiğimiz sevgi, kimseye gösteremediğimiz o varlığa duyulacak sevgidir; içimizdeki o çirkin, korkmuş çocuğa.

Ama Lana'yla durum farklıydı. Ben Lana'ya o çocuğu gösterdim.

En azından şöyle bir bakmasına izin verdim.

7

Terapistim bazen *Oz Büyücüsü*'nün şu meşhur repliğinden alıntı yapardı.

Hikâyenin o kısmını bilirsiniz. Karanlık ve korkutucu Lanetli Orman'la karşılaşan Korkuluk şöyle der:

"Elbette emin değilim ama sanki aydınlık olmadan önce karanlık olacak."

Mariana bu alıntıyı mecazi anlamda kullanıp terapi sürecine atıfta bulunurdu. Haklıydı: Aydınlığa, yani terapik uyanışa ulaşmadan önce her şey iyice kararıyordu.

İşin komik yanı –laf aramızda– ben hayatta herkesin *Oz Büyücüsü*'nden bir karakterle ilişkili olduğunu savunurum. Kendini ait hissedebileceği bir yer arayan, yolunu kaybetmiş, Dorothy Gale isimli çocuk; zekâsını ispatlamaya çalışan güvensiz, evhamlı Korkuluk; sürekli zorbalık yapan ama gerçekte herkesten daha korkak ve sinik olan Aslan. Ve kalbi olmayan Teneke Adam.

Ben yıllarca Teneke Adam olduğumu düşündüm. İçimde, hayati önem taşıyan bir şeylerin eksik olduğuna inandım; bir kalbin ya da sevme yetisinin. Aşk orada, benim ötemde bir yerde karanlığa gömülü duruyordu. Lana karşıma çıkana dek hayatımı el yordamıyla onu arayarak geçirmiştim. Lana bana aslında bir kalbim olduğunu gösterdi. Sadece o kalbi nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Peki ama Teneke Adam değilsem... kimdim?

Aslında Oz Büyücüsü'nün ta kendisi olduğumu dehşetle fark ettim. Ben bir *yanılsamaydım*. Bir perdenin ardına sinen korkak bir adamın yaptığı bir sihirbazlık gösterisinden ibarettim.

Sizin kim olduğunuzu merak ediyorum. Bu soruyu kendinize dürüstçe sorduğunuzda alacağınız cevap sizi şaşırtabilir. Peki ama gerçekten dürüst olacak mısınız?

Galiba asıl soru bu.

"Zihninde sesini hâlâ duyuramamış, hâlâ güvensiz ve sevgisiz, korkmuş bir çocuk saklı."

Mariana'dan bu sözleri duyduğum gece hayatım sonsuza dek değişti.

Yıllarca hiç çocukluk yaşamamış gibi davranmıştım. O dönemi zihnimden silmiş –ya da öyle yaptığımı sanmış– ve çocuğu gözden kaybetmiştim. Ta ki Mariana o sisli ocak gecesinde benim için çocuğu tekrar bulana dek.

O terapi seansından sonra uzun bir yürüyüşe çıktım. İnsanın iliklerine işleyen bir soğuk vardı. Gökyüzü bembeyaz, bulutlar yüklüydü. Her an kar yağabilirdi. Primrose Hill'den Lana'nın Mayfair'deki evine dek yürüdüm.

Gerginliğimi üstümden atmam gerekiyordu. Düşünmeliydim; kendimi ve zihnime hapsolmuş o çocuğu.

Onu tir tir titreyen, ufacık, korkulu bir çocuk olarak hayal ediyordum; beynimdeki zindanda zincire vurulmuş, iyi beslenememiş, gelişememiş, zayıf düşmüş bir çocuk. Yürümeye devam ederken zihnim hatıralarla doldu. Kasten aklımdan çıkardığım bütün o haksızlıklar, zulümler; çocuğun katlanmak zorunda kaldığı her şey.

Hemen oracıkta çocuğa bir söz verdim. Bir vaat, bir taahhüt, adını ne koyarsanız koyun. O andan itibaren sözlerine kulak verecek, onu kollayacaktım. O çirkin, aptal ya da değersiz değildi. Sevilmeyen biri değildi. Tanrı aşkına, elbette *seviliyordu*; en başta ben seviyordum onu.

O andan itibaren onun hep ihtiyaç duyduğu ebeveyni olacaktım. Çok geç kaldığımı biliyordum ama zararın neresinden dönülse kârdı. Üstelik bu defa onu hakkıyla yetiştirecektim.

Yürürken aşağı baktım ve o küçük çocuğu yanımda yürürken buldum. Bana yetişmeye çabaladığını görünce adımlarımı yavaşlattım.

Uzanıp elini tuttum.

Sorun yok, diye fısıldadım. *Hepsi geçti. Artık ben varım. Seni koruyacağıma söz veriyorum.*

Soğuktan tir tir titreyerek Lana'nın evine vardığımda kar başlamıştı. Evde sadece Lana vardı. Şöminenin karşısına geçip viskilerimizi yudumlayarak dışarıda yağan karı seyrettik. Az önce yaşadığım şeyden söz ettim; doğru kelimenin ne olduğunu bilmiyorum, *aydınlanma ânım* diyelim mi?

Her şeyi açıklamam biraz zaman aldı. Konuşurken bir yandan kendimi ifade edememe korkumu yenmeye çalışıyordum. Ama endişelenmem gereksizdi. Kar yağmaya devam ederken anlattıklarımı dinleyen Lana'yı ilk kez ağlarken gördüm.

O gece birlikte gözyaşı döktük. Lana'ya tüm sırlarımı –neredeyse hepsini– anlattım, o da bana kendininkileri. Bizi utançtan yerin dibine sokan bütün karanlık sırlarımız, gizli tutulması gerektiğine inandığımız bütün korkularımız; o gece hepsi ayıplama, yargılama ya da çekince olmaksızın birer birer ortaya döküldü. O gece sadece açık yüreklilik ve gerçekler vardı.

Kendimi ilk kez biriyle *gerçek* bir sohbet yapmışım gibi hissediyordum. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama hayatımda ilk kez nefes aldığımı hissettim. Bilirsiniz işte, rol yapmıyor, oyun oynamıyor, olmadığım biri gibi davranmıyor, *yaşıyormuş* numarasına soyunmuyor... sadece *yaşıyordum.*

O gece Lana'nın diğer yönüne de ilk kez şahit oldum; tüm dünyadan sakladığı ve keşfetmekte gönülsüz davrandığım gizli kişiliğine. Çocukluğuyla ilgili gerçeği, o üzgün, yalnız kızı

ve başına gelen korkunç şeyleri dinlediğimde artık onu tüm çıplaklığıyla tanımıştım. Otto'ya ve evliliklerinin korku dolu yıllarına dair hakikati öğrenmiştim. Anlaşılan Otto, Lana'ya kötü davranan onca erkekten sadece biriydi.

Kendime o erkeklerden farklı olacağıma dair söz verdim. İstisna olacaktım. Lana'yı koruyacak, el üstünde tutacak, sevecektim. Ona asla ihanet etmeyecektim. Onu asla yarı yolda bırakmayacaktım.

Kanepenin üstünden uzanıp elini tuttum.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum."

Sözlerimiz kesif duman gibi havada asılı kaldı.

Elini bırakmadan öne doğru eğildim ve gözlerinin içine bakarak ağır ağır ona yaklaştım... ta ki yüzlerimiz birbirine dokunana dek.

Dudaklarımız buluştu.

Onu usulca öptüm.

O güne dek hiçbir kadından böyle tatlı bir öpücük almamıştım.

Öyle masum, öyle içten, öyle sevgi dolu bir öpücüktü ki...

Sonraki birkaç gün bu öpücüğe ve anlamına epeyce kafa yordum. Sanki aramızda uzun zamandır var olan heyecanın nihai kabulü gerçekleşmiş, dillendirilmemiş eski bir vaat yerine getirilmişti.

Bay Valentine Levy'nin de söyleyebileceği gibi, benim açımdan bu, çok değerli bir hedefe ulaştığım anlamına geliyordu. Peki, neydi bu hedef?

Sevilmek elbette. Nihayet sevildiğimi hissetmiştim.

Lana'yla kaderimiz ortak çizilmişti. Artık emindim. Bu, hayal dahi edemeyeceğim kadar yoğun bir şeydi.

Alınyazımdı.

8

Size daha önce kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim.

Lana'ya evlenme teklif edecektim.

Başından beri bu yolda ilerlediğimizi, romantik bir bölgeye yavaş ama kesin sürüklendiğimizi şimdi görüyorum. Belki aramızda büyük ihtiras alevleri yoktu, ki bence o tür alevler yandıkları kadar çabuk sönerler. Yani asıl kalıcı olan, gerçek, derin bir sevgi ve ortak saygının için için yanan ve hiç sönmeyen korudur. Kalıcı olan odur. Aşk odur.

Artık Lana'yla neredeyse günün her dakikasını birlikte geçiriyorduk. Bana göre atmamız gereken bir sonraki adım –mantıklı gelişme– Barbara West'in evinden ayrılıp Lana'nın evine taşınmamdı. Evlenmeli ve sonsuza dek mutlu yaşamalıydık.

Bunun neresi yanlış? Bir çocuğunuz olsa onun için dileyeceğiniz hayat bu olmaz mı? Güzellik, refah ve güven dolu bir yaşam sürmesini istemez misiniz? Mutlu olmasını, hayatını güvence altına almasını ve sevilmesini istemez misiniz? Bunları neden ben de kendim için istemeyecektim? Benden iyi koca olurdu.

Kocalardan söz etmişken, Otto'nun pek çok fotoğrafını görmüştüm ve inanın bana o da başyapıt sayılmazdı.

Evet, iddiamın sonuna dek arkasındayım. Dış görünüşümüz ve banka hesaplarımız arasındaki tutarsızlığa rağmen Lana'yla harika bir çifttik. O ve Jason gibi seksi ya da gösterişli değildik belki ama birlikteyken tedirgin değil, huzurluyduk.

İki küçük çocuk gibi mutlu ve kaygısızdık.

*

Eski filmlerdeki gibi işi resmiyetle halletmeye karar verdim. Romantik bir açıklamanın uygun olacağını düşündüm: duygularımın bir itirafı, aşka dönüşen bir dostluğun hikâyesi gibi bir şey. Sonu evlilik teklifiyle biten kısa bir konuşma hazırladım.

Bir yüzük bile aldım. İtiraf etmeliyim, ucuz bir şeydi; sade bir gümüş yüzük. Param ancak o kadarına yetiyordu. Niyetim, günün birinde şans yüzüme güldüğünde onu daha pahalı bir yenisiyle değiştirmekti. Ama sadece sevgimi ifade eden bir aksesuardan ibaret de olsa o yüzük, Otto'nun Lana için satın alacağı herhangi bir ada kadar anlamlı ve önemliydi.

Bir cuma akşamı yüzüğü cebime atıp Lana'yla South Bank'teki bir galeri açılışında buluşmaya gittim.

Planım onu gizlice çatıya çıkarmak ve üstümüzde yıldızlar, altımızda Thames Nehri varken ona evlilik teklifinde bulunmaktı. Thames'in kıyısında yaptığımız onca yürüyüşten sonra bu teklif için daha uygun bir fon olabilir miydi?

Ama galeriye ulaştığımda Lana orada değildi. Onun yerine barda bütün dikkatleri üzerine toplayan Kate'i gördüm.

"Merhaba," dedi Kate bana tuhaf bir bakış atarak. "Geleceğini bilmiyordum. Lana nerede?"

"Ben de sana aynısını soracaktım."

"Her zamanki gibi gecikmiş olmalı." Kate yanında oturan uzun boylu adamı işaret etti. "Seni yeni arkadaşımla tanıştırayım. Sence de fena halde yakışıklı değil mi? Jason, bu Elliot."

Tam o anda Lana içeri girdi. Yanımıza gelir gelmez de Jason'la tanıştırıldı. Sonrasında... eh, sonrasını biliyorsunuz.

Lana o gece her zamanki halinden tamamen farklıydı. Sürekli Jason'la ilgileniyor, hiç utanmadan flört ediyordu. Kendini resmen kollarına attı. Bana da son derece tuhaf, başından savmak istercesine soğuk davranıyordu. Onunla konuşmak için gösterdiğim tüm çabayı ben orada değilmişim gibi görmezden geldi.

Galeriden ayrılırken kafam karışmış, moralim bozulmuştu. Cebimdeki soğuk, sert yüzüğü parmaklarımın arasında çevirip duruyordum. Tanıdık bir keder ve çaresizlik duygusuna teslim olduğumu fark ettim.

Zihnimdeki çocuğun hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordum: *Elbette, elbette seni istemedi. Senden utanıyor. Ona layık olmadığının farkında değil misin? Seni öptüğüne pişman oldu. Bu gece sana haddini bildirdi.*

Öyle olsun, diye düşündüm. Belki de doğruydu. Belki de benim Lana'yla hiç şansım yoktu. Jason'ın aksine ben kadınları baştan çıkarmakta deneyimli değildim. Yaşlı kadınlar hariç galiba.

Eve döndüğümde gardiyanım beni bekliyordu. Geceyi yazarak geçirdikten sonra kendine koca bir bardak viski doldurup salonda dinlenmeye çekilmişti.

"Ee, nasıl geçti?" diye sordu kendine yeni bir içki doldurarak. "Tüm dedikoduları anlat. Eksiksiz rapor istiyorum."

"Dedikodu falan yok. Çok sıkıcıydı."

"Ah, hadi ama. Mutlaka bir şey olmuştur. Ben gün boyu çalışıp ekmek paramızı kazandım. Sen de en azından yatmadan önce beni biraz eğlendirebilirsin."

Onu şımartacak havada değildim bu yüzden tek heceli sözcükler kullanmakla yetindim. Barbara mutsuzluğumu hissetmişti ve gerçek bir yırtıcı olarak öldürücü darbeyi vurma dürtüsüne karşı gelemedi.

"Ne oldu, canım?" dedi dikkatle yüzüme bakarak.

"Hiçbir şey."

"Çok sessizsin. Bir sorun mu var?"

"Yok."

"Emin misin? Anlat bana. Ne oldu?"

"Anlatsam da anlamazsın."

"Ah, bir tahminde bulunabileceğimden eminim." Birden, acımasız bir şakadan zevk alan haylaz bir çocuk gibi neşeli bir kahkaha attı.

Nedense sinirim bozuldu. "Komik olan ne?"

"Bu özel bir şaka. Sen anlamazsın."

Tepki vermemem gerektiğinin farkındaydım. Barbara beni kışkırtmaya çalışıyordu ama onunla kavgaya tutuşmamın hiçbir anlamı yoktu. Bir narsisistle girilen tartışmadan asla galibiyetle çıkılmadığını acı tecrübelerimden biliyordum. İşler o şekilde yürümüyordu. Böyle bir durumda tek galibiyet şansınız, çekip gitmekti.

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Bekle." Barbara bardağındaki içkiyi bitirdi. "Yukarı çıkmama yardım et."

Barbara o dönemde artık baston kullanmaya başladığı için merdiven çıkmakta zorlanıyordu. Koluna girip destek verdim. Diğer eliyle korkuluğa tutundu. Merdiveni ağır ağır tırmandık.

"Bu arada," dedi birden. "Bugün senin şu yakın arkadaşını gördüm. Lana'yı. Birlikte çay içip tatlı tatlı sohbet ettik."

"Öyle mi?" Hiç de mantıklı gelmemişti. Arkadaş bile değildiler. "Nerede buluştunuz?"

"Elbette Lana'nın evinde. Tanrım, o ne büyük ev öyle. Senin bu kadar hırslı olduğunu bilmiyordum, sevgilim. Gözünü bu kadar yükseğe dikmemelisin. İkarus'un başına gelenleri unutma."

"İkarus mu?" Güldüm. "Ne diyorsun sen? Kaç kadeh viski içtin sen?"

Barbara dişlerini göstererek sırıttı. "Ah, korkmakta haklısın. Yerinde olsam ben de korkardım. Anlarsın ya, durdurmak zorundaydım."

Üst kata ulaştık. Barbara kolumu bıraktı, bastonunu geri verdim. Neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak, "Neyi durdurmak zorundaydın?" diye sordum.

"Seni, sevgilim. O zavallı kıza haddini bildirmeliydim. Seni hak etmiyor. Seni hak eden pek az kadın var."

Korkuyla baktım. "Barbara. Sen ne yaptın?"

Huzursuzluğumla keyiflenip güldü. Konuşurken sözlerini vurgulamak için bastonunu yere vuruyor, dudaklarından dökülen her kelimeden büyük zevk alıyordu.

"Ona seninle ilgili her şeyi anlattım," dedi. "Gerçek ismini açıkladım. Seni bulduğumda ne halde olduğunu anlattım. Seni gizlice takip ettirdiğimi, ikinizin her gün öğleden sonra ne yaptığını bildiğimi anlattım. Senin tehlikeli bir yalancı, bir sosyopat olduğunu anlattım. Tıpkı paramın peşinde olduğun gibi onun da parasının peşinde olduğunu anlattım. Son dönemde seni bir değil, tam iki kez ilaçlarımın dozajını değiştirirken yakaladığımı anlattım. 'Yakında başıma bir şey gelirse hiç şaşırma, Lana,' dedim."

Barbara bastonunu yere vurup güldü.

"Zavallı kız *dehşete kapıldı*. Bana ne dedi biliyor musun? 'Bütün bunlar doğruysa onunla aynı evde yaşamaya nasıl *katlanıyorsun*?'"

Kendimi tuhaf bir şekilde yorgun hissediyordum. İfadesiz, alçak bir sesle konuştum."Ne cevap verdin?"

Barbara sırtını dikleştirip, "Lana'ya bir yazar olduğumu hatırlattım," dedi tevazuyla. "'Onu, acıdığım ya da sevdiğim için değil, itici bir cazibe nesnesi olarak *incelemek* için yanımda tutuyorum,' dedim. Tıpkı kafeste sürüngen beslemek gibi."

Güldü ve yaptığı espriyi alkışlar gibi bastonunu üst üste birkaç kez yere vurdu.

Hiçbir şey söylemedim.

Ama o an ondan nefret ettiğimi belirtmeliyim. Ondan ölesiye nefret ettim.

Onu oracıkta öldürebilirdim.

Bastonuna bir tekme atıp dengesini bozmak çok kolay olurdu, diye geçirdim içimden.

Sonrasında hafif bir dokunuşla onu gerisingeri merdivenden aşağı itebilirdim. Basamaklara birer birer çarpa çarpa yuvarlanırdı... boynu mermer zeminde çatırtıyla kırılana dek.

9

Barbara West'ten duyduğu onca şeyden sonra Lana'nın benimle bir daha asla konuşmadığını düşünebilirsiniz. Çok daha basit sebeplerle biten dostluklar bilirim.

Neyse ki Lana güçlü biriydi. Barbara'nın beni yerin dibine batırmasına, zalimce beni itibarsızlaştırmaya ve dostluğumuzu bozmaya çalışmasına verdiği tepkiyi hayal edebiliyorum.

"Barbara," demişti Lana. "Elliot hakkında söylediklerinin büyük kısmı gerçek dışı. Kalanını da bana çoktan anlattı zaten. O benim arkadaşım ve onu seviyorum. Şimdi derhal evimi terk et lütfen."

Her halükârda ben böyle dediğini hayal etmek istiyorum. Gerçekte o günden sonra Lana'yla aramıza hissedilir bir soğukluk girdi.

Mesele hakkında bir kez dahi konuşmadığımız için durum daha da kötüleşti. Böyle bir sohbetin gerçekten vuku bulduğuna dair Barbara'nın sözüne güvenmekten başka şansım yoktu. İnanabiliyor musunuz? Lana bana bundan hiç söz etmedi. Sık sık konuyu açmayı, Lana'yı bununla yüzleşmeye zorlamayı düşünsem de yapmadım. Ama bizim gibi birbiriyle çok şey paylaşmış iki insan arasında artık sırlar, açılmaması gereken konular olmasından nefret ediyordum.

Neyse ki Barbara West bu olaydan kısa bir süre sonra hayata veda etti. Evren onun ölümüyle rahat bir nefes almış olmalı; benim aldığım kesin. Barbara'nın ölümünün hemen

ardından Lana beni tekrar aramaya başladı ve dostluğumuz kaldığı yerden devam etti. Anlaşılan Lana, duyduğu o zehirli sözleri ihtiyar cadıyla birlikte toprağa gömmeye karar vermişti.

Ama artık ben ve Lana için çok geçti.

"Biz" için çok geçti.

O zamana dek Lana ve Jason'ın, *Daily Mail*'in büyük bir heyecanla "yıldırım aşkı" olarak duyurduğu aşkları başlamıştı. Birkaç aya kalmadan evlendiler.

Kilisede oturmuş, nikâh törenini izlerken kalbi kırık tek konuğun ben olmadığını kuvvetle hissettim.

Yanımda oturan Kate ağlamaklı ve neredeyse körkütük sarhoştu. Sevgilisini en yakın arkadaşına kaptırarak aşağılanmış olmasına rağmen, tarzına yaraşır bir şekilde bu zorluğun üstesinden gelip göğsünü gere gere nikâha katılmasından etkilenmiştim.

Belki de orada olmamalıydı. Belki de akıl sağlığını korumak için –ki aynısı benim için de geçerli– kendini geri çekmeli, Lana ve Jason'la arasına mesafe koymalıydı. Ama Kate bunu yapamadı. İkisini de vazgeçemeyecek kadar seviyordu. Gerçek bu.

Kate, Jason Lana'yla evlendikten sonra ona olan duygularının üstünü örtmeye ve geçmişi ardında bırakmaya çalıştı.

Başarıp başaramadığı tartışmaya açık.

10

İtiraf etsem iyi olacak: Kate ile Jason'ın ilişkisini bir süredir biliyordum.

İlişkilerini rastlantı sonucu öğrendim. Bir perşembe günü, öğleden sonraydı. O gün bir sebeple Soho'daydım –eh, bir randevu için diyelim– ve oraya biraz erken gitmiştim. Bu yüzden bir bara oturup hızlıca bir şeyler içmeye karar verdim.

Yunan Caddesi'ne döndüğümde bilin bakalım Coach & Horses'tan* kim çıkıyordu?

Kate ürkek bir tavırla sağa sola bakarak bardan dışarı çıktı.

Tam seslenecektim, peşinden yüzünde aynı suçlu ifadeyle Jason'ın geldiğini gördüm.

Caddenin karşısından onları seyrettim. İkisinden biri başını kaldırsaydı beni rahatlıkla fark edebilirdi. Ama ikisi de yapmadı. Başları öne eğik, birbirlerine tek bir kelime bile etmeden ayrıldılar Hızlı adımlarla farklı yönlere gittiler.

Vay vay, diye düşündüm. *Burada neler oluyor?*

Ne tuhaf bir davranış. Aynı zamanda çok şey anlatıyor. Bana daha önce bilmediğim bir şey söylüyordu: Jason ile Kate'in Lana olmadan da buluştuklarını.

Lana'nın bilip bilmediğini merak ettim. Kafa yorup nasıl kendi yararıma kullanabileceğim üstüne düşünmeyi sonraya bıraktım.

---

* Londra Soho'da ünlü bir bar. (*ç.n.*)

Anlayacağınız, umudumu hâlâ yitirmemiştim. Lana'yı sevmekten vazgeçmemiştim. Günün birinde evleneceğimize inancım sürüyordu. Kafamda en ufak bir şüphe yoktu. Elbette Lana şu an Jason'la evliydi –ki bu da işleri biraz zorlaştırıyordu– ama Bay Levy'nin de diyebileceği gibi, *hedefim* hiç değişmemişti.

Lana ile Jason evlendiğinde diğer herkes gibi ben de evliliğin fazla uzun ömürlü olmayacağını sanmıştım. Jason gibi can sıkıcı bir herifle birkaç ay evli kaldıktan sonra Lana'nın aklının başına geleceğini düşünmüştüm. Ne korkunç bir hata yaptığını anlayacak ve beni burada hâlâ onu beklerken bulacaktı. Jason'a kıyasla ben, eski bir filmdeki Cary Grant kadar –bir elinde sigara, bir elinde martiniyle piyanoya yaslanmış, nüktedan, alçakgönüllü, içten, sempatik bir erkek– hoş ve kültürlüydüm ve tıpkı Cary gibi filmin sonunda kızı kapan ben olacaktım.

Ama beni şaşırtarak evliliklerini sürdürdüler. Aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Benim için işkenceden farksızdı. Hiç şüphesiz evliliği sürdüren Lana'nın saf güzelliğiydi. Jason bir azizenin sabrını bile sınayabilirdi ve Lana'nın bir azizeden çok daha fazlası olduğu belliydi. Belki de fedakâr bir şehitti, kimbilir?

Bu yüzden Kate ve Jason'la Soho'daki sürpriz karşılaşmamız benim için kelimenin tam anlamıyla ilahi bir müdahaleydi.

En iyi şekilde değerlendirmeliydim.

Kate'i takip etmenin iyi bir fikir olacağına karar verdim.

Böyle söylemek olayı gerçekte olduğundan çok daha gizemli gösteriyor. Oysa Kate Crosby'yi gizlice izlemek için George Smiley* olmak gerekmiyordu. Kate kolay kolay gözden kaçırılabilecek biri değildi; kalabalıkta dikkat çekiyordu. Bense onun aksine kolayca insanların arasına karışabiliyordum.

---

* John Le Carré'nin romanlarından beşinde başkarakter, dördünde yan karakter olarak görülen hayalî casus. (*ç.n.*)

Kate o zamanlar, Rattigan'ın kaleme aldığı *Koyu Mavi Deniz*'in Soho'daki Prens Edward Tiyatrosu'na transfer olan başarılı bir uyarlamasında rol alıyordu. Bu yüzden yapmam gereken tek şey, sahne kapısının karşısındaki caddede saklanıp gölgelerin arasında etrafı kolaçan etmek, Kate'in oyun bittikten sonra dışarı çıkıp kalabalık hayran kitlesine imza dağıtmasını beklemekti.

Kate tiyatrodan ayrılıp caddenin karşısına geçtiğinde peşine takıldım.

Çok fazla yürümeme gerek kalmadı; sadece sahne kapısından bar kapısına dek. Kate köşeden dönüp o barın –evet, tahmin ettiniz– Coach & Horses'ın yan kapısından içeri girdi. Barın dar pencerelerinin birinden içeri baktığımda Jason'ın, önünde iki bardak içkiyle köşedeki bir masada onu beklediğini gördüm. Kate Jason'ı uzun uzun öperek selamladı.

Şoktaydım. Beni böyle şaşırtan, ikisinin sevgili olduğu gerçeğini keşfetmekten çok –ki doğrusu bu iğrenç olduğu kadar kaçınılmazdı da– aşklarını inanılmaz bir şekilde uluorta yaşamalarıydı. O gece hep sarmaş dolaş oturdular ve saat ilerledikçe iyice sarhoş olup hepten müstehcen görüntüler sergilemeye başladılar. Etrafa karşı o kadar kayıtsızlardı ki kendimi pencerenin önünden ayrılıp bara girme riskini göze alacak kadar güvende hissettim.

Barın diğer ucuna oturup bir votka tonik söyledim ve gelişmeleri oradan takip etmeye başladım. Tam da ortama uygun şekilde bir duvar piyanosunun başında oturan yaşlıca bir kadıncağız coşkuyla Noël Coward'ın "Aşk Her Şey Olsaydı" şarkısının nakaratını söylüyordu: "İnanıyorum ki bir erkeği ne kadar seversen / Ona ne kadar güvenirsen / O kadar kaybetmeye mahkûmsun."

Nihayet bardan çıktıklarında peşlerinden gittim. Bir süre bir sokak arasında öpüşmelerini seyrettim.

Sonra yeterince şey gördüğüme ikna olarak bir taksiye atlayıp eve döndüm.

II

Bu olaydan sonra, tanıklık ettiğim her şeyi ayrıntılarıyla defterime kaydetmeye başladım; Kate ile Jason'ın tüm gizli buluşmalarının tarihlerini, saatlerini ve yerlerini. Her şeyi kaydettim. İçimden bir ses, bu notların günün birinde işe yarayacağını söylüyordu.

Araştırmam boyunca sık sık Kate ile Jason'ın ilişkisinin gerçek doğasına –bu ilişkiden (o malum menfaat hariç) ne elde ettiklerine– ve bana göre eninde sonunda felaketle sonuçlanacak böyle bir ilişkiyi sürdürmekte neden bu kadar kararlı olduklarına kafa yordum.

Bazen ilişkilerini Valentine Levy sistemiyle değerlendiriyor, motivasyon, plan ve hedef olarak öğelere ayırıyordum. Çoğu ilişkide olduğu gibi, burada da kilit öğe motivasyondu.

Jason'ın motivasyonu muhtemelen can sıkıntısı, cinsel çekim ya da belki bencillikti. İnsafsızlık ediyor olabilirim.

Jason'a karşı biraz cömert davranabilseydim Kate'le konuşmayı Lana'yla konuşmaktan daha rahat bulduğunu söyleyebilirdim. Lana harika biriydi ama karşısındakinin hep iyi yönünü ortaya çıkarma huyu insanı ister istemez bu beklentiyi karşılamaya zorluyordu. Kate'se insan doğasını çok daha hafife alıyor ve bu da ona güvenmeyi kolaylaştırıyordu. Gerçi Jason'ın ona karşı da tamamen dürüst olduğu söylenemezdi.

Yine de işin doğrusu, Jason'ın sadakatsizliğinin gerçek sebebinin çok daha karanlık bir yerde gizli olduğuna

inanıyorum. Jason güçlü olduğunu düşünmeyi severdi. Rekabetçi ve saldırgan bir insandı; Tanrı aşkına, basit bir tavla oyununda yenildiğinde bile öfkeden deliye dönerdi.

O halde böyle bir adam Lana gibi bir kadınla evlenirse ne olurdu? Her açıdan ondan çok daha güçlü bir kadınla? O kadını cezalandırmak, onu baskılayıp perişan etmek, sonra da bunun adını aşk koymak istemez miydi? Jason açısından Kate'le ilişkisi bir *intikam* eylemiydi. Aşk değil, nefret eylemiydi.

Bu bana Barbara West'in sık sık söylediği bir sözü hatırlatıyor; duygusal ihanetin cinsel sadakatsizlikten çok daha kötü olduğunu. "Başka bir kadını becermende sorun yok," derdi Barbara. "Ama yemeğe çıkarır, elini tutar, ona ümitlerin ve hayallerinden söz edersen asıl *beni* becermiş olursun."

Bu tam da Kate'in Jason'dan istediği şeydi; yemek sohbetlerinin, el ele tutuşmaların, tutkulu romantizmin olduğu bir aşk ilişkisi. Kate Jason'ın Lana'yı terk edip kendisiyle olmasını istiyordu. Bu konuda ona baskı yapıyordu.

Jason ise Kate'i sürekli oyalıyordu. Bunun için onu kim suçlayabilir ki? Lana'yı terk ederse kaybedecek çok şeyi vardı.

Bir gece geç saatte Kate'i Çin Mahallesi'ndeki bir bara dek takip ettim. Orada Polly adlı, kızıl saçlı bir arkadaşıyla buluştu. Pencerenin önünde oturup sohbete koyuldular.

Caddenin karşısında durup gölgelerin arasına sığındım. Beni görmelerinden endişelenmeme gerek yoktu; hararetli bir sohbete dalmışlardı. Kate bir ara gözyaşlarına boğuldu.

Neler konuşulduğunu anlamak için dudak okuma yeteneğim olması gerekmiyordu. Polly'yi iyi tanıyordum. Gordon'ın yanında sahne müdürü olarak çalışıyordu, uzatmalı sevgilisiydi. Gordon'ın karısı hariç herkesçe bilinen bir gerçekti bu.

Polly pek çok açıdan sorunlu bir insandı. Her şeye rağmen onu severdim. Lafını esirgemeyen biriydi, bu yüzden Kate'le aralarındaki sohbetin nasıl ilerlediğini az çok tahmin

edebiliyordum. Anlaşılan Kate, halini anlayacak biriyle dertleşme umuduyla Polly'ye sırrını açmıştı. Ama gördüğüm kadarıyla Polly pek de istediği türde bir dinleyici değildi.

"İlişkiyi bitir," diyordu Polly. "*Derhal* bitir."

"Ne?"

"Kate. Beni dinle. Adam şu an karısını terk etmiyorsa hiçbir zaman terk etmez. Bu iş böylece sürüp gider. Ona ültimatom ver. Otuz gün içinde karısını terk etmezse ilişkiyi bitireceğini söyle. *Söz ver bana.*"

Kate'in bu sözlerden etkilendiğini sanmıyorum. Zira otuz gün geçip gitti ve Polly'nin nasihatini dinlemedi. Zaman ilerledikçe yaptığı şeyin gerçekliği Kate'in kafasına dank etti. Vicdanı sızlamaya başladı.

Bu hiç de şaşırtıcı sayılmaz. Yazarlıkta çuvallamadıysam pek çok hatasına rağmen Kate'in özünde vicdanlı ve iyi kalpli bir insan olduğunu çoktan anlamış olmalısınız. Eski dostuna yaptığı bu uzayıp giden ihanet –ihanetin menfur acımasızlığı– ona acı vermeye başlamıştı.

Vicdan azabı giderek artıp bir nevi takıntıya dönüştü; ta ki tüm odak noktası, kendi deyimiyle "sis bulutunu dağıtmak" olana dek. Kate, Lana ve Jason'la açık açık konuşmak istiyordu. Üçü arasında samimi ve dürüst bir konuşma. Elbette Jason'ın böyle bir konuşmayı engellemeye kararlı olduğunu belirtmeme bile gerek yok.

Şahsen ben Kate'in en iyi ihtimalle masum bir amacı olduğuna inanıyorum. Kimbilir hayalinde nasıl bir konuşma vardı? Bir itirafın ardından gözyaşı, affetme ve uzlaşma. Kate gerçekten de Lana'nın onlara mutluluklar dileyeceğini mi sanmıştı? Hikâyenin mutlu sonla biteceğini mi sanmıştı? Öyle olmayacağını tahmin etmeliydi.

Hayat böyle yürümez. Nihayetinde anlaşılan Kate de bir romantikti. Diğer her açıdan birbirinden tamamen farklı olan Lana ile Kate'in tek ortak özelliği buydu.

İkisi de aşka inanıyordu.

Az sonra tanıklık edeceğiniz üzere, felaketlerini getiren de bu inanç oldu.

12

Kate ile Jason'ın ilişkilerini saklamakta ne kadar dikkatsiz davrandıklarını düşünerek bu ilişkiyi bilen tek kişinin ben olamayacağımı tahmin ediyordum. Londra'nın tiyatro camiası o kadar da geniş sayılmazdı. İkisi hakkında dedikodular ayyuka çıkmış olmalıydı.

Elbette söylentilerin Lana'nın kulağına da gelmesi an meselesiydi, değil mi?

Pek öyle sayılmaz. Lana, onca şöhretine ve Londra'nın dört bir yanında yaptığı uzun yürüyüşlere rağmen sessiz sakin bir hayat sürüyordu. Sosyal çevresi sınırlıydı. Bence bu çevrede gerçeği bilen ya da en azından tahmin eden sadece bir kişi vardı: Agathi. O da kimseye tek bir kelime bile etmezdi.

Hayır, Lana'ya kötü haberi vermek bana düşüyordu. Gıpta edilecek iş değildi. Peki ama nasıl yapacaktım? Kesin olan bir şey vardı: Lana haberi doğrudan benden duymamalıydı. Aksi halde neden böyle bir şey yaptığımı sorgulardı. Benden kuşkulanmaya ve bana inanmamaya karar verebilirdi. O da felaket olurdu.

Hayır, kendimi bu tatsız işin dışında tutmalıydım. Ancak o zaman Lana'nın kurtarıcısı olur, parlak zırhlı bir şövalye gibi imdadına yetişip onu kollarımın arasında kaçırabilirdim.

Bir şekilde kendimi belli etmeden, gizlice Lana'nın bu ilişkiyi öğrenmesini sağlamalı, onu keşfi kendisinin yaptığına

inandırmalıydım. Söylemesi kolay, biliyorum. Ama ben zor işlerin adamıyım.

İşe en basit ve en doğrudan yaklaşımla başladım. "Tesadüfen" meydana gelen bir buluşma ayarlamaya çalıştım. Günahkâr çifte güya hiç beklenmedik bir anda rastlayacak, onları suçüstü yakalayacaktık.

Sonrasında Lana'yı çeşitli bahanelerle Soho'ya yönlendirmeye çalıştığım bir durum komedisi –dilerseniz kaba güldürü de diyebilirsiniz– döneminden geçtik. Ama çabalarım beyhudeydi ve kaba güldürülerde âdet olduğu üzere hiçbir yere varamadım.

Bariz sebep, Lana Farrar'ı insanların dikkatini çekmeden bir yere götürmenin imkânsız olmasıydı. Lana'yı, Kate'in oyununun biteceği saatlerde Coach & Horses'a gitmeye ikna ettiğim bir defasında daha içeri adım attığımız anda kendimizi ona bardak altlıklarını imzalaması için yalvaran neşeli sarhoşların yarattığı minik bir kargaşanın ortasında bulmuştuk. Kate ve Jason barın yakınlarından geçseydi bile daha biz onları görmeden onlar bu şamatayı çoktan görmüş olurdu.

İzlediğim yöntemlerde daha cesur davranmak zorunda kaldım. Lana'yla yaptığımız sohbetlerin içine imalı cümleler katmaya başladım; Lana'nın fark edip kafaya takacağını umduğum, üstünde dikkatle çalışılmış kelimeler. *Jason ve Kate'in espri anlayışlarının aynı olması ne ilginç, değil mi? İkisi hep benzer şeylere gülüyor.*

Ya da bazen: *Kate neden kimseyle beraber olmuyor acaba? Son ilişkisinin üstünden hayli zaman geçti, değil mi?*

Bir öğleden sonra Lana'yı, beni Claridge'deki öğle yemeğine davet etmediği için azarladım. Lana neden söz ettiğimi anlamayınca telaşlanmış gibi yapıp konuyu savuşturmaya çalıştım. Güya Gordon bana, Kate ve Jason'ı orada öğle yemeği yerken gördüğünü söylemiş ve ben de doğal olarak Lana'nın da yanlarında olduğunu varsaymıştım ama belli ki Gordon yanılmıştı.

En ufak bir şüphe belirtisi göstermeyip istifini bozmayan Lana o masmavi gözleriyle bana bakarak gülümsedi. "Gordon'ın gördüğü Jason olamaz. Jason Claridge'den nefret eder."

Bir tiyatro oyununda olsak Lana bu küçük imalarımı kafasına takar, zihnine görmezden gelemeyeceği bir şüphe kırıntısı yerleşirdi. Ama anlaşılan sahnede işe yarayan şey, gerçek hayatta işe yaramıyordu.

Her şeye rağmen direndim. Kimi zaman saçmalasam da benim kadar inatçısı yoktur. Mesela Kate'in parfümünden satın aldım; yasemin ve gül alt notalarına sahip özgün bir çiçek kokusu. Bu koku bile Lana'ya Kate'i hatırlatmıyorsa hiçbir şey hatırlatmazdı. Parfüm şişesini sürekli cebimde taşıyıp Lana'nın evine gittiğim her defasında tuvalete uğrama bahanesiyle koridora çıktım ve çamaşır odasına yollanıp Jason'ın kirli gömleklerine bolca parfüm sıktım.

Lana'nın Jason'ın kirli çamaşırlarıyla doğrudan teması olup olmadığı bir muammaydı. Ama Agathi'nin kokuyu alıp bir bağlantı kurmasının bile işe yarayacağını düşünmüştüm.

Birlikte Lana'ya yemeğe gittiğimizde Kate'in paltosundan uzun birkaç saç teli çalıp özenle Jason'ın ceketinin üstüne yerleştirdim. Bir ara Jason'ın tıraş çantasına prezervatif koymayı da düşündüm ama sonra fazla dikkat çekeceğine karar verip vazgeçtim.

Dengeyi kurmak zordu; ipucu fazla belirsiz olduğunda fark edilmeyebilir, fazla belirgin olduğundaysa beni ele verebilirdi.

O küpeyle hedefi tam ortasından vurdum.

Hem de hiç zorlanmadan. Bu kadar başarılı bir plan olacağı ya da böyle bir tepki uyandıracağı aklıma gelmezdi. Yaptığım tek şey Lana'ya, Kate'e evinde sürpriz bir ziyarette bulunmayı teklif etmek ve oraya gittiğimizde de Kate'in yatak odasından bir küpe çalmak oldu. Lana'nın evine döndüğümüzde de küpeyi Jason'ın ceketinin yakasına iliştirdim. Geri kalanı Agathi ve kuru temizlemeci Sid'in de ufak bir yardımıyla Lana halletti.

Lana'nın küpeye bu kadar sert bir tepki vermesi onun da içten içe böyle bir ilişkiden şüphelendiğini gösteriyordu. Sizce de öyle değil mi?

Sadece gerçeği kendine itiraf etmekten kaçınıyordu.

Eh, artık başka şansı kalmamıştı.

13

Bütün bu anlattıklarım bizi tekrar evimdeki o geceye götürüyor. Küpeyi bulan Lana'nın, aklı başından gitmiş halde bana geldiği o geceye.

Lana karşımdaki koltukta oturuyordu; gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Su gibi votka içmişti. Jason'ın Kate'le bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğini söyledi. Ondan benim de şüphelendiğimi belirterek korkularını teyit ettim.

Zafer kazanmış gibi hissediyordum kendimi. Planım işe yaramıştı. Duyduğum heyecanı saklamakta güçlük çekiyor, gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Ama sevincim kursağımda kaldı.

Ona usturuplu bir şekilde artık Jason'ı terk etmesinin zamanının geldiğini söylediğimde hayretle yüzüme baktı. "Jason'ı terk etmek mi? Onu terk edeceğimi de kim söyledi?"

Şimdi hayret etme sırası bendeydi. "Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"Her şey o kadar basit değil, Elliot."

"Nedenmiş o?"

Gözyaşlarını tutmakta zorlanan Lana cevap zaten apaçık ortadaymış gibi bana baktı.

"*Onu seviyorum.*"

Kulaklarıma inanamıyordum. Lana'ya baktığımda giderek artan bir dehşetle bunca çabamın boşa olduğunu fark ettim. Jason'ı terk etmeyecekti.

Onu seviyorum.

Öyle fena midem bulanıyordu ki az kalsın kusacaktım. Zamanımı boşa harcamıştım. Lana'nın sözleri umutlarımı yerle bir etmişti. Jason'ı terk etmeyecekti.

Onu seviyorum.

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. Daha önce hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum. Lana'ya vurmak istiyordum. Yüzüne yumruk atmak istiyordum. Çığlık atmak istiyordum.

Ama yapmadım. Orada öylece oturup onu anlıyormuş gibi davrandım ve konuşmayı sürdürdük. İçimdeki ıstırabı belli eden tek şey, sıkılmış yumruğumdu. Lana'yla sohbetimiz boyunca kafamdan türlü türlü düşünce geçti.

Artık hatamı biliyordum. Kocasının aksine Lana, evlilik yeminine sadıktı. *Ölüm bizi ayırana dek.* Lana Kate'i hayatından çıkarabilirdi ama Jason'dan vazgeçmek niyetinde değildi. Jason'ı affedecekti. Evliliklerinin bitmesi için bir yasak ilişki itirafından fazlası gerekiyordu.

Jason'dan kurtulmak istiyorsam daha ileri gitmeliydim. Onu ortadan kaldırmalıydım.

Nihayet Lana kendinden geçene dek içip kanepemde sızdı. Ben de bir fincan çay yapmak ve biraz düşünmek için mutfağa gittim. Suyun kaynamasını beklerken Jason'a arkadan yaklaşmayı, kendi silahlarından biriyle beynini havaya uçurmayı hayal ettim. Bu hayal içimi ani bir heyecanla doldurdu; bir boğaya kafa tutar gibi –ki Jason tam bir boğaydı– tuhaf, sapkınca bir gururla.

Ne yazık ki sadece bir fanteziydi. Öyle bir şeyin altından kalkamazdım. Eninde sonunda yakayı ele verirdim. Daha akıllıca bir şey bulmalıydım. Ama ne?

Motivasyonumuz acıyı ortadan kaldırmak, diyordu Bay Valentine Levy.

Haklıydı. Harekete geçmezsem bu acıdan asla kurtulamazdım. Öyle büyük bir acı hissediyordum ki inanın bana,

gecenin üçünde mutfakta öylece dururken umudumu yitirmek üzereydim. Yenildiğimi hissediyordum. Bozguna uğradığımı.

Ama hayır, tam olarak bozguna uğradığım söylenemezdi.

Bay Levy'yi düşünmek zihnimde bir çağrışım yapmıştı. Aklıma bir fikir getirmişti.

Bu bir tiyatro oyunu olsaydı, diye düşündüm birden, *ne yapardım?*

Evet, içinde bulunduğum çıkmaza bu açıdan yaklaşsam –bir tiyatro oyununda, bir dramda sahne alıyormuş gibi– nasıl olurdu?

Bu benim kaleme aldığım bir oyun olsa yarattığım karakterlerin eylemlerini tahmin etmek, verecekleri tepkileri belirlemek, kendileri bilmeden kaderlerini çizmek için onlar hakkındaki bilgilerimden faydalanırdım.

Gerçek hayatta da benzer şekilde, Jason'ın ölümüyle sonuçlanacak –ben parmağımı bile kıpırdatmadan– bir dizi olay tasarlayamaz mıydım? Neden olmasındı? Evet, riskli bir plandı ve pekâlâ başarısızlığa uğrayabilirdi ama zaten canlı tiyatro performanslarının özünü de bu tehlike unsuru oluşturmuyor muydu?

Planımla ilgili tek çekincem Lana'ydı. Ona yalan söylemek istemiyordum. Fakat kararımı vermiştim ve isterseniz beni bu konuda yerden yere vurun ama ne yapıyorsam onun iyiliği için yapıyordum.

Hem zaten ne yapıyordum ki? Sadece sevdiğim kadını sadakatsiz, şahsiyetsiz bir suçludan kurtarıp yerine namuslu ve dürüst bir erkeği koymaya çalışıyordum. Lana onsuz çok daha iyi olacaktı. *Benimle* olacaktı.

Masama oturup yeşil çalışma lambasını yaktım. Üst çekmeceden defterimi çıkardım ve temiz bir sayfa açtım. Bir kurşunkalem alıp ucunu sivrilttim ve planımı oluşturmaya başladım.

Yazarken Herakleitos'un yanımda dikildiğini, omzumun üstünden yazdıklarımı okuyup başıyla onayladığını

hissedebiliyordum. Çünkü her ne kadar sakıncalı da olsa, her ne kadar sonu felaketle de bitse olay örgüsü ve kurgu açısından kusursuz bir plan yapmıştım.

İşte kısaca benim hikâyem bu. Ölümle biten, özünde iyi niyetli olan, güzel bir başarısızlık hikâyesi. Bu aynı zamanda hayatı anlatan başarılı bir metafor, değil mi?

Eh, en azından benim hayatımı.

Anlattım işte. Lafı çok uzattığımın farkındayım. Ama hikâyemi başka türlü anlatamazdım.

Yine de asıl önemli olan benim görüşümden ziyade *sizin* görüşünüz, değil mi?

Bir itirazınız olduğunu sanmıyorum. Orada oturmuş, anlattıklarımı dinliyor, beni sessizce yargılıyorsunuz. Beni yargıladığınızın pekâlâ farkındayım. Sizi sıkmak ya da ilginizi kaybetmek istemem. Siz şu ana dek bana bunca zaman ayırmışken bunu yapmak istemem.

Aklıma Tennessee Williams'ın bir sözü geldi. Oyun yazarı olma hevesindekilere verdiği bir nasihat:

Sıkıcı olmayın, bebeğim. Hikâyenin sürükleyici olması için ne gerekiyorsa yapın. Gerekiyorsa sahnede bir bomba patlatın. Ama sakın sıkıcı olmayın.

Pekâlâ bebeğim, işte bomba geliyor.

14

Şimdi tekrar adaya, cinayetin yaşandığı geceye dönelim.

Gece yarısından hemen sonra harabede üç el silah sesi duyuldu.

Birkaç dakika içinde hepimiz açıklık alana varmıştık. Sonrasında ben Lana'nın nabzına bakmaya, onu Leo'nun kolları arasından çekip almaya çalıştığım sırada bir karmaşa yaşandı. Jason polis ve ambulansı araması için Agathi'ye telefonunu verdi.

Ardından Jason bir silah almak için tekrar eve döndü. Kate ve Leo da onun peşinden gitti. Agathi ve ben yalnız kaldık.

Bu kadarını biliyorsunuz.

Bilmediğiniz bundan sonra olanlar.

Agathi şoktaydı. Her an düşüp bayılabilirmiş gibi beti benzi atmıştı. Elindeki telefonu hatırlayıp polisi aramaya davrandı.

"Hayır," diyerek onu durdurdum. "Henüz değil."

"Ne?" Boş gözlerle yüzüme baktı.

"Bekle."

Agathi afallamış görünüyordu. Sonra Lana'nın yerde yatan cesedine baktı.

Kısa bir an büyükannesini düşünmüş, onun burada olmasını dilemiş olabilir miydi? Yaşlı cadının gözleri kapalı halde olduğu yerde sallanarak Lana'yı diriltecek, onu ölümden yaşama döndürecek sihirli bir söz söylemesini, eski bir büyü yapmasını dilemiş olabilir miydi?

Lana, lütfen, diye dua etti Agathi sessizce, *lütfen ölme, ölme...*

Sonra bir rüya ya da bir kâbus görürken –veya belki bir uyuşturucunun etkisi altındayken– olduğu gibi, Agathi'nin komutuyla birlikte...

Lana'nın cesedi kımıldamaya başladı.

15

Lana'nın uzuvlarından biri kendiliğinden hafifçe seğirdi.

Mavi gözleri açılıverdi.

Bedeni doğrulmak üzere harekete geçti.

Agathi bir çığlık atacak oldu. Onu tutup durdurdum.

"Şşş," diye fısıldadım. "Şşş. Sorun yok. Sorun yok."

Agathi kıvranarak elimden kurtuldu. Dengesini kaybedecek gibi oldu. Ama kendini güçbela toparladı ve nefes almaya çalıştı.

"Agathi," dedim "Dinle. Sorun yok. Bu bir oyun. Hepsi o kadar. *Oyun*. Rol yapıyoruz. Anladın mı?"

Agathi korku dolu gözlerini ağır ağır arkama çevirdi. Omzumun üstünden Lana'ya baktı. Az önce ölü olan kadın şimdi ayağa kalkmış, sarılmak için kollarını uzatmıştı.

"Agathi," dedi Agathi'nin bir daha asla duyamayacağını sandığı o ses. "Buraya gel, canım."

Lana ölmemişti. Gözlerindeki ışıltıya bakılacak olursa tersine, hiç olmadığı kadar canlıydı. Agathi duyguların hışmına uğradı. Kendini Lana'nın kollarına bırakmak, rahatlamanın verdiği mutlulukla hıçkıra hıçkıra ağlayarak ona sımsıkı sarılmak istiyordu.

Ama giderek büyüyen bir öfkeyle Lana'ya baktı.

"*Oyun mu?*"

"Agathi, dinle..."

"Nasıl bir *oyun?*"

"Açıklayabilirim," dedi Lana.

"Şimdi olmaz," dedim. "Zamanımız yok. Sana daha sonra açıklarız. Şimdilik bu oyunda bize eşlik etmen gerekiyor."

Agathi'nin gözleri yaşlarla doldu. Daha fazla dayanamayıp başını iki yana salladı. Sonra arkasını dönüp yürüdü ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Bekle," diye seslendi Lana arkasından. "Agathi..."

"Şşş, sessiz ol," dedim. "Ben hallederim. Onunla konuşurum."

Lana kuşkulu görünüyordu. Verdiği karardan dönmek üzere olduğunu görebiliyordum. Bu defa daha ısrarcı bir sesle tekrar denedim. "Lütfen yapma, Lana. Böyle yaparsan her şeyi mahvedersin. Lana..."

Lana beni umursamadı. Agathi'nin peşinden zeytin ağaçlarının arasına daldı.

Dehşetle arkasından baktım.

Şimdi bunu, dönüp geçmişe bakabilmenin verdiği rahatlıkla mı söylüyorum yoksa o zaman bile hissetmiş miydim, bilmiyorum ama Lana'nın gözden kaybolduğu an, kusursuz planımın çuvallamaya başladığı andı.

Ve sonrasında her şey tepetaklak oldu.

IV. PERDE

Gerçek ya da yanılsama, George: Sen ikisi arasındaki farkı bilmiyorsun.

—EDWARD ALBEE, *Who's Afraid of Virginia Woolf?*

I

Biliyorsunuz, hikâye anlatmanın başlıca kuralı, tüm açıklamaları mecbur kalana dek ertelemektir.

Bence sorulmadan yapılan bir açıklamadan daha şüphe uyandırıcı bir şey yoktur. En iyisi, gerekmedikçe herhangi bir yorumda bulunmaktan kaçınmaktır.

Görünüşe göre artık hikâyemizin düğüm noktasına geldik.

Size bir açıklama borçlu olduğumun farkındayım.

O gece evimde Jason ve Kate hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz?

Sahip oldukları ya da sahip olduklarını düşündükleri şey en ufak bir baskıda çatlayacak. Paramparça olacak.

İlişkilerini sınamak için, dedim Lana'ya, küçük bir *cinayetten* daha iyisi olabilir mi?

"Tıpkı eskiden harabede sahnelediğiniz o oyunlar gibi. O günleri hatırlasana. Sadece biraz daha nahoş bir deneyim olacak, hepsi o."

Lana şaşırmış görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir tiyatro oyunundan. Sadece iki kişi için sahnelenecek; Kate ve Jason için. Beş perdelik bir cinayet."

Planımı anlatmaya koyuldum. Lana'yı cinayete kurban gitmiş gibi gösterip şüphe oklarını Jason'ın üstüne çevirecek, sonra da oturup Kate'le ilişkisinin paramparça olmasını seyredecektik.

"Anında birbirlerine düşman kesilecekler," dedim. "Aksi

mümkün değil. İlişkilerini sonlandırmak istiyorsan onlara birkaç saat baskı uygulaman yeter."

İki âşık birbirinden şüphelenip kanlı bıçaklı olacaktı. Birbirlerini katil olmakla suçladıkları sırada Lana ortaya çıkacak, güya dirilip gölgelerin arasından sıyrılacaktı. Gayet zinde bir halde ikisinin karşısına dikilecek ve onlara hayatlarının korkusunu yaşatacaktı. Üstelik birbirlerine gerçekte ne hissettiklerinden kuşkuya yer bırakmayacak şekilde emin olmalarını da sağlayacaktı; onlara duygularının ne kadar sığ ve bayağı olduğunu, nasıl da kolayca kirlenebildiğini gösterecekti.

"Bu onların sonu olacak," dedim.

Şüphesiz planımı Lana'ya çekici kılan da buydu; Jason'ın Kate'le ilişkisini sonlandırmak. Belki de Lana Jason'ı yeninden elde etmeyi umuyordu. Ama planımı kabul etmesinin bir sebebi –gizli bir sebebi– daha vardı ve birazdan göreceğiniz üzere, bu onu az da olsa keyiflendirmişti.

Planımın hoş, şiirsel bir dengesi olduğunu söyledim. Lana için kusursuz bir intikam sağlamakla kalmıyor, bana da üstün bir sanatsal mücadele sunuyordu. Elbette Lana bu performansı ne kadar ileriye taşımak istediğimden habersizdi.

Ona yalan söylemedim. Sadece zihnini gereksiz açıklamalarla doldurmaktan kaçındım, diyelim.

Bunun yerine planladığım dramı nasıl sahneleyeceğimize odaklandım.

Lana'yla fikir alışverişi yaparak hikâyeyi oluşturduk.

Boğulma? diye sordum.

Hayır, vurulma, dedi gülümseyerek. *Böylesi çok daha iyi olur; evdeki silahları kullanarak Jason'ı Kate'in gözünde rahatlıkla suçlu gösterebiliriz.*

Evet, dedim. *Öyle yapmalıyız. İyi fikir.*

Ya diğerleri? Onları da işin içine katmalı mıyız?

Bunu kısmen de olsa yapmak zorunda olduğumuzun farkındaydım. Yardım almadan işin üstesinden gelemezdik. Aldatmacanın fark edilmemesi için Jason ile Kate'i Lana'dan

uzak tutmalıydık. Tek başıma beceremezdim. Yardıma ihtiyacım vardı.

Leo isterik çığlıklar atarak Lana'dan uzak durulmasını isterse... işin bu kısmı kolayca halledilmiş olurdu.

Leo'nun sınırlı sahne deneyimi beni endişelendiriyordu. Ya bu işin üstesinden gelecek kadar iyi değilse? Ya repliğini unutur –niyetim kelime oyunu falan yapmak değil*– ve bizi ele verirse?

Lana onu kusursuz bir oyun sergileyecek hale gelene dek sabırla çalıştıracağına dair söz verdi. Anlaşılan bir ebeveyn olarak, oğluna böyle bir rolün uygun görülmesinden gurur duyuyordu. Oğlunun aktör olmasına nasıl da karşı çıktığı düşünüldüğünde epeyce ironik bir durumdu.

Leo'yla ilgili kuşkularım olsa da Lana'nın isteğine karşı çıkmadım. Agathi'yi bilgilendirmeme konusundaki isteğine de öyle. Ama zaten Lana iki konuda da bana başka şans bırakmamıştı.

Ya Nikos? diye sordu. *Ona da söyleyecek miyiz?*

Onu bu işe dahil etmeyelim, dedim. *Ne de olsa horozu çok olan köyde sabah erken olur.*

Lana başını salladı. *Tamam. Sanırım haklısın.*

Böylece planımızı oluşturduk.

Dört gün sonra gece yarısına birkaç dakika kala Lana'yla adadaki harabede buluştuk. Elimde bir tüfek vardı.

Lana kırık sütunlardan birine oturmuş beni bekliyordu. Gülümseyerek yanına gittim. O gülümsemiyordu.

"Geleceğinden emin değildim," dedim.

"Ben de öyle."

"Ee?"

Lana başını salladı. "Hazırım."

"Tamam." Tüfeğin namlusunu gökyüzüne çevirip üç el ateş ettim.

---

* İngilizcede *corpse* kelimesi isim olarak ceset ve fiil olarak oyuncunun repliğini unutması anlamı içerir. (*ç.n.*)

Lana'nın, vücuduna sahte kan ve sahne makyajı tatbik etmesini seyrettim. Lateks kurşun yaraları, en azından gecenin karanlığında gerçeği kadar korkunç görünüyordu. Gün ışığında da böyle görünürler miydi emin değildim.

Bu özel efektler modelimizin kendisine aitti ve birkaç filmde birlikte çalıştığı bir makyaj sanatçısından temin etmişti. Lana kadına, bunlara özel bir performans için ihtiyaç duyduğunu söylemişti. *Küçük prodüksiyonumuza uygun bir tabir*, diye geçirdim içimden.

Lana yerdeki sahte kan gölünün içine uzandı. Arka cebimden Kate'in kırmızı şalını çıkarıp omuzlarına sardım.

"Bu ne için?" diye sordu Lana.

"Sadece son bir dokunuş. Şimdi kıpırdamamaya çalış. Tamamen hareketsiz kal. Kollarını ve bacaklarını gevşet."

"Bir ölüyü nasıl oynayacağımı biliyorum, Elliot. Daha önce de yaptım."

Diğerlerinin yaklaştığını duyup bir sütunun ardına saklandım. Tüfeği bir biberiye çalısının içine soktum.

Birkaç dakika sonra ortaya çıkıp oraya yeni gelmiş gibi yaptım; nefes nefeseydim ve şaşkın görünüyordum.

O andan itibaren sanatsal içgüdülerimi takip ettim. Lana'nın bir kan gölünün içinde yattığını, Leo'nun da onun yanında sinir krizi geçirdiğini görmek, sahnelenen drama uyum sağlamamı kolaylaştırdı. Hatta şaşırtıcı bir şekilde her şey gerçekmiş gibi geldi.

Şimdi dönüp baktığımda düşünce olarak tam da bu noktada yanlış yola saptığımı görüyorum. Planımızın bu kadar gerçekçi olmasını beklemiyordum. Kendimi oyundaki iniş ve çıkışlara öyle bir kaptırmıştım ki başkalarının bundan duygusal anlamda nasıl etkileneceği, dolayısıyla nasıl hiç beklenmedik tepkiler verebileceği aklıma gelmemişti.

Diğer bir deyişle en temel kuralımı unutmuştum: *Hikâyeyi karakterler yaratır.*

Ve bedelini ödedim.

2

Lana, Agathi'nin peşinden hızla zeytin ağaçlarının arasına daldı. Onu bulmalıydı. Her şeyi berbat etmesine fırsat vermeden onu sakinleştirmeliydi.

Agathi'ye işin içyüzünü söylememek, planı ondan gizlemek hataydı. Ama Lana başka şansı olmadığını düşünmüştü. Agathi böyle bir plana dahil olmayı kesinlikle reddeder, Lana'yı da vazgeçirmek için elinden geleni yapardı. Şimdiyse Lana ona söylemiş olmayı istiyordu.

Uzakta, patikanın sonundaki ağaçların arasında küçük bir siluet seçiliyordu... Bu, hızlı adımlarla eve doğru yürüyen Agathi'ydi.

Lana adımlarını hızlandırıp onun peşinden gitti. Evin arka kapısına ulaştığında ayakkabılarını çıkarıp dışarıda bıraktı. Bir hırsız gibi sessizce yalınayak içeri girdi. Etrafa baktı.

Agathi koridorda değildi. Odasına mı gitmişti? Yoksa mutfağa mı?

Lana durup hangi yöne gideceğine karar vermeye çalıştı. Koridordan yaklaşan güçlü ayak sesleri bu kararı onun adına verdi.

Lana dönüp çabucak üst kata çıktı. Çok geçmeden merdivenin dibinde Jason belirdi. Aynı anda evin arka kapısından içeri dalan Kate'le neredeyse çarpışacaklardı.

İkili Lana'nın merdivenin başında onları seyrettiğinden habersizdi.

"Yoklar," dedi Jason.

Kate ona baktı. "Ne?"

"Silahlar. Burada değiller."

Arka kapıdan –kulisten– Leo'yu sahneye ittim. "Hadi," diye fısıldadım. "Senin sıran."

Leo içeri koşup Kate ve Jason'a silahları sakladığını söyledi.

Silahları kendi elleriyle koyduğu sandıkta bulamamak onu hazırlıksız yakalamıştı. Çocuğa silahları oradan aldığımı söylememeye karar vermiş, bundan habersiz olmasının performansına katkıda bulunacağını düşünmüştüm.

Gördüğüm kadarıyla Leo'nun rol yapma konusunda yardıma falan ihtiyacı yoktu. *Çocuk doğuştan yetenekli*, diye düşündüm. *Anasının oğlu.* Geçirdiği isteri krizi ve kederli hali korkutucu derecede gerçeğe yakındı. Akıllara ziyan bir performanstı.

"O öldü!" diye haykırdı Leo. *"Biraz olsun umurunda değil mi?"*

Merdiven boşluğundan, aşağıda olanları seyreden Lana, başını uzatıp Jason'ın vereceği tepkiyi görmeye çalıştı.

Bunca zaman bu ânı beklemişti. Planımı kabul etmesinin asıl sebebi buydu. Jason'ın onun ölümüne vereceği tepkiyi görmek, ona olan aşkını test etmek istiyordu. Jason'ın kalbinin kırılacağını bilmek ya da en azından onun bir kalbi olduğuna dair bir kanıt elde etmek istiyordu. Onun, çok sevdiği Lana'sına ağladığına şahitlik etmek istiyordu.

Eh, gerçekte neler olduğunu gördü. Jason tek bir damla bile gözyaşı dökmedi. Lana merdivenin başından seyrederken kocasının öfkelendiğini ve korktuğunu, kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını fark etti. Jason'ın ne kalbi kırıktı ne de acıdan perişan haldeydi. Olaydan hiç etkilenmemişti.

Umurunda bile değil, diye düşündü Lana. *Zerre kadar önemsemiyor.*

O an Lana bir kez daha öldüğünü hissetti.

Gözleri yaşlarla doldu ama bu yaşlar onun değildi. Hayır, bunlar uzun zaman öncesine, kendini sevgiden tamamen

yoksun hisseden küçük bir kıza aitti. O kız tıpkı şu an Lana'nın yaptığı gibi merdivenin başına çömelip korkuluğa tutunur, istenmediğini, görmezden gelindiğini hissederek aşağıda annesinin "erkek arkadaşlarını" eğlendirmesini seyrederdi. Ta ki annesinin arkadaşları onun erken gelişen güzelliğini fark edip de asıl sorunlar başlayana dek.

Lana o kasvetli, korku dolu günlerden beri sırf güvende olmak, saygı görmek, istismara uğramamak ve sevildiğini bilmek için pek çok badire atlatmıştı. Ama şimdi merdivenin başından Jason'ı izlerken Külkedisi sihrinin bozulduğunu hissediyordu. Lana kendini başladığı noktada bulmuştu; yine karanlıkta tek başına acı çeken o küçük kıza dönüşmüştü.

Kusacak gibi oldu. Ayağa kalkıp yatak odasındaki banyoya koştu.

Klozetin önünde dizlerinin üstüne çöküp kusmaya başladı.

3

Lana banyodan dışarı çıktığında Agathi'yi yatak odasında kendisini beklerken buldu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. İki kadın birbirine baktı.

Lana Agathi'nin kontrolü kaybetmesinden boşuna endişelendiğini fark etti. Kadın bir duygu patlaması yaşayacakmış gibi görünmüyordu. Gayet sakindi. Sadece kızaran gözleri az önce ağladığını ele veriyordu.

"Agathi. Lütfen izin ver de açıklayayım."

Agathi ifadesiz, alçak bir sesle, "Bu da ne böyle?" dedi. "Bir şaka mı? Bir oyun mu?"

"Hayır." Lana tereddüt etti. "Çok daha karmaşık bir şey."

"O halde ne?"

"Bana izin verirsen anlatabilirim..."

"Bunu nasıl yaparsın, Lana?" Agathi hayretle Lana'nın gözlerinin içine baktı. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? *Öldüğünü* düşünmeme izin verdin. Kalbimi kırdın..."

"Özür dilerim..."

"Hayır. Özrünü kabul etmiyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim, Lana. Sen tanıdığım en bencil, en kibirli insansın. Bunu bildiğim halde seni seviyorum. Çünkü senin de beni sevdiğini sanmıştım."

"Seni seviyorum zaten."

"Hayır." Agathi öfke dolu, küçümseyen bir ifadeyle gözlerini devirdi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Sen

kimseyi sevemezsin. Sen sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Lana derin bir acıyla ona baktı. "Bencil ve kibirliyim , ha? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Belki de... haklısın. Ama sevmenin ne demek olduğunu biliyorum. Seni seviyorum."

İkisi bir süre birbirine baktı. Sonra Lana sessizce sözlerini sürdürdü. "Yardımına ihtiyacım var, Agathi. İzin ver de açıklamaya çalışayım. Lütfen."

Agathi bir şey söylemedi. Sadece Lana'ya bakmaya devam etti.

4

O sırada adadaki var olmayan misafiri aramaya çıkan Jason ve Nikos'a eşlik etmeyi gönülsüzce kabul etmiştim.

Rüzgârın hırpaladığı kıyı boyunca yürürken içimdeki öfke giderek büyüyordu. Yorgundum ve yeni aldığım ayakkabılar, çalılıklara, çamura ve kuma bata çıka epeyce zarar görmüştü. Üstelik bir an önce Lana ve Agathi'nin yanına dönmek istiyordum.

Ama can sıkıcı bir şekilde sistematik bir aramaya girişen Jason adanın her karışını incelemeye kararlıydı. Kayalıklara ulaştığımız ve nihayet adaya demirli bir teknenin olmadığından emin olduğumuz halde yenilgiyi kabullenmemişti. Galiba bu arayıştan sapkınca bir zevk alıyor, kendini kötü bir filmin kahramanı gibi hissediyordu.

"Devam edelim," diye bağırdı rüzgârda sesini duyurabilmek için.

"Nereye?" diye bağırdım ben de. "Burada kimse yok. Artık geri dönelim."

Jason başını iki yana salladı. "Önce binaları aramalıyız." Fenerinin ışığını Nikos'un yüzüne tuttu. "Onun evinden başlayalım."

Nikos ışığa karşı gözlerini kırpıştırıp öfkeyle Jason'a baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Jason gülümsedi. "Bir sorun mu var?"

Nikos kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Bakışlarını Jason'dan ayırmamıştı.

"Güzel," dedi Jason. "Hadi o zaman."

"Ben gelmiyorum," dedim. "Evde görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Diğerlerine bakmaya."

Jason'ın itiraz etmesine fırsat tanımadan uzaklaştım.

Patikada hızlı adımlarla eve doğru yürürken Lana Agathi'yi sakinleştirmeyi başardı mı diye merak ediyordum. İşleri yoluna koyduğunu ve Agathi'yi oyuna dahil olmaya ikna ettiğini umuyordum.

Ama Agathi'yi tanıdığım için Lana'nın bunu başarabileceğinden emin değildim.

Kanatlı kapılardan eve girip etrafa baktım. Görünürde kimse yoktu. Bu fırsatı değerlendirip uzun kanepenin yanına çömeldim ve elimi altına soktum. Daha önce oraya sakladığım silahlar yerli yerinde duruyordu.

Aralarındaki bir tabancayı kanepenin altından çıkardım.

Bir süre elimde tartarak tabancaya baktım. Namluyu kontrol ettim. Boştu. Cebimdeki mermileri çıkardım; silah odasındaki kutudan bir avuç mermi çalmıştım. Tabancayı dikkatle doldurdum.

Silahlar hakkındaki bilgim sınırlıydı. Sadece temel birkaç kural biliyordum; onları da Jason ilk kez silah satın aldığında Lana'dan öğrenmiştim. Lana oynadığı bir kovboy filminde silah kullanmıştı ve bir öğleden sonra ikimiz adada atış talimi yapmıştık.

Fena bir atıcı sayılmazdım. Buna rağmen elimde tuttuğum tabancadan korkuyordum. Onu cebime koyarken parmaklarım hafifçe titriyordu. Her ihtimale karşı pantolonumun kumaşı üstünden tabancayı tutmaya devam ettim.

Aynada kendime baktım.

Birden, kan çanağına dönmüş gözlerini üstüme dikmiş halde arkamda duran, kanlar içindeki Lana'yla göz göze geldik.

Yerimden sıçrayıp hızla arkama döndüm.

Vücudu kurşun yaraları, kurumuş kan ve çamurla kaplı Lana, bu haliyle insanın aklını başından alıyordu. Böyle şık bir salonla taban tabana zıt bir manzara. Güldüm.

"Tanrım, beni korkuttun. Burada ne arıyorsun? Jason seni fark etmeden harabeye dönsen iyi olur."

Lana cevap vermedi. İçeri girip kendine bir içki doldurdu.

"Orada senaryonun dışına çıktın, aşkım. Agathi'nin peşinden o şekilde koşman... Sana bir şey söyleyeyim mi, bir aktrisin rolünü kendi kafasına göre oynamasından daha korkunç bir şey olamaz. Sonu her zaman hüsrandır."

Şaka yapıyor, onu güldürmeye çalışıyordum. Ama işe yaramadı. Lana'nın dudaklarında ufacık bir gülümseme bile belirmedi.

"Herkes nerede?" dedim. "Kate nerede?"

"Konuk evinde. Leo'yla birlikte."

"Güzel. Bu arada Leo parmak ısırtan bir performans sergiledi. Belli ki yeteneğini senden almış. Oyunculukta önü çok açık."

Lana cevap vermedi. Kate'in masada duran sigaralarından birini alıp yaktı. Sigara içişini huzursuzlanarak seyrettim.

"Agathi'yle konuştun mu?"

Lana başını sallayıp sigaranın dumanını uzun uzun üfledi.

Kaşlarımı çattım. "Ee? İkna edebildin mi? Destek olacak mı?"

"Hayır, olmayacak. Şu an çok üzgün."

Güldüm. "Planı benim yaptığımı söyleseydin keşke."

"Söyledim."

"Ve? Ne dedi?"

"Senin bir şeytan olduğunu söyledi."

"Biraz abartmış. Başka bir şey dedi mi?"

"Tanrı'nın seni cezalandıracağını da söyledi."

"Bence çoktan yaptı onu."

"Artık bitti, Elliot." Lana sigarayı söndürdü. "Agathi bunun sona ermesi gerektiğini söyledi. Derhal."

Ah, diye geçirdim içimden. Demek bitti ha... Sinirlendiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Henüz bitmedi. Daha son perdeyi oynamadık. Agathi perde kapanana dek beklemek zorunda."

"Perde kapandı. Oyun bitti."

"Peki Jason ne olacak?"

Lana omuz silkti. Benden çok kendine, "Jason'ın umurunda değil," dedi fısıldayarak. "Öldüğümü sanıyor ve umursamıyor."

Bunları söylerken üzgün görünüyordu.

Nihayet, diye düşündüm. Lana nihayet gözünü açtı. Nihayet ışığı gördü. Ne zamandır bu anı bekliyordum.Artık o ve ben her şeye yeniden başlayabilirdik, hem de bu defa eşit şartlar altında. Dürüstlük ve doğrulukla yeniden başlayabilirdik.

"Pekâlâ. Oyun bitti. Şimdi ne olacak?"

Lana omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Benim var. İzin verirsen söyleyeyim."

Lana istemeden de olsa biraz meraklanarak yüzüme baktı. "Evet?"

O an gerçeği açıklamanın tam zamanı olduğunu hissettim. Ve öyle yaptım.

"Jason'la tanıştığın geceyi hatırlıyor musun? South Bank'te? Seninle o gece hakkında hiç konuşmadık."

"Konuşulacak ne var ki?"

"O gece cebimde... bir yüzük vardı. Sana evlenme teklif edecektim."

Lana başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Gülümsedim. "Ama ne yazık k Jason oraya benden önce vardı. Sık sık o gece onunla tanışmasaydın neler olabileceğini düşünüyorum."

Lana bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey olmazdı."

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Hiçbir şey mi?"

Omuz silkti. "Seninle sadece dosttuk, hepsi bu."

"Dost muyduk?" Gülümsedim. "Ben hâlâ öyle olduğumuzu düşünüyordum. Hatta çok daha fazlası. Bunu sen de biliyorsun." Birden bayağı öfkelendim. "Neden bir kez olsun kendine karşı dürüst olmuyorsun? Seni seviyorum, Lana. Jason'dan ayrıl. *Benimle evlen.*"

Lana beni duymamış gibi sessizce yüzüme bakıyordu.

"Ciddiyim. Benimle evlen ve mutlu ol."

Bunu söylemek için tüm cesaretimi toplamam gerekmişti. Nefesimi tuttum.

Bir sessizlik oldu. Ardından Lana'nın gaddar cevabı geldi: Bir kahkaha. Surata atılan bir tokat etkisinde soğuk, upuzun bir kahkaha.

"Sonra ne olacak peki?" diye sordu. "Barbara West gibi merdivenden mi düşeceğim?"

Yumruk yemiş gibi oldum. Afallamış halde ona bakakaldım. Kendimi... Eh, artık beni herkesin tanıdığı kadar iyi tanıyorsunuz ve neler hissettiğimi az çok tahmin edebilirsiniz. Bir şeyler söylemeye cesaretim yoktu. Ağzımdan affı mümkün olmayan bir laf kaçırmaktan, aşılmaması gereken bir sınırı aşmaktan korkuyordum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Arkamı dönüp gittim.

5

Az önce geldiğim yolu takip ettim. Kanatlı kapılardan verandaya çıktım.

Basamakları inerken sadece rüzgârla değil, düşüncelerimle de boğuşuyordum. Lana'nın söylediklerine inanamıyordum. Barbara West'le ilgili yaptığı o acımasız şaka... hiç de Lana'ya yaraşır bir davranış değildi. Anlayamıyordum.

Şimdi bunları yazarken bile Lana'nın o anki gaddarlığına inanmakta güçlük çekiyorum. Karakterine tamamen aykırıydı; dostum olan Lana'dan asla böyle bir davranış beklemezdim. Ama o diğer gizli kişi bunu yapabilirdi; pusuda bekleyen, içini dolduran acı yüzünden başkalarına saldırmak isteyen o korkulu küçük kız.

Elbette Lana'yı affedecektim. Mecburdum. Onu seviyordum. Bazen bana gaddarca davransa bile.

Öyle dalmıştım ki karşıdan gelen Jason'ı fark etmedim. Merdivenin dibinde ona çarptım.

Jason beni itekledi. "Ne yapıyorsun be?"

"Özür dilerim. Ben de seni arıyordum. Nikos'un kulübesini kontrol ettin mi?"

Jason başıyla evetledi. "Hiçbir şey bulamadım."

"Nikos nerede?"

"Kulübesinde. Polis gelene dek orada beklemesini söyledim."

"Tamam, güzel."

Jason yanımdan geçip merdiveni çıkmaya davrandı. Durdurdum.

"Bir dakika," dedim. "İyi haberlerim var. Agathi az önce polisle konuştu."

"Ee?"

"Rüzgâr hızını kesmiş. Buraya doğru yola çıkmışlar."

Jason rahatlamıştı. "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gidip onları iskelede mi beklesek?"

Jason onayladı. "İyi fikir."

"Orada görüşürüz."

"Bir dakika." Jason kuşkulu gözlerle bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kate'e haberi vermeye." Kendimi tutamayıp ekledim: "Sen vermek istiyorsan o başka."

"Hayır." Jason başını salladı. "Sen hallet."

Bu sözlerin ardından hızla dönüp kumsala, iskeleye doğru yürüdü.

Kendi kendime gülümseyerek arkasından baktım.

Sonra cebimdeki tabancayı sımsıkı kavradım ve bu işe bir son vermek üzere Kate'i bulmaya gittim.

Konuk evine doğru yürürken, her ne pahasına olursa olsun planımı sürdürmekte kararlıydım.

Bunda Lana'ya duyduğum öfkenin payı olmadığını söylersem yalan olur. Ama Lana'nın tüm itirazlarına rağmen artık geri dönüş yoktu. Yokuş aşağı yuvarladığınız bir kayayı canınız istediğinde durduramazdınız. Olay artık hepimizin boyunu aşmış, durdurulamayacak bir boyuta gelmişti. Oyunu akışına bırakmaktan başka şansımız yoktu. Bir oyuncu olarak Lana'nın bunu herkesten daha iyi biliyor olması gerekirdi.

Konuk evine yaklaştığımda kapının açık olduğunu gördüm. Leo evden çıktı. Çabucak bir ağacın arkasına gizlendim. O gidene dek bekledim. Sonra sessiz adımlarla evin penceresine yaklaşıp içeri baktım.

Kate içeride yalnızdı. Perişan haldeydi. Korkmuştu; kuşkulu ve üzgün görünüyordu. Onun açısından çok zor bir gece olmuştu.

Ne yazık ki işler daha da kötüye gidecekti.

Kapıya gittim. Açmak için elimi uzattım ama sonra nedensizce donup kaldım.

Ani ve beklenmedik bir sahne korkusunun etkisiyle âdeta felce uğramıştım. Sahneye son çıkışımın üstünden epeyce zaman geçmişti ve daha önce hiç bu kadar önemli bir rolde oynamamıştım.

Her şey Kate'le oynayacağım bu sahnedeki performansıma bağlıydı. Bu, altından kalkmam gereken son sihirbazlık numarasıydı. Yüzde yüz ikna edici olmak zorundaydım. Söylediğim ve yaptığım her şey tamamen masum ve inandırıcı görünmeliydi.

Diğer bir deyişle hayatımın rolünü oynamalıydım.

Kendimi hazırladıktan sonra kapıya sertçe vurdum.

"Kate? Benim. Konuşmalıyız."

6

Kate kapıdakinin ben olduğumu görünce kilidi açtı. Kapıyı iterek içeri girdim.

"Kilitle," dedi Kate kapıyı işaret ederek.

Dediğini yapıp sürgüyü ittim. "Az önce dışarıda Leo'yu gördüm. Ona bizimle iskelede buluşmasını söyledim."

"İskelede mi?"

"Polis yolda. Onları iskelede bekleyeceğiz. Hep birlikte."

Kate bir süre cevap vermedi. Onu yakından inceledim. Hareketleri biraz sarsak, dili biraz peltekti. Yine de söylediklerimi anlayacak kadar ayık olduğunu umdum.

"Kate, beni duydun mu? Polis geliyor, diyorum."

"Duydum. Jason nerede? Bir şey buldunuz mu? Ne oldu?"

Başımı salladım. "Adayı baştan sona aradık."

"Ve?"

"Hiçbir şey bulamadık."

"Tekne yok mu?"

"Tekne yok. Davetsiz misafir yok. Adada sadece biz varız."

Kate'in buna pek de şaşırmadığı açıktı. Başını salladı. "Katil o. Lana'yı o öldürdü."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Tabii ki Nikos'tan."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Katil Nikos değil."

"Evet o. O adam *kaçık*. Bir bakışta anlıyorsun. O—"

"O öldü."

Kate ağzı bir karış açık bakakaldı. "Ne?"

"Nikos öldü," diye tekrarladım sessizce.

"Nasıl öldü?"

"Bilmiyorum. O sırada orada değildim." Bunu söylerken onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Kate'in bana baktığını, çılgınca bir çabayla sözlerimi anlamlandırmaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Adanın kuzeyindeki kayalıkları arıyorlarmış ve Nikos düşmüş... Jason öyle dedi. Ama ben orada değildim."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Kate korkmuş görünüyordu. "Jason nerede?"

"Diğerleriyle birlikte iskelede."

Kate sigarasını söndürdü. "Gidip onu bulacağım."

"Bekle. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Biraz bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez."

Kate bana aldırış etmeyip kapıya yöneldi. Ya şimdi ya hiç.

"Lana'yı o öldürdü."

Kate durup bana baktı. "Ne?"

"Lana'yı Jason öldürdü."

Kate bir kahkaha atacak oldu ama sonra sesi boğuklaştı. "Sen delirmişsin."

"Kate, dinle. Seninle her zaman iyi geçinemediğimizi biliyorum. Ama sen benim eski dostumsun ve zarar görmeni istemem. Seni uyarmak zorundayım."

"Beni uyarmak mı? Hangi konuda?"

"Bu çok kolay olmayacak." Sandalyeyi işaret ettim. "Oturmak ister misin?"

"Canın cehenneme."

İç geçirip sabırla sözlerime devam ettim. "Pekâlâ, Jason sana finansal durumuyla ilgili ne söyledi?"

Kate böyle bir soru beklemiyordu. "Neyle ilgili?"

"Demek bilmiyorsun. Jason'ın başı ciddi anlamda dertte. Lana onun, dünyanın dört bir yanındaki özel bankalarda

kendisi adına on yedi farklı şirket hesabı açtığını öğrendi. Jason Lana'yı bir çamaşır makinesi, bir çamaşırhane gibi kullanarak müşterilerinin paralarını oradan oraya taşıyor."

Bunları söylerken öfkeden kıpkırmızı kesildim. Kate'in sözlerimi anlamlandırmaya, beni tartmaya, ağzımdan çıkanlara inanıp inanmamaya karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Alkışlanacak bir performans sergilediğimi belirtmeliyim; belki de söylediklerimin çoğu doğru olduğu için. Jason bir dolandırıcıydı. Kate'in bunu en başından beri bildiğinden emindim.

"Saçmalıyorsun," dedi zayıf bir sesle.

Ama daha fazla itiraz etmedi, ben de bundan aldığım cesaretle sözlerime devam ettim.

"Jason yakayı ele vermek üzereydi, hatta belki çoktan ele vermişti. Sanırım uzunca bir süre ortalarda görünmeyecekti. Tabii birileri ona mali destek sağlarsa durum değişirdi. Jason'ın fena halde paraya ihtiyacı vardı..."

Kate güldü. "Onun *para* için Lana'yı öldürdüğünü mü düşünüyorsun yani? *Yanılıyorsun*, Jason böyle bir şey yapmaz. Lana'yı o öldürmüş olamaz."

"Yapmayacağını ben de biliyorum."

Kate öfkeyle bana baktı. "O halde neden bahsediyorsun?"

Bir çocukla konuşur gibi sabırla, ağır ağır konuşuyordum. "Lana'nın omuzlarında *senin* şalın vardı Kate."

Kısa bir sessizlik. Kate yüzüme baktı. "Ne?"

"Jason'ın Lana'yı harabeye dek takip etmesinin sebebi buydu. Onun *sen* olduğunu sandı."

Kate sessizce yüzüme bakmayı sürdürdü. Bir anda beti benzi atmıştı.

"Gerçek bu. Jason Lana'yı değil, *seni* vurmak istemişti."

Kate başını sertçe iki yana salladı. "Sen hastasın... Sen resmen manyaksın."

"Anlamıyor musun? Suçu Nikos'a atacak. Nikos'un kendini savunamayacağını da garantiledi. Jason'ı sen ve Lana arasında bir seçim yapmaya mecbur bırakmaman konusunda

seni uyarmıştım. Lana onun için vazgeçilemeyecek kadar değerli. Oysa sen... seni kolayca harcayabilir."

Bunu söylediğimde Kate'in gözlerindeki ifadenin değiştiğini gördüm. Gözlerinde acı dolu bir tür ikrar vardı. *Harcama* kelimesi, yüreğinin derinliklerine gizlenmiş eski bir duyguyu canlandırmıştı; önemsiz, hiçbir özelliği olmayan, sevilmeyen biri olduğu duygusunu.

Sandalyeyi bana fırlatıp atmak istermiş gibi arkasından tuttu. Ama aslında dengesini bulmaya çalışıyordu. Her an düşüp bayılacakmış gibiydi, sandalyeyi bırakmıyordu.

"Gidip Jason'ı bulmalıyım," diye fısıldadı.

"Ne? Söylediklerimi duymadın mı?"

Kate bir anda kararını verip kapıya yöneldi.

Yolunu kestim. "Kate, dur..."

"Çekil önümden. Onu bulmalıyım."

"*Bekle.*" Elimi cebime attım. "İşte..."

Cebimden çıkardığım tabancayı ona uzattım.

"Al şunu."

Kate'in gözleri büyüdü. "Nereden buldun bunu?"

"Jason'ın çalışma odasındaydı. Bütün silahları oraya saklamış." Tabancayı avucuna koydum. "Al şunu."

"Hayır."

"*Al, dedim.* Aptalca davranmakta özgürsün ama en azından bunu yanına al. Lütfen."

Kate kısa bir süre yüzüme baktı. Sonra kararını verdi.

Tabancayı aldı.

Gülümsedim. Kenara çekilip gitmesine izin verdim.

7

Kate tabancayı alıp konuk evinden ayrıldı. Sahile giden patikayı takip ederek Jason'ı bulmak üzere iskeleye doğru yürüdü.

Biraz bekleyip peşine takıldım.

Patikada yürürken gergindim. Bir oyunumun gala gecesindeymişim gibi içim pır pır ediyordu. Bütün bunları yapmak heyecan vericiydi: Kâğıt kalem olmadan böyle bir oyun yazmak, üstüne bir de oyunu sahnedeki hayali karakterlere değil, *gerçek* bir mekanda, *gerçek* insanlara oynatmak. Bir oyunda performans sergilediklerinden bihaber insanlara.

Bir açıdan sanattı bu. Öyle olduğuna tüm kalbimle inanıyordum.

Kumsala yaklaştığımda rüzgârın hızını kestiğini hissettim. Yakında fırtına dinecek, ardında bir enkaz bırakacaktı. Gözlerim Kate'i aradı. Şüphesiz az ötede yürüyor, kumlara bata çıka, Jason'ın beklediği iskeleye doğru ilerliyordu.

Şimdi ne olacaktı? Cevabı biliyordum. Geleceği, defterime not tutmuş gibi tahmin edebiliyordum ki gerçekten de öyle yapmıştım.

Kate taş basamakları tırmanıp iskeleye çıkacaktı. Jason onun elindeki tabancayı fark edecekti. Sonra kendinden bekleneni yapıp Kate'ten tabancayı isteyecekti.

Asıl soru, az önce benden duyduklarından sonra –zihnine işlediğim onca şüpheden sonra– Kate'in Jason'a tabancayı verip vermeyeceğiydi.

Daha da önemlisi, Kate'in, doldurup eline tutuşturduğum tabancayı... kullanıp kullanmayacağıydı.

Az sonra bu sorunun cevabını alacaktık. Lana'nın evime geldiği o gece masaya oturup şafak vaktine dek durmadan yazmıştım. Tetiği kendim çekmeden Jason'ı öldürmenin bir yolunu bulabilir miydim?

Planımın kusursuz işleyeceğinden adım gibi emindim; özellikle de Kate tamamen elime düşmüşken. Kate en iyi halinde bile dengesiz biriydi. Şimdi üstüne bir de korkmuştu, fazlasıyla duygusaldı ve biraz sarhoştu. Büyük ihtimalle duygularına yenik düşecekti. Öyle olacağına bahse girebilirdim.

Kumsalın sonundaki uzun çam ağaçlarının arkasında pozisyon aldım. İskeleye, olacakları rahatça görebileceğim kadar yakın, kimse tarafından fark edilmeyecek kadar uzak duruyordum. Kendime gölgelerin arasında güvenli bir yer bulmuş, kendi özel tiyatromu yaratmıştım.

Birden bir son dakika krizi geçirdim. Bilirsiniz, her oyun yazarı bir noktada bunu yaşar: son dakika paniği. Hikâyenin olması gerektiği gibi ilerlemeyeceği korkusu. *Elimden geleni yaptım mı? Olay örgüsü yeterince güçlü mü?*

Bu aşamada bir şeyleri düzeltmeye çalışmaktan kesinlikle uzak durmak gerekir. Pek çok sanat eseri, sanatçının kendini tutamayıp sürekli müdahale etmesi yüzünden çöpe gitmiştir. Şüphesiz bu pek çok suç girişimi için de geçerlidir.

Yaptığım işe güvenmek zorundaydım. Bundan sonra olacaklar kontrolüm dışındaydı. İş artık tamamen oyunculara kalmıştı; ben sadece bir seyirciydim.

Böylece yerime yerleşip gösteriyi izlemeye koyuldum.

8

Kate kumsalı geçip iskeleye ulaştı. Taş basamakları ağır ağır tırmandı. Jason platformda tek başınaydı. İkisi karşı karşıya durdu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. İlk konuşan, Kate'e temkinli bir bakış atan Jason oldu.

"Yalnız mısın? Diğerleri nerede?"

Kate cevap vermedi. Sadece yaşlı gözlerle ona bakıyordu.

Jason Kate'i dikkatle süzdü. Belli ki ortada bir terslik olduğunu hissederek huzursuzlanmıştı. "Kate. İyi misin?"

Kate başını salladı. Bir süre konuşmadı. İskelenin altında demirli sürat teknesini işaret etti. "Gidebilir miyiz lütfen? Bu lanet olası yerden çekip gidelim artık..."

"Hayır. Polis birazdan burada olacak. Her şey yolunda."

"Hayır, değil. Ne olur, hemen gidelim buradan..."

"O da ne?" Jason Kate'in elindeki tabancaya bakıyordu. "Nereden aldın onu?" diye sordu az öncekinden sert bir sesle.

"Almadım, buldum."

"Nerede buldun? Onu bana ver."

Jason Kate'e yaklaşıp elini uzattı. Kate geriye doğru küçük bir adım attı. İstemsiz bir hareketti ama aralarında bir uçurum açtı.

Jason kaşlarını çattı. "Silahı bana ver. Onu kullanmayı bilen benim, sen değil." Sonra ekledi: "Hadi ama Katie. Karşında duran benim."

Kate kısa bir an Jason'ın otoriter tavrına kanar gibi oldu ama sonra onun ellerinin titrediğini gördü. Onun da en az kendisi kadar korktuğunu anladı.

Jason korkmakta haklıydı. Kate'in kontrolden çıktığı belliydi ve Jason'ın onu bir şekilde idare etmesi gerekiyordu. Onu sakinleştirmeli, daha mantıklı davranmasını sağlamalıydı. Rahatlatmalı, silahı vermeye ikna etmeliydi. Bu yüzden hesaplı bir risk aldı.

"Seni seviyorum," dedi.

Kate'in yüzüne bakılacak olursa Jason oynadığı kumarı kaybetmişti. İfadesi sertleşen Kate, "*Yalancı*," dedi.

Gerçekleşmesi için dua ettiğim o an nihayet gelmişti. Kuşkunun hâkim olduğu bir duraksama, bir tür dramatik simya; adını ne koyarsanız koyun. Kate'in zihninde, yanılsamalar gerçeğe dönüştü. Hayal gücü onu, Jason'ın güvenilir biri olmadığı düşüncesine iyice inandırdı. Tanıdığı günden beri ilk kez Jason'dan korkuyordu.

Jason'ın bu defa daha ısrarcı üstelemesi durumu daha da kötüleştirdi.

"Silahı bana ver, Kate."

"Hayır."

"Kate..."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Ne?" Jason kulaklarına inanamıyormuş gibi Kate'e baktı. "*Ne?*"

"Lana'yı sen mi öldürdün?" Kate sözlerine nefes bile almadan devam etti. "Elliot onu senin öldürdüğünü söyledi. Kazara. Aslında beni öldürmek istemişsin."

"Ne?" dedi Jason sızlanarak. "O herif kafayı yemiş. Bu koca bir yalan."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle!" Jason Kate'e doğru bir adım attı. "Şimdi silahı bana ver."

"Hayır." Kate silahı yukarı kaldırdı. "Dur."

Namluyu Jason'a doğrulttu. Öyle şiddetli titriyordu ki silahı sabit tutmak için iki elini birden kullanmak zorunda kalmıştı.

Jason ona doğru bir adım daha attı. "Beni dinle. Elliot *yalan söylüyor*. Lana'nın ona mirasından ne kadar pay bıraktığını biliyor musun? *Milyonlar*. Bir düşün. Kime güveniyorsun, Kate? Ona mı bana mı?"

Jason öyle üzgün, öyle coşkulu, öyle içten konuşuyordu ki Kate ona inanmak istediğini fark etti. Ama artık çok geçti. Ona güvenmiyordu.

"Benden uzak dur, Jason. Ciddiyim. Geri çekil."

"Silahı bana ver. Hemen."

"Dur. Daha fazla yaklaşma."

Ama Jason inatla adım adım yaklaşmaya devam ediyordu.

"Jason, *dur*."

Jason gelmeye devam etti.

"Dur."

Jason durmadı. Elini uzattı. "Onu bana ver. Tanrı aşkına, karşındaki benim, Jason."

Ama bu o değildi. Kate'in karşısında duran artık Jason değildi. Bir zamanlar tanıyıp âşık olduğu adam değildi. Kate bir kâbustaymış gibi Jason'ın bir âşıktan canavara dönüşmesine tanıklık etmişti.

Jason birden Kate'e doğru hamle yaptı ve... Kate tetiği çekti. Ateş etti.

Ama ıskaladı. Jason hâlâ ona doğru yaklaşıyordu... Kate bir kez daha ateş etti...

Bir kez daha...

Ve bir kez daha.

Nihayet hedefi buldu. Jason yere yığılıp iskelenin basamaklarından aşağı yuvarlandı. Öylece kaldı... kumların üstünde kan kaybından ölüyordu.

Keşke hikâyemize burada nokta koyabilseydim.

Etkileyici bir son olurdu, değil mi? İçinde ne ararsanız var: bir adam, bir kadın, bir silah, bir kumsal ve ay ışığı. Tam Hollywood'un seveceği türden.

Ama hikâyeyi bu şekilde sonlandıramam.

Neden mi? Çünkü ne yazık ki sonu böyle değil. Böyle olmadı. Bunlar sadece benim hayal gücümün ürünü. Ben böyle olacağını ümit etmiş, defterime bu şekilde not almıştım.

Ama maalesef bu sadece kurguydu.

Gerçek hayat biraz daha farklı yaşandı.

9

Gölgelerin arasında durup Kate'in iskelenin taş basamaklarını tırmanmasını seyrettiğim sırada olayların planladığımdan farklı geliştiğine dair ilk kez nahoş bir hisse kapıldım.

Sırtıma küçük, sert bir şeyin battığını hissettim. Hızla arkama döndüm.

Nikos arkamda duruyordu. Elinde bir tabanca vardı ve onunla beni tekrar dürttü. Bu defa daha sert.

Arkamdaki kişinin o olduğunu anladığımda endişelenmekten çok, öfkelenmiştim.

"Geri çekil. O lanet olası şeyi bana doğrultmaktan vazgeç. Jason'ın sana kulübende kalmanı söylediğini sanıyordum."

Nikos beni duymazdan geldi. Kuşkulu gözlerle yüzüme baktı. "Diğerlerini bulalım." Yürümemi işaret etti. "Yürü."

Başıyla kumsalı, Kate ve Jason'ın olduğu iskeleyi işaret ettiğini gördüğüm anda telaşa kapıldım.

"Hayır," dedim çabucak. "O tarafa gidemeyiz. Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Yürü." Nikos beni tekrar silahıyla dürttü.

"Hayır, dinle. Polis yolda. Gidip Leo ve Agathi'yi bulmalıyız." Dediklerimi anlayabilmesi için yavaşça, kelimelerin üstüne basa basa konuşarak, "Sen ve ben, ikimiz eve dönüp onları bulacağız. Tamam mı?" dedim.

Ona gitmemiz gereken yönü işaret etmek istedim. Ama daha elimi kıpırdattığım anda Nikos silahın namlusunu göğsüme

dayadı, sertçe kaburgalarımın arasına bastırdı. Kalp atışlarımı namlunun ucunda hissedebiliyordum. Nikos ciddiydi.

Başıyla tekrar iskeleyi işaret etti. "Yürü. Hadi..."

"Tamam, tamam. Sakin ol."

Başka şansım olmadığını anlayıp derin bir iç çekişle kaderime boyun eğdim. Küskün bir çocuk gibi kumsala indim.

Kumda yürürken Nikos hemen arkamda duruyor, namluyu sırtıma bastırıyordu. Benden şüpheleniyordu; haklıydı da. Ona, çalıların arasına gizlenmiş, Kate ve Jason'ı röntgenlerken yakalanmakla ne büyük aptallık etmiştim. Durumum hiç de iç açıcı sayılmazdı. Şimdi tatlı dille bu işten sıyrılmalıydım ve bu pek de kolay olmayacaktı. Doğaçlama yapmalıydım ki o da güçlü yanım değildi.

Lanet olsun, diye düşündüm. *Her şeyi berbat ediyor.*

İskelenin basamaklarına ulaştık. Yukarı çıkmak istemeyerek durdum. Sırtımdaki namlunun beni basamakları tek tek çıkmaya zorlayışını hissettim... ta ki kendimi taş platformda bulana dek. Kate ve Jason'la yüz yüze geldik.

Silahın hâlâ Kate'in elinde olduğunu gördüm; Jason itiraz etmediğine göre belki de yanılmıştım. Kate tiksintiyle karışık bir hayretle bir bana, bir Nikos'a baktı.

Jason'a döndü. "Bana Nikos'un *öldüğünü* söylemişti. Onu senin öldürdüğünü söylemişti."

"Ne?" Jason afallamışa benziyordu. "*Ne?*"

"Elliot bana tıpkı Lana'ya yaptığın gibi onu da öldürdüğünü söyledi."

Jason yutkundu. "*Ne?*"

"Yılanın tekisin, Elliot." Kate bana döndü. "Yılanın tekisin. Hep ne zaman tıslayacaksın diye bekliyorum. Neden *tıslamıyorsun*? Tısss..."

"Kate, lütfen dur. Açıklayabilirim..."

Tam kendimi savunacaktım, Jason'ın omzu üstünden kumsalda birini gördüm. İçim burkuldu. Bu, Agathi'ydi. Bize doğru koşuyordu.

Artık her şey bitmişti. Kâğıttan şatom tepeme çökmek üzereydi. Artık boyun eğmekten başka şansım yoktu.

Agathi'nin yanımıza ulaşmasını beklerken dikkatimi, ben orada değilmişim gibi hakkımda konuşmaya devam eden Kate ile Jason'a çevirdim. Bu şekilde konuşmaları en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

Diğer yazarlardan sık sık, "karakterlerinin onlardan uzaklaştıklarını", bağımsız davranarak "kendi kaderlerini çizdiklerini" duymuşumdur. Eskiden bu düşünceyi küçümser, zihnimde böyle bir sahne canlandırdığımda özentiliğe gözlerimi deviririrdim. Ama şimdi hayretle aynısını yaşadığımı görüyordum. İçimden Kate ile Jason'ın sözünü kesmek, onlara, *hayır, hayır, sizin böyle konuşmamanız gerekiyordu ve bunların olmaması gerekiyordu*, demek geliyordu. Ama *oluyordu*. Gerçek hayattı bu, bir tiyatro oyunu değil. Ve planladığım gibi gitmiyordu.

"Niyeti suçu üzerine atmaktı," dedi Kate. "Lana ona milyonlarca sterlin bırakmış, biliyor muydun?"

"Hayır." Jason öfkelenmiş görünüyordu. "Bilmiyordum."

Agathi merdivenin başında belirdi. Bize korkulu bir bakış fırlattı. "Burada neler oluyor?"

"Lana'yı kimin vurduğunu öğrendik," dedi Kate.

"Kimmiş?" diye sordu Agathi şaşkınlıkla.

Kate silahın namlusuyla beni işaret etti. "*Elliot*."

10

İskelede öylece durup birbirimize baktık. Bir süre konuşmadık. Rüzgârın uğultusuyla dalgalar dışında ses yoktu.

Agathi'nin gözlerine bakıyor, düşüncelere daldığını, bir sonraki hamlesine karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Temkinli bir sesle konuştu.

"Elliot neden öyle bir şey yapsın?"

"Para için," dedi Kate. "Lana bana onun beş parasız olduğunu söylemişti. Mirasında ona bir servet bırakacağını söylemişti."

Aklıma gelmeyen tek ihtimal başıma gelmişti: Baş şüpheli durumuna düşmek.

İroni gözümden kaçmadı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Toparlanıp ciddi bir ifade takındım.

"Sizleri hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Pek çok şeyden suçlu olabilirim ama Lana'yı öldürmek onlardan biri değil."

Meydan okuyan gözlerle Agathi'ye baktım. *Devam et*, diye düşündüm. *Çıkar ağzındaki baklayı. Onlara, bütün bunların maskaralık olduğunu söylemeye can attığından eminim.*

Ama Agathi sessiz kalmayı tercih etti. Birden aklıma umut vaat eden bir fikir geldi. Lana onu kendi tarafına çekmeyi başarmış olabilir miydi? Agathi her şeye rağmen bizimle işbirliği yapmayı kabul etmiş olabilir miydi? Bu tatsız durumu tersine çevirmeme yardım edebilir miydi?

Aynı anda Kate alçak ve heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı:

"Lana'yı Elliot öldürdü. Bundan kaçamayacak. Kaçamayacak, kaçamayacak..."

"Kaçamaz zaten," dedi Jason. "Polis..."

"Polisin canı cehenneme. Elliot polisi suçsuzluğuna ikna edebilir. Bu işten yakayı sıyırmamalı, Jason. Buna *izin veremeyiz.*"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Adaletten. *Lana'yı öldürdü.*"

"Onu vurmak mı istiyorsun? Hiç durma, buyur."

"Ciddiyim ben."

"Ben de."

Kısa bir duraksama yaşandı. İşin fazla uzadığına karar verdim. Gidişattan hoşnut değildim; özellikle de Kate'in elinde dolu bir silah varken. Her şey bir anda kontrolden çıkabilirdi. Bu yüzden tamamen gönülsüzce kendimi buna bir son vermeye mecbur hissettim.

"Hanımlar ve beyler," dedim ellerimi yukarı kaldırarak. "Sürprizi bozmak istemiyorum ama maalesef bu olay gerçek değil. Bu gecenin tamamı bir aldatmacadan ibaret. Lana ölmedi. Hepsi şakaydı."

Jason tiksinerek bana baktı. "Sen kafayı yemişsin, dostum."

Demek bana inanmıyordu ki o da bir açıdan etkileyici bir iltifat sayılırdı.

Gülümsedim. "Öyle olsun. Bana inanmıyorsanız Agathi'ye sorun. Gerçeği söyleyecektir." Agathi'ye baktım. "Hadi. Anlat."

Agathi gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı. "Ne anlatayım?"

Kaşlarımı çattım. "Gerçeği. Lana'nın hayatta olduğunu söyle..."

Agathi yüzüme tükürdü. "*Katil.*"

Afallayarak yutkundum. "Agathi..."

"*Öldürdün onu,*" dedi Agathi haç çıkararak. "Tanrı seni affetsin."

Duyduklarıma inanamıyordum ve öfkelenmiştim. Yüzümü sildim. "Ne halt etmeye çalışıyorsun sen? Kes artık. Onlara gerçeği söyle!"

Ama Agathi küstahça yüzüme bakmaya devam etti.

Bu yüzden öfkemi bastırıp Jason'a döndüm. "Benimle gel. Birlikte eve gidelim. Orada Lana'nın hayatta olduğunu görecek ve eh, Kate'in sarma sigaraları eşliğinde votka içerken bulacaksın. Ayrıca..."

Jason suratıma bir yumruk indirdi. Yumruğu çeneme isabet etmişti. Darbeyle geriye doğru sendeledim.

Kendimi toparlamam uzun sürmedi. Elimi zonklayıp sızlayan çeneme götürdüm. Yoğundu acı. Konuşurken canım yanıyordu. "Galiba çenemi kırdın... *Hay...*"

"Daha yeni başlıyorum, dostum," dedi Jason gaddar bir ifadeyle.

"Tanrı aşkına." Öfkeli bakışlarımı Agathi'ye çevirdim. "Mutlu musun? *Oldu mu?* Artık bu budalaya bunun bir şaka olduğunu söyleyecek misin?"

Jason bir yumruk daha salladı. Bu defa başımın yanına aldığım darbeyle dengemi kaybettim. Sendeleyip dörtayak üstüne düştüm. Kumlu taş zemine burnumdan kan fışkırdı.

Nefes almak için çırpınarak yutkundum. Sadece fiziksel değil, duygusal anlamda da dengemi kaybetmiştim. Durumun hızla kontrolden çıktığı gerçeğine uyum sağlamam gerekiyordu. Tepemde konuşuyorlardı ve kulağıma gelen sözler en hafif tabirle endişe vericiydi. Tuhaf bir şekilde heyecanlanmış, âdeta kendilerinden geçmişlerdi.

"Ee," dedi Jason. "Yapacak mıyız? Evet mi, hayır mı?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Kate. "Lana'yı öldürdü. *Adalet* sağlanmalı."

"Polise ne diyeceğiz?"

"Gerçeği söyleyeceğiz. Elliot önce Lana'yı, sonra... kendisini vurdu."

Geçici bir çılgınlığa kapılmışlardı ve böyle bir şey yapacaklarına asla ihtimal vermiyordum. Ama her ne kadar kendimi rahatlatsam da yavaş yavaş korkmaya başlamıştım. Bu işten yakamı sıyırmalıydım.

Ayağa kalktım. Acıyan çeneme rağmen güçlükle de olsa gülümsedim.

"Bravo. Çok iyi bir performans sergilediniz çocuklar. Beni neredeyse inandıracaktınız... Ama bu saçmalık fazla uzadı. İzninizle size bir tüyo vereyim. Son sahneyi fazla uzatırsanız seyirciyi kaybedersiniz."

Bunları söyledikten sonra dönüp gitmeye davrandım.

Aynı anda boğuk bir çarpma sesi duydum. Belimden tüm vücuduma yayılarak beni felç eden bir ağrı hissettim. Nikos tabancasının kabzasıyla vurmuştu. İnleyerek dizlerimin üstüne çöktüm.

"Tut onu," dedi Jason. "Gitmesine izin verme."

Nikos beni omuzlarımdan tutup dizlerimin üstüne bastırdı. Elinden kurtulmak için çırpındım.

"Lanet olsun, kalk üstümden! Resmen delilik bu! *Ben yanlış bir şey yapmadım...*"

Etrafımı sardılar. Tepemde fısıldayarak konuştuklarını duyabiliyordum.

"Adalet mi?" diye sordu Jason.

"Adalet," diye tekrarladı Kate.

Telaşlanmaya başlamış, çırpınıyor, başımı Agathi'ye çevirmeye çalışıyordum. Ona seslendim, "Neden böyle yapıyorsun? Bana dersimi verdin, tamam mı? *Özür dilerim...* Şimdi buna bir son ver!"

Ama Agathi bana bakmıyordu. "*Adalet*," dedikten sonra kelimeyi Nikos için Yunancaya çevirdi: "*Dikaiosyni*."

"*Dikaiosyni*." Nikos başıyla onayladı. "Adalet."

Jason başıyla Kate'in elindeki silahı işaret etti. "Silahı o tutmalı. Ver şunu."

"İşte." Kate silahı Jason'a verdi. "Al."

"*Bırakın beni*! Lana ölmedi..."

Ne kadar çırpınsam da Nikos bir mengene gibi sabitlemişti beni. İyice paniğe kapıldığımı hissettim.

Jason silahı avucuma tutuşturup elimi sımsıkı tuttu. Silahı başımın yan tarafına doğru kaldırdı. Namlunun şakağıma bastırıldığını hissedebiliyordum.

"Tetiği çek, Elliot," dedi. "Cezayı hak ettin. Tetiği çek."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "*Hayır, hayır... Ben kötü bir şey yapmadım. Lütfen...*"

"Şşş." Jason şimdi tuhaf bir şekilde bana kibar, hatta merhametli davranıyordu. "Bahaneler bulmaktan vazgeç," diye fısıldadı kulağıma. "Yap şunu. Tetiği çek."

"*Hayır... Hayır...*"

"Tetiği çek, Elliot."

"Hayır." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "*Lütfen...* Durun."

"O halde ben yaparım."

"Hayır," dedi Kate. "*Ben* yapacağım."

Birden kendimi Kate'in gözlerinin içine bakarken buldum. Kocaman açılmış, vahşi ve korkutucu görünüyorlardı.

"Bu Lana için," diye tısladı Kate.

"Hayır, hayır..."

Birden dehşetin esiri olup bağırmaya başladım.

Elbette Lana'ya bağırıyordum. İşitme mesafesinde olup olmadığını bilmiyordum ama beni duymak zorundaydı. Beni kurtarmak zorundaydı.

"*LANA! LANA!*"

Kate'in parmaklarının, silahı tutan elimi kavradığını, beni tetiği çekmeye zorladığını fark ettim. Artık bu dünyada hissedeceğim son şeylerin... Kate'in elimi tutan eli, şakağıma bastıran silah, yüzüme çarpan rüzgâr olacağından kesinlikle emindim.

"LAAAN..." Kate tetikteki parmağıma bastırdı.

"LAN..."

Çığlığım yarım kaldı. Önce bir klik sesi, ardından muazzam bir patlama duydum. Her şey karardı.

Dünyam yok oldu.

V. PERDE

Yanlış, biliyorum. Ama öfkem
vicdanımdan daha güçlü.

—EURIPIDES, *Medea*

I

Lana karanlıkta uyandı.

Neredeydi ya da saat kaçtı, bilmiyordu. Kendini sersemlemiş ve şaşkın hissediyordu.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı ve perdeleri çekili büyük bir pencerenin hatlarını seçebildi. Pencerenin kenarlarından içeri ışık sızıyordu.

Sabah olmuş, diye düşündü. *Elliot'ın kanepesindeyim.*

Bakışlarını etrafta dolaştırıp önceki gece yaşanan katliamın enkazını –boş şarap ve votka şişeleriyle, çeşit çeşit bardaklarla kaplı sehpayı, marihuana kırıntılarını, sarma sigara ve izmaritlerle dolup taşan kül tablalarını– gördüğünde hafızası canlandı. Buraya dün gece gelmişti. Gelme sebebini de –Kate ile Jason'ın ilişkisi– hatırladı ve yüreği acıyla doldu.

Bir süre hiç kıpırdamadan yattı. Kendini son derece üzgün, yorgun, kelimenin tam anlamıyla perişan hissediyordu. Ayağa kalkacak gücü bulmak için epeyce çaba harcaması gerekti. Kanepenin kolundan destek alıp doğrulmayı başardı. Kalktı, biraz sarsak hareketlerle eşyalarını toplamaya girişti.

Sonra odanın karşı tarafında başını çalışma masasına yaslamış, derin bir uykuda olan bir adam gördü.

Elliot, diye düşündü.

Yerdeki enkazın arasında dikkatli adımlarla ilerledi. Çalışma masasının başında durdu. Bir süre beni uyurken seyretti.

Zihni önceki geceye dair hatıralarla doldu ve bir arkadaşa

en çok ihtiyaç duyduğu, en çaresiz, en zor zamanında... Elliot Chase'in yanında olduğunu, ona sarıldığını, destek verdiğini ve başını suyun üstünde tuttuğunu anımsadı.

O *benim cankurtaranım*, diye düşündü. *Onsuz boğulurdum.*

Lana birden, dün gece zıvanadan çıkmış haldeyken Elliot'la kafa kafaya verip oluşturdukları çılgın intikam planını hatırlayıp elinde olmadan gülümsedi.

Kendimizi olayın heyecanına kaptırdık. Ama birlikte kaptırdık kendimizi. İki suç ortağı. Partnerler...

Orada durmuş, beni seyrederken içi sevgiyle doldu. Lana'nın zihninde ben sanki bir dumanın, bir sisin ardından yavaş yavaş ortaya çıkıyordum. Sanki beni ilk kez net görebiliyordu.

Küçük bir çocuğa benziyor.

Şefkatle yüzümü inceledi. Yüze aşinaydı ama daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştı.

Solgun, yorgun ifadeli bir yüz. Hüzünlü bir yüz. Hiç sevilmemiş birinin yüzü.

Hayır. Doğru değil, diye düşündü. *Sevildi o. Ben seviyorum onu.*

Sonra Lana bana loş ışıkta tekrar baktığında hayatını değiştiren bir aydınlanma anı yaşadı. Sadece beni sevdiğini değil, hep sevmiş olduğunu da anladı. Bu sevgi Jason'ın onda yarattığı o çılgınca ihtirasa benzemiyordu ama daha sessiz, daha kalıcı, daha derindi. Ortak saygıdan ve sürekli tekrarlanan iyiliklerden doğan büyük ve gerçek bir aşk.

Nihâyet güvenebileceği bir erkekti karşısındaki. İnanabileceği bir erkek. Onu asla terk etmeyecek, aldatmayacak ve ona asla yalan söylemeyecek bir erkek. Ona sadece en çok ihtiyacı olan şeyi verecekti bu erkek: dostluk, sevgi ve şefkat.

Lana birden beni uyandırmak, bana beni ne çok sevdiğini söylemek istedi.

Jason'dan ayrılacağım diyecekti. *Sonra ikimiz bir araya gelecek ve mutlu olacağız sevgilim. Sonsuza dek ve...*

Lana omzuma dokunmak için elini uzatmışken bir şey onu durdurdu.

Defterim masada, sağ elimin altındaydı.

Açık duran sayfaları karaladığım notlarla doluydu. Yazılanlar bir senaryonun taslağına ya da belki bir oyun için yazılmış bir sahneye benziyordu.

Bir kelime Lana'nın dikkatini çekti. *Lana.*

Daha yakından baktı. Diğer kelimeler göz kırpıyordu: *Kate... Jason...* Ve *silah.*

Bu, dün geceki o çılgınca plan olmalıydı. *Aptal,* diye düşündü Lana, *sızıp kalmadan önce planı yazıya dökmeye başlamış anlaşılan. Uyandığında yırttırıp attıracağım hepsini.* Kendisi gibi, uyandığımda çok daha ayık ve aklı başında olacağımı farz ediyordu.

Kısa bir tereddüddün ardından merakına yenik düştü. Beni uyandırmamaya özen göstererek defteri elimin altından çekip aldı. Pencerenin önüne gitti. Loş ışıktan faydalanıp yazdıklarımı okumaya koyuldu.

Defteri okurken kaşları çatıldı, kafası karıştı. Okuduklarına bir anlam verememişti. Hiç mantıklı değildi. Böylece birkaç sayfa geriye gitti. Sonra birkaç sayfa daha ve defteri en başından okudu.

Lana nihayet gördüklerini anlamlandırmaya başladığında elleri titredi. Dişleri takırdadı. Kontrolünü kaybetmek üzereydi, içinden çığlık atmak geliyordu.

Kaç, diye feryat etti zihnindeki bir ses, *kaç, git, çık oradan...*

Lana bir karar verdi. Defteri çantasına atacakken vazgeçti, açık bir şekilde masaya koyup parmaklarımın altına sıkıştırdı.

Tam ben kıpırdanmaya başlamıştım, Lana evi gizlice terk etti.

Hiç ses çıkarmadan gitti.

2

Lana evimden çıktığında sabahın erken saatleriydi.

Bir anda gün ışığının istilasına uğrayınca gözleri kamaştı. Gözlerini korumak için başını öne eğerek yürüdü. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Her an dizlerinin bağı çözülecekmiş gibiydi. Ama yola devam etmeyi başardı.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği, az önce okuduğu kelimelerden ve onları yazan adamdan olabildiğince uzaklaşması gerektiğiydi.

Yürürken bir yandan defterde gördüklerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Bu korkunç, kaldıramayacağı kadar ağır bir yüktü. O sayfalara bakmak bir delinin çarpık zihninden geçenleri okumak gibiydi; cehenneme kapıdan bakmak gibiydi.

Defter neredeyse tamamen onun sözleri, fikirleri, tavsiyeleri, dünyaya dair gözlemleri, hatta hayalleriyle dolu olduğu için ilk başta kendi günlüğünü okuyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Her şey kendisi yazmışçasına birinci ağızdan tek tek not edilmişti. Sanki bir oyunculuk çalışması yapılmış ve Lana, gerçek bir kişi değil, bir oyundaki karaktermiş gibi detaylarıyla incelenmişti.

Daha kötüsü ve okuması daha acı vereni, Jason ile Kate'in buluşmalarının sayfalarca süren detaylı listesiydi. Her kayda özenle tarih, mekân ve neler yaşandığının özeti not düşülmüştü.

Defterdeki *Lana* başlıklı bir liste, Lana'nın evine, Jason'ın sadakatinden şüphelenmesini sağlamak için yerleştirilebilecek olası ipuçlarını içeriyordu.

Jason başlıklı bir diğer listeyeyse Jason'ı ortadan kaldırmanın alternatif yöntemleri kaydedilmişti. Ama bu listenin üstü çiziliydi. Anlaşılan önerilen yöntemlerin hiçbiri yeterince tatmin edici çıkmamıştı.

Nihayet defterin son sayfalarına iki kez üstünden geçilerek Kate'i adada Jason'ı öldürmeye teşvik edecek tuhaf bir plan not edilmişti. En rahatsız edici olanıysa planın diyaloglar ve sahne yönlendirmelerini de içeren bir tiyatro oyunu gibi yazılmış olmasıydı. Lana defteri düşündüğünde ürperdi. Sanki kendisi de delirmiş gibi geldi. Bu tarz bir gerçeküstülüğü en son o küpeyi bulduğunda yaşamıştı.

Deftere göre *küpe*, Lana'nın bulması için özellikle yerleştirilmişti. Bu mümkün müydü? Lana okuduklarını, onları yazan adamla bağdaştırmaya çalıştı. Tanıdığını ve sevdiğini düşündüğü bir adam.

Bu kadar acı çekmesine sebep olan da buydu; o adama duyduğu sevgi. Uğradığı ihanet öyle derin, öyle yoğundu ki içinde koskoca bir boşluk açılmış gibi fiziksel bir acı veriyordu. Gerçek olamazdı bunlar. En yakın arkadaşı ona yalan mı söylemişti? Onu kandırmış, yalnızlaştırmış, evliliğini bitirmek için ona komplo mu kurmuştu? Üstüne şimdi bir de gerçek bir cinayet mi planlamıştı?

Lana hiç vakit kaybetmeden polise gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Başka seçeneği yoktu. Bu düşüncenin teşvikiyle adımlarını hızlandırdı. Şimdi hemen karakola gidecek ve polise...

Polise ne diyecekti? Onlara kaçık bir adamın defterine karaladığı zırvaları mı anlatacaktı? Öylesi kendisini de kandırılmalar, yasak ilişkiler, cinayet planları gibi asılsız suçlamalarda bulunan bir deli gibi göstermez miydi? Lana olması muhtemel sahneyi gözünde canlandırdığında adımlarını yavaşlattı. Hikâyesi anında duyulacak, ertesi güne kalmadan dünyanın dört bir yanındaki

magazin gazetelerinin baş sayfalarını süsleyecekti. Bu hikâyede gazeteleri, haftalarca, hatta aylarca oyalayacak kadar malzeme vardı. Hayır, Lana buna izin veremezdi; sadece Leo'nun değil, kendisinin iyiliği için de. Polise gitmek ihtimal dışıydı.

O halde ne olacaktı? Başka ne yapabilirdi? Aklına başka bir seçenek gelmiyordu.

Adımlarını iyice yavaşlattı ve nihayet durdu. Kaldırımın ortasında öylece duruyordu. Ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu.

Sabahın erken saatleri olduğu için cadde kalabalık değildi. Yanından geçen bir avuç insan onu fark etmemişti bile; derin bir nefes alan sabırsız bir adam hariç. "Hadi ama tatlım," dedi adam onu itip yanından geçerek. "Yoldan çekil."

Bu sözler Lana'yı tekrar yürümeye, bir ayağını diğerinin önüne atıp yola devam etmeye zorladı. Nereye gideceğini bilemediğinden sadece yürüdü. Sonunda kendini Euston İstasyonu'nda buldu.

İstasyona girdi ve yorulduğunu hissederek bir banka oturdu. Bitkindi.

Bu, birkaç gün içinde maruz kaldığı ikinci şiddetli psikolojik saldırıydı. Kate ile Jason arasındaki yasak ilişkinin keşfi olan ilki, duygu patlamalarına, gözyaşlarına, sinir krizlerine sebep olmuştu. Ama Lana yeterince ağlamış, ikinci ihanete akıtacak gözyaşı kalmamıştı. Ne ağlayabiliyor ne de bir şey hissedebiliyordu. Sadece yorgundu ve kafası karışmıştı. Düşünmekte bile zorlanıyordu.

Bankta bir saat kadar oturdu. Başını hiç kaldırmadan otururken istasyon hareketlenmeye başladı. Kimse onu fark etmedi; sanki görünmez olmuş, gelip geçen insanların dikkat bile etmediği kayıp ruhlardan birine dönüşmüştü.

Nihayet birisi onu gördü. Tıpkı onun gibi gidecek bir yeri olmayan yaşlı bir adam. Ayağını sürüye sürüye yanına geldi. Üstü başı buram buram içki kokuyordu.

"Neşelen biraz, tatlım. Her şey o kadar da kötü olamaz." Lana'ya biraz daha dikkatli baktıktan sonra ekledi: "Seni bir yerden gözüm ısırıyor... Tanışıyor muyuz?"

Lana kafasını kaldırmak ya da cevap vermek yerine başını iki yana sallamakla yetindi. Yaşlı adam sonunda pes etti. Ağır adımlarla uzaklaştı.

Lana kendini ayağa kalkmaya zorladı. İstasyondan ayrılırken karşıdaki barın kapılarını açtığını gördü. Kısa bir tereddüt yaşayıp oraya gitmeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti. Sarhoş olmamalı, tersine, zihnini tamamen berrak tutmalıydı.

Barın yanından geçerken kendini Barbara West'i düşünürken buldu.

Birden zihni, unutmak için onca çaba harcadığı hatıralarla doldu. Barbara'nın Elliot hakkında söylediği her şeyi hatırladı. Barbara onun tehlikeli bir deli olduğunu söylemişti. Lana yaşlı kadına inanmayı reddetmişti. Elliot'ın iyi kalpli, sevgi dolu ve nazik bir adam olduğunda ısrar etmişti.

Ama yanılmıştı. Barbara haklıydı.

Lana yürürken yavaş yavaş dikkatini topladığını hissediyordu. Şimdi daha rahat, daha esnek düşünebiliyordu. Artık amacından emindi. Ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Ölesiye korkuyordu ama başka seçeneği yoktu; gerçeği bilmeliydi. Böylece Euston'dan Maida Vale'e dek yürüdü. Küçük Venedik'teki Viktorya tarzı teraslı evlerden birinin sokak kapısına geldi. Kapının eşiğinde durup holden gelen öfkeli ayak seslerinin ardından kapı evin sahibi tarafından hışımla açılana dek zile bastı.

"Lanet olsun, kim..." Kate berbat görünüyordu. Yoğun bir gecenin ardından daha yeni uykuya dalabilmişti. Saçları darmadağınık olmuş, makyajı akmıştı. Lana'yı gördüğünde öfkesi uçup gitti. "Burada ne işin var? Bir şey mi oldu?"

Lana dimdik baktı. Aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi:

"Kocamla yatıyor musun?"

Kate öyle keskin bir nefes aldı ki âdeta küçük bir çığlık attı. Sonra aldığı nefesi ağır ağır bıraktı.

"Ah, *Tanrım*. Lana... ilişkimiz bitti. Ben bitirdim. Özür dilerim... çok üzgünüm."

Bu samimi konuşma çok fazla şey sayılmazdı belki ama her nasılsa ilerlemek için küçük bir temel, bir basamak sağlamıştı. Hakikat onları özgürleştirmiş ya da en azından özgürleşmenin kapısını aralamıştı. İki kadın nihayet dürüstçe konuşabilecekti.

Lana içeri girip Kate'in mutfak masasına oturdu. Saatlerce oturup hem konuştu hem ağladılar. Birbirlerine karşı yıllardır olmadıkları kadar dürüst davrandılar. Tüm yanlış anlaşılmalar, karışıklıklar, duygusal yaralar, yalanlar, kuşkular ortaya döküldü. Kate Jason'a olan duygularını, ona tanıştığı ilk günden beri âşık olduğunu itiraf etti. Başını ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Onu sevdim," dedi sessizce. "Ve sen onu benim elimden aldın, Lana. Çok canım yandı. Düşünmemeye, unutmaya çalıştım ama yapamadım."

"Bu yüzden onu benden geri almak için uğraştın, öyle mi?"

"Denedim." Kate omzunu silkti. "Beni reddetti. O sadece seni istiyor."

"Paramı demek istedin herhalde."

"Onu bilmem. Bildiğim tek şey sen ve ben... Gerçek olan tek şey bu. Sevgi bu. Günün birinde beni affedebilecek misin?"

"Denerim." Lana belli belirsiz gülümsedi.

Belki bu uzlaşma çok da şaşırtıcı sayılmaz; Lana ve Kate artık hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştı. Âdeta bir bütün olmuşlardı.

Ne de olsa şimdi ortak bir düşmanları vardı.

Ben.

3

Kate sigara üstüne sigara yakarak Lana'nın hikâyesini dinliyor, kulaklarına inanamıyordu.

"İşe bak," dedi gözlerini hayretle açarak. "Elliot şeytanın ta kendisiymiş."

"Farkındayım."

"Ne yapacağız?"

Lana omuz silkti. "Bilmiyorum. Aklıma bir şey gelmiyor. Böyle bir şeyin olduğuna bile inanamıyorum."

"Ben inanıyorum." Kate gaddarca bir kahkaha attı. "Emin ol, ben inanıyorum."

Yaşadığı ilk şaşkınlığa rağmen Kate, ihanetimi Lana'dan çok daha kolay kabullenmişti. Zaten yıllardır içten içe bana karşı bir güvensizlik duyuyordu. Şimdi nihayet haklı çıktığını –hatta zafer kazandığını– hissediyor ve bunun benden intikam almayı meşrulaştırdığını düşünüyordu.

"Bunun o pisliğin yanına kâr kalmasına izin veremeyiz," dedi sigarasını söndürerek. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Böyle bir hikâyeyle polise gidemeyiz."

"Hayır, gidemeyiz, farkındayım. İşin doğrusu, bizi ne kadar ciddiye alırlar, bilmiyorum. Bunun ne kadar hastalıklı bir durum olduğunu anlamak için o herifi *tanımak* gerek. Nasıl bir psikopat olduğunu *bilmek* gerek."

"Kate. Sence o deli mi? Bence öyle."

"Elbette deli. Hem de zırdeli." Kate birer bardak viski doldurdu. "Yıllar önce seni uyarmıştım, hatırlıyor musun? Ona güvenmemeni söylemiştim. O herifte tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum. Sana bu kadar yakınlaşmasına izin vermemeliydin. Kabahat sende."

Lana önce sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle, "Galiba ben ondan biraz korkuyorum," dedi.

Kate kaşlarını çattı. "İşte tam da bu yüzden kazanmasına izin veremeyiz. Anlıyor musun? Ona bir oyun oynamalıyız. Jason'a bundan söz ettin mi?"

"Hayır. Sadece sana söyledim."

"Ona da söylemelisin."

"Henüz olmaz."

"Peki ya Elliot?" Kate Lana'ya meraklı gözlerle baktı. "Onunla yüzleşecek misin?"

"Hayır." Lana başını iki yana salladı. "Bildiğimizi asla öğrenmemeli. Onu hafife alma, Kate. Elliot tehlikeli bir adam."

"Biliyorum. Ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek şey var."

"Neymiş?"

Lana bakışlarını Kate'in yüzüne dikip bir süre konuşmadı. Nihayet sıradan bir şeyden söz eder gibi ifadesiz bir sesle, "Onu ortadan kaldırmalıyız," dedi. "Aksi halde Jason'ı öldürecek."

Bakıştılar.

Kate yavaşça onayladı başıyla. "Ama nasıl?"

Bir süre sessizce oturup viskilerini yudumlayarak enine boyuna düşündüler.

Kate birden başını kaldırdı. Gözleri ışıl ışıldı. "Buldum. Onu kendi silahıyla vuracağız."

"Nasıl yani?"

"Oyununa dahil olacağız. Senaryosuna sadık kalacağız. Her şeyin planladığı gibi gittiğinden emin olduğunda da...

durumu aleyhine çevireceğiz. Ona farklı bir son yazacağız. Hiç beklemediği bir son. Onu bitirecek bir son."

Lana bunu biraz düşündükten sonra onayladı. "Tamam."

Kate kadehini kaldırdı. "İntikama içelim."

"Hayır," dedi Lana da kadehini kaldırarak. "*Adalete* içelim."

"Evet. Adalete."

İki kadın, prodüksiyonlarının başarısına ciddiyetle içtiler.

Perde vakit kaybetmeksizin açıldı. Hatta ben o öğleden sonra, akşamdan kalma ve yorgun halde Lana'nın evine uğrar uğramaz.

"Aşkım," dedim Lana'ya. "Nasıl olduğunu görmek istedim. Uyanıp seni evde bulamayınca endişelendim. Üstelik telefonunu da açmadın. İyi misin?"

"İyiyim," dedi Lana. "Aslında gitmeden seni uyandıracaktım ama çok huzurlu görünüyordun."

"Dayak yemiş gibiyim. Dün gece çok içmişiz... Hazır lafı açılmışken, dün geceki içkilerin üstüne cila çekmeye ne dersin?"

Lana başıyla onayladı. "Neden olmasın?"

Mutfağa gittik, bir şişe şampanya açtım. Sonra Lana'ya usul usul önceki gece konuştuklarımızı hatırlatmaya başladım. Onu planımızı uygulamaya koyma, Kate ve Jason'ı adaya gitmeye ikna etme konusunda cesaretlendirdim.

"Elbette hâlâ bunu yapmak istiyorsan," dedim yalandan.

Bekledim. Lana'nın yüzüme bakmakta zorlandığını fark ettim. Akşamdan kalma olmasına verdim.

Lana bana bakmadan dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Beni yolumdan hiçbir şey alıkoyamaz."

"Güzel."

Sonra tavsiyeme uyarak telefonunu aldı. Old Vic'teki Kate'i aradı.

Kate telefonu ilk çalışta açtı. "Selam. İyi misin?"

"İyi olacağım. Hepimizin biraz güneşe ihtiyacı olduğuna karar verdim. Geliyor musun?"

"Ne?" Kate'in aklı karışmış gibiydi.

"Paskalya tatilinde adaya gelir misin?"

Lana, Kate'in cevap vermesine fırsat tanımadan neşeli bir sesle devam etti: "Sakın gelmem deme. Biz bize olacağız. Sen, ben, Jason, Leo... ve elbette Agathi. Elliot'ı çağırır mıyım, bilmiyorum. Son zamanlarda epeyce canımı sıkıyor."

Bu sözlerle Kate'i yalnız olmadığı konusunda uyarmıştı; yanında ben vardım.

Kate anladı. Gülümseyip işbirliği yaptı. Başını salladı.

"Hemen biletimi alıyorum."

4

İki kadın adaya varana dek plandan kimseye söz etmedi.

Lana Agathi'ye anlatmayı sürekli erteliyor, işbirliğine yanaşmayacağını biliyordu. Sonuçta yanıldığı ortaya çıktı; Agathi o geceki şenliğe dahil olmayı seve seve kabul etti.

Lana Leo'ya konuyu açmak için adadaki ikinci günlerini, kumsaldaki o pikniği bekledi. Oğluna, birlikte yürüyüşe çıkmayı teklif etti.

Sahilde kol kola yürürlerken, "Tatlım," dedi alçak sesle, "bilmen gereken bir şey var. Bu gece bir cinayet işlenecek."

Leo, planı nasıl uygulamaya koyacaklarını anlatan annesini hayretle dinledi. Çocuk takdire şayan şekilde biraz kararsızlık, Lana'nın ahlaki açıdan yanlış bir şey teklif ettiğine ve sonunda ödenmesi gereken korkunç bir bedelle karşılaşacaklarına dair bir parça huzursuzluk hissediyordu. Ama bu düşünceyi çabucak kafasından attı. Umut vaat eden bir aktör olarak Lana'nın teklifini geri çeviremeyeceğini biliyordu. Bir daha karşısına böyle bir rol fırsatı çıkmayabilirdi. Leo'nun, tereddütlerini yenmesinde bana duyduğu nefret etkili oldu. Başıma gelecekleri hak ettiğimi düşünüyordu. Belki de haklıydı.

Ama Jason'a plandan söz etmek daha ustalık isteyen bir işti.

Lana o gün öğleden sonra kumsaldan döndüklerinde onunla konuşmayı denedi. Ava çıkan Jason'ı bulmak için gizlice harabeye gitti. Ama Jason orada yalnız değildi. Kate yanındaydı.

Lana onları öpüşürken gördüğünde öfkeden deliye döndü. Kendini sakinleştirebilmesi biraz zaman aldı. Sürat teknesiyle Yialos'a giderlerken Kate'le yüzleşti.

"Bittiğini söylemiştin," dedi ona sessizce. "Sen ve o."

"Ne? Bitti zaten."

"Niye öptün onu?"

"Harabede mi? Elliot gözetliyordu; saklandığını görebiliyordum. Ona istediğini vermek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu."

"Eh, çok inandırıcıydın doğrusu. Tebrikler."

Kate Lana'nın sitem dolu sözlerini omuz silkerek kabullendi. "Tamam, hak ettim." Arkadaşına temkinli bir bakış attı. "Jason'a ne zaman söyleyeceksin? Onu uyarmalısın."

Lana başını salladı. "Söylemeyeceğim."

"Ne?" Kate hayretle Lana'ya baktı. "Jason öğrenirse planımız çuvallar. Onu bu işe ikna edebilmem imkânsız."

"Ah, sen istediğinde gayet ikna edici olabilirsin. Bir tür oyunculuk sınavı verdiğini düşün."

"Ayrıca bunu Jason'a yapamazsın. Onu böyle şeyin içine sokamazsın."

"Bu onun cezası."

"Çok berbat bir ceza," dedi Kate suratını asarak. "Ve ben de karşıdan seyretmek zorundayım öyle mi?"

"Evet." Lana başını salladı. "O da senin cezan."

Lana birkaç saat sonra konuk evinin penceresi önünde duruyordu. Kate'in içeride tek bir izleyici için sahnelediği oyunu seyrediyordu.

"Jason Lana'yı değil, *seni* vurmak istemişti," dedim Kate'e.

Kate başını salladı. "Sen hastasın... Sen resmen manyaksın."

Kate bu sahnede pek çok farklı duyguyu dışa vurdu; şüphe, korku, öfke. Lana'ya göre biraz abartılı da olsa etkileyici bir performans sergiledi.

Kate biraz abartıyor, diye geçirdi Lana içinden. *Ama Elliot'ı inandırmışa benziyor. Bu herif ne kadar da ukala. Ne kadar da kibirli. Dönüp biraz kendine baksaydı Kate'in aklından geçeni anlayabilirdi. Ama kendini çok zeki bir tür Tanrı falan olarak görüyor. Ama öğrenecek. Boyunun ölçüsünü alacak.*

O sırada konuk evinde tabancayı cebimden çıkarıp Kate'in eline tutuşturmuştum. Sonra onu Jason'la buluşmak üzere iskeleye gönderdim.

Lana karanlıkta pusuya yatmış bekliyordu. Kate'i görünce patikaya çıktı. İki kadın göz göze gelip ellerindeki silahları değiş tokuş etti.

"İyi şanslar," dedi Lana.

Kate cevap vermedi. Bir süre Lana'ya bakmaya devam etti. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Lana beni kumsala dek takip etti. Durduğum yerin biraz arkasında karanlığa gizlendi. Beni taciz etmesi, silah zoruyla iskeleye götürmesi için Nikos'u yanıma gönderdi. O iskelede aşağılandım, hırpalandım ve dövüldüm.

Lana, karanlıkta parlayan mavi gözleriyle kin dolu, acımasız, vahşi bir tanrıça gibi bütün bunları seyretti. Ona kurban edilmek üzere dizlerimin üstüne çökmeye zorlandım, onun ismini haykırarak merhamet için yalvardım... Ta ki bir silah sesi beni susturana dek.

Lana'nın intikamı alınmıştı.

5

Size bir cinayet sözü vermiştim, değil mi? Bahse girerim cinayetin benim cinayetim olacağı aklınızın ucundan bile geçmemiştir.

Eh, sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama ölmedim. Sadece öldüğümü sandım.

O an gerçekten bu dünyadaki son anımın geldiğine inandım. Silah sesiyle kendimden geçtim. Diğer bir deyişle, ölesiye korktum.

Bir ayağın beni dürtmesiyle uyandım.

"Uyandırın şunu," dedi Kate.

Nikos'un ayağı bu defa daha sertçe dürttü beni. Gözlerimi açtım ve dünya bir anda netleşti. Yan dönmüş, yerde yatıyordum. Doğruldum ve başıma nazikçe dokunarak bir kurşun yarası aradım.

"Sakin ol," dedi Kate. "Kurusıkıydı." Elindeki tabancayı yere attı. "Aksesuar."

Ah, diye düşündüm. *Elbette.*

Kate bir aktristi, bir katil değil. Bunu akıl etmeliydim.

Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Jason hâlâ nefes alıyor olmama benden daha çok şaşırmıştı.

"*Ha si...*" dedi hayret dolu bakışlarını Kate'e çevirerek. "Neler oluyor?"

"Kusura bakma. Sana söylemek istedim. Ama bana izin vermedi."

"Kim? Kimden söz ediyorsun?"

Kate tam cevap verecekken Lana'nın kumsalda olduğunu fark ederek sustu. Jason Kate'in bakışlarını takip etti ve kumlara bata çıka iskeleye doğru yürüyen Lana'ya ağzı bir karış açık, dehşetle bakakaldı. Lana Leo'yla el ele tutuşmuştu. İkilinin ardında doğmakta olan güneş, gökyüzünü kızıla boyuyordu.

Anne oğul iskelenin basamaklarını çıkıp diğerlerinin yanına geldi.

"Lana?" dedi Jason. "Lanet olsun, neler oluyor? *Bu da ne böyle?*"

Lana onu duymazdan geldi. Uzanıp Kate'in elini tuttu. İki kadın bir süre birbirine baktı.

Sonra birlikte bana doğru döndüler.

İskeledeki herkes seyirci selamlayan oyuncular gibi yan yana dizilmişti. Lana, Kate, Agathi, Nikos, Leo. Sadece kafası karışan Jason oraya ait değilmiş gibi bir köşede duruyordu. Ben bile yaşananlara ondan daha fazla hâkimdim.

Aslında neler olup bittiğinin gayet farkındaydım.

Güçlükle de olsa ayağa kalktım. Alaycı bir edayla üç kez alkışladım. Bir şeyler söylemek istedim ama ağzım kanla doluydu. Kanı yere tükürdüm. Tekrar denedim ama kırık bir çeneyle konuşmak kolay sayılmazdı. Sadece tek bir kelime söyleyebildim:

"*Neden?*"

Lana bana cevap olarak defterimi gösterdi. "Bir daha ortalıkta bırakmasan iyi olur." Sertçe üstüme fırlattığı defter göğsüme çarptı.

"Senin farklı olduğunu sanmıştım," dedi. "Dostum olduğunu sanmıştım. Sen kimsenin dostu olamazsın. Sen bir *hiçsin.*"

Lana'yı tanıyamıyordum. Sanki konuşan o değil, başkasıydı. Sert, acımasız biri. Nefretle bakıyordu; o bakışları tarif edecek daha iyi bir kelime yoktu.

"Lana, lütfen..."

"Uzak dur benden," dedi. "Ailemden uzak dur. Seni bir daha etrafımda görürsem hapsi boylarsın."

Agathi'ye baktı: "Atın bunu adadan."

Sonra arkasını dönüp gitmeye davrandı. Jason uzanıp ona dokunmak istedi. Lana kocasının elini, iğreniyormuş gibi itti. Bir kez olsun dönüp bakmadan basamakları indi. Kumlarda tek başına yürüyerek uzaklaştı.

Kısa bir duraksama yaşandı. Sonra ortam bir anda değişti. Sessizlik Leo'nun etrafı aniden çınlatan kahkahalarıyla bölündü; tiz ve çocukça kahkahalarla.

Leo beni göstererek gülüyordu. "Şuna bakın. Altına yapmış. Seni *ucube*."

Kate güldü ve Leo'nun kolunu tutup hafifçe sıktı. "Hadi canım. Gidelim artık."

Birlikte basamaklara yürüdüler. "Olağanüstü bir oyunculuk sergiledin," dedi Leo Kate'e. "Çok gerçekçiydi. Ben de oyuncu olmak istiyorum."

"Biliyorum. Annen söyledi. Bence harika fikir."

"Bana ders verir misin?"

"Sana kesinlikle birkaç tüyo verebilirim," dedi Kate gülümseyerek. "Elbette işin en önemli kısmı, iyi bir seyirci önünde oynamak."

Bana son bir kez muzaffer bir edayla baktıktan sonra arkasını dönüp basamakları indi. Leo ve diğerleri peşinden gittiler.

Kumlarda arka arkaya yürüyorlardı. Kate ile Leo en baştaydı. Hemen arkalarında Agathi ve ona koluna girerek destek veren Nikos vardı. Jason ellerini öfkeyle yumruk yapmış, başını öne eğmiş, en geriden takip ediyordu.

Uzaklaşan Kate ve Leo'nun sesini duyabiliyordum.

"Seni bilmem ama bence bu olay bir içkiyle kutlanmayı hak ediyor. Şöyle pahalı bir şampanyaya ne dersin?"

"İyi fikir. Ben bile bir kadehin tamamını içebilirim."

"Ah, Leo." Kate Leo'nun yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şeye rağmen senin için hâlâ umut var."

Biraz daha uzaklaştıklarında sesleri duyulmaz oldu ama Leo'nun çocuksu kahkahaları hâlâ kulağımdaydı.

Zihnimde yankılanıyordu.

Biraz aklım olsaydı burada dururdum. İçkinizi öder, kendimi bardan dışarı atar ve nereye gideceğimi belirtmeden sizi bu eğitici hikâyeyle baş başa bırakırdım. Söylememem gereken bir şey söylememek için şehri vakit kaybetmeksizin terk ederdim.

Ama devam etmekten başka seçeneğim yok. En başından, size anlatmaya başladığım andan beri tepemde dolanıyor, gölgesini üzerine düşürüyor.

Anlayacağınız, portrem tamamlanmadı. Henüz. Bir iki ayrıntının daha eklenmesi gerekiyor. Ancak farklı yerlerine son birkaç fırça darbesi daha vurulduktan sonra tamamlanmış olacak.

Portre kelimesini kullanmam ilginç.

Galiba bu gerçekten de bir portre. Ama kimin portresi?

İlk başta Lana'nın portresi olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi kendi portrem olduğundan şüpheleniyorum ki bu da korkutucu bir düşünce. Bu çirkin sahnelenişim, bakmak isteyebileceğim bir şey değil.

Ama hikâyeyi tamamlamak için bu portreyle son bir kez daha yüzleşmeliyiz; siz ve ben.

Önceden uyarayım, pek de hoş bir görüntü olmayacak.

6

Şafak vaktiydi. İskelede tek başıma kalmıştım.

Her yanım sızlıyordu. Vücudumun hangi kısmının, Nikos'un silahıyla vurduğu belimin mi, çatlayan kaburgalarımın mı yoksa zonklayan çenemin mi daha çok acıdığını kestiremiyordum. Yüzümü buruşturup basamakları yalpalayarak indim, sahile ayak bastım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Zaten gidecek bir yerim de yoktu. Böylece köpük köpük karaya vuran dalgaların yanında topallayarak yürümeye başladım.

Yürürken az önce yaşananları anlamlandırmaya çalışıyordum.

Planımın umduğum şekilde işlemediğini söylemek yeterliydi herhalde. Hikâyenin bana ait versiyonunda Lana'yla ikimiz şu an evde polisi bekliyor olmalıydık. Ben onu rahatlatmaya çalışıyor, Jason'ın ölümünün talihsiz, hatta trajik bir kaza olduğunu söylüyor olmalıydım.

İşlerin böyle kontrolden çıkacağı aklıma gelmezdi, diyecektim Lana'ya, gözyaşlarımı tutmakta zorlanarak. *Kate'in eline bir tabanca alıp onu vuracağı aklıma gelmezdi. Kate'in, sarhoşluğun etkisiyle öfkeden deliye dönerek Jason'ı kumsalda kurşun yağmuruna tuttuğu o korkunç sahne hayatım boyunca gözümün önünden gitmeyecek.*

Anlatacağım bu olacak, milim şaşmayacaktım.

Kate benimkinden farklı bir hikâye anlatabilirdi ama nihayetinde benim sözüme karşı onunki olacaktı. Geriye sadece bunlar kalacaktı; rüzgârla savrulan kelimeler, anımsamalar, suçlamalar, iddialar. Gerçekler olmayacaktı. Polis ve daha önemlisi Lana, Kate'in sözüne karşılık benimkine inanacaktı. Ne olsa Kate, Lana'nın kocasını gözünü bile kırpmadan öldürmüştü.

"Vicdanım sızlıyor," diyecektim. "Bütün bunlara ben sebep oldum..."

"Hayır," diyecekti Lana. "Asıl suçlu benim. Bu çılgınca fikri asla kabul etmemeliydim."

"Seni ben ikna ettim. Kendimi asla affetmeyeceğim, asla..."

Böyle sürüp gidecekti. Birbirimizi avutacak, ikimiz de suçu üstlenmeye çalışacaktık. Biraz hırpalanacak ama eninde sonunda kendimize gelecektik. Birleşecektik; suçluluk duygusu bizi bir araya getirecekti. Sonrasında sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Hikâye böyle bitecekti.

Lana defterimi görmeseydi.

Talihsiz bir olaydı; defterde berbat şeyler yazdığının farkındayım. Öfkeyle kaleme alınmış sözler, bağlamından kopmuş düşünceler, hiç kimsenin, özellikle de Lana'nın bilmemesi gereken mahrem fanteziler.

Keşke Lana beni o zaman, defteri bulduğunda uyandırsaydı. Benimle yüzleşseydi her şeyi açıklayabilirdim. Beni anlamasını sağlardım. Ama Lana bana o şansı tanımadı.

Neden? Daha birkaç gün önce Kate'le ilgili aynı derecede korkunç gerçekleri öğrenmemiş miydi? Buna rağmen Kate'i affetmeyi başarmıştı. Neden beni affedememişti?

Bence Lana'ya bu fikri veren Kate'ti. Onun da benim gibi hep parlak fikirleri olurdu. Kimbilir ne büyük bir zevkle senaryoyu yazmış, sonra da performanslarına çalışmışlardı. Kimbilir adada kendimi aptal yerine koymamı seyrederken

nasıl da arkamdan gülmüşlerdi. Gerçekte sadece izleyici olduğum halde oyunun yazarı olduğumu zannetmeme nasıl da izin vermişlerdi.

Lana bana bunu nasıl yapmıştı? Nasıl bu kadar zalim olmuştu? Hak ettiğimden çok daha ağır cezalandırılmıştım. Aşağılanmış, korkutulmuş, haysiyetim ve insanlığım elimden alınarak salya sümük bırakılmış, bir pisliğin içinde ağlayan küçük bir çocuğa dönüştürülmüştüm.

Dostluk buraya kadarmış. Aşk bu kadarmış.

Yürürken öfkem giderek artıyordu. Kendimi tekrar öğrencilik günlerimdeki gibi hissettim. Zorbalığa uğradığımı. Taciz edildiğimi. Ama bu defa kaçış umudum yoktu. Gelecekte Lana'yla mutlu olacağımıza dair bir umudum yoktu. Sonsuza dek buraya hapsedilmiştim.

Farkında bile olmadan kendimi tekrar harabede buldum. Yıkık sütunların ortasında duruyordum.

Harabe şafak vakti fazlasıyla ürkütücü ve ıssız görünüyordu. Gün ışığı beraberinde yaban arılarını da getirmişti.

Birden arılar dört bir yanımı siyah bir sis misali sardı. Mermer sütunlar, toprak zemin, her yer arı kaynıyordu. Biberiye çalısının içine soktuğum elimin üstünü arılar kapladı; oradan çekip çıkardığım silahın üstünü de.

Tam oradan uzaklaşacaktım, gördüğüm bir şey yüzünden donup kaldım.

Rüzgârın insanı delirttiği söylenir. Benim de başıma gelen bu olmalıydı; geçici bir delilik yaşıyor olmalıydım. Çünkü tanıklık ettiğim şey gerçek olamazdı.

Dört bir yandan hücum eden rüzgâr, tam önümde döne döne dev bir helezon oluşturuyordu.

Havada kıvrılarak daireler çizen bir hortum.

Hortumun etrafı tamamen sakindi. Ne bir esinti ne de kıpırdayan bir yaprak. Fırtına tüm öfke ve şiddetini buraya, bu dönen kütleye yoğunlaştırmıştı.

Gördüğüm şeye ağzım açık bakakaldım. Çünkü bunun ne olduğunu biliyordum.

Karşımdakinin Aura'nın bizzat kendisi olduğundan adım gibi emindim. Bu, o dehşet saçan, kindar ve öfke dolu tanrıçaydı. O rüzgârdı.

Ve benim için gelmişti.

Bunu düşündüğüm anda rüzgâr üstüme hücum etti. Açık duran ağzımdan içeri dolup boğazımdan geçti ve tüm vücudumu doldurdu. Beni genişletti, büyüdü ve şişirdi. Damarlarımda aktı, kalbimin etrafını sardı.

Rüzgâr beni yuttu. Rüzgâr oldum.

Hiddet oldum.

7

Lana mutfağa girdi; diğerleri de peşinden. Ama Lana onların hayal meyal farkındaydı.

Pencereden dışarı, aydınlanan gökyüzüne baktı.

Düşüncelere dalmıştı ama ne kafası karışıktı ne de tedirgindi. Nedense kendini huzurlu bir gece geçirmiş ve az önce derin bir uykudan uyanmış gibi sakin hissediyordu. Zihni uzun zamandır hiç olmadığı kadar berraktı.

O an beni düşündüğünü zannediyor olabilirsiniz ama yanılıyorsunuz. Beni hiç var olmamışım gibi neredeyse tamamen aklından çıkarmıştı.

Lana gidişimle yepyeni bir aydınlanma yaşamıştı. O ana dek ölesiye korktuğu onca şey, bütün o yalnızlık, kayıp, pişmanlık duygusu artık ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Mutluluğu için mutlaka gerekli gördüğü bütün insan ilişkileri artık anlamsız geliyordu. Nihayet gerçeği anlamıştı; yalnızdı ve hep yalnız olacaktı.

Bunca zaman bundan neden bu kadar çok korkmuştu ki? Ne Kate'e ne de Jason'a muhtaçtı. Hepsini, herkesi özgür bırakacaktı. Rehinelerini serbest bırakacaktı. Agathi'ye Yunanistan'da bir tarla, bir ev, yepyeni bir yaşam satın alacak, kendi korkuları için ondan hayatını daha fazla feda etmesini istemeyecekti. Lana artık korkmuyordu. Leo'nun kendi ayaklarının üstünde durmasına, hayallerinin peşinden koşmasına izin verecekti. O kimdi de oğlanın yakasını bırakmıyordu?

Ya Jason? Lana ona kapıyı gösterecekti. İster hapse ister cehenneme girsin Jason artık Lana için hiçbir şey değildi.

Lana gitmek için sabırsızlanıyordu. Adadan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Buraya bir daha asla dönmeyecekti. Londra'yı da terk edecekti. Bundan emindi.

Ama nereye gidecekti? Yolunu kaybetmiş halde amaçsızca dünyayı mı dolaşacaktı? Hayır. O artık yolunu kaybetmiş biri değildi. Sis kalkmış, yol açılmıştı. Çıkacağı yolculuğu çok net görebiliyordu.

Eve dönecekti.

Evine. Bunu düşündüğünde yüreğini sımsıcak bir heyecan sardı.

Kaliforniya'ya, Los Angeles'a dönecekti. Bunca yıl kim olduğundan, ona bir amaç veren tek şeyden kaçıp durmuştu. Nihayet kaderiyle yüzleşecek, sımsıkı kucaklayacaktı. Ait olduğu yere, Hollywood'a dönecekti. Ve çalışmaya başlayacaktı.

Lana artık kendini küllerden doğan bir Anka kuşu gibi güçlü hissediyordu. Güçlü ve pervasız. Yalnız ama korkusuz. Korkacak bir şey yoktu. İçindeki bu duygu... neydi bu duygu? Mutluluk mu? Evet, mutluluk. Yüreği mutlulukla dolup taşıyordu.

Lana mutfağa girdiğimi fark etmedi. Eve arka kapıdan girmiştim. Koridoru sessizce geçmiş, içeridekilerin mutfakta olduğunu, prodüksiyonlarının başarısı için birbirlerini kutladığını duymuştum. Kahkahalar atılıyor, şampanyalar patlatılıyordu.

Mutfağa girdiğimde Agathi yan yana dizili kadehlere şampanya doldurmakla meşguldü. Önce beni görmedi ama sonra tezgâhın üstündeki arıları fark etti. Başını kaldırdı.

Mutfak kapısının önünde durduğumu gördü. Bana tuhaf bir bakış attı. Böyle bakmasının sebebi vücudumu saran arılar olmalıydı.

"Yirmi dakika içinde bir deniz taksisi seni almaya gelecek," dedi. "Git, eşyalarını topla."

Cevap vermedim. Orada durup Lana'ya baktım.

Lana diğerlerinden ayrı bir köşede, pencereden dışarı bakıyordu. Sabahın ilk ışıkları altında ne kadar güzel göründüğünü düşündüm. Güneşin ışığı pencereden yansıyıp başının etrafında hale oluşturmuştu. Melek gibi görünüyordu.

"Lana?" dedim alçak sesle.

Sesim sakindi. Dışarıdan bakıldığında sakin görünüyordum. Ama zihnimdeki asma kilitli hücrede esir tuttuğum küçük çocuğun bir gulyabani gibi ayağa kalktığını, inleyip bağırdığını, öfkeyle uluyup hücrenin duvarlarını yumrukladığını duyabiliyordum.

Çocuk bir kez daha istismar edilmiş, aşağılanmıştı. Daha kötüsü, çok daha kötüsü, onu var olmadığına ikna ettiğim bütün o karanlık korkuların, bütün o korkunç şeylerin varlığı az önce teyit edilmişti; hem de çocuğun o güne dek sevdiği tek kişi tarafından. Lana nihayet çocuğun gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı; istenmeyen, sevilmeyen bir sahtekâr.Bir ucube.

Çocuğun bir iblis gibi uluyarak serbest kaldığını, hücresinden dışarı fırladığını duyuyordum. Bir türlü susmuyor, dehşet uyandıran, korkunç bir çığlık atıyordu.

Keşke sussaydı.

Derken bağıranın çocuk olmadığını fark ettim.

Bendim.

Lana başını çevirip telaşla bana baktı. Arkamda sakladığım tüfeği çıkardığımda gözleri büyüdü.

Namluyu doğrulttum.

Kimsenin müdahale etmesine fırsat vermeden tetiği çektim.

Üç el ateş ettim.

Ve işte dostum, Lana Farrar'ı nasıl öldürdüğümün hazin hikâyesi burada sona eriyor.

Sonsöz

Önceki gün bir ziyaretçim vardı.

Pek fazla ziyaretçim olmuyor, malum. Bu yüzden tanıdık bir yüz görmek güzeldi.

Gelen, eski terapistim Mariana'ydı.

Buradaki bir meslektaşını ziyarete gelmiş, bir taşla iki kuş vurmaya karar verip yanıma uğramıştı. Bu durum bunu bir nezaket ziyareti olmaktan çıkarıyordu ama olsun. Bugünlerde elimdekilerle yetinmek zorundayım.

Mariana nispeten iyi görünüyordu. Kocasının birkaç yıl önceki ölümüyle kalbi kırılmıştı. Resmen yıkılmıştı duyduğuma göre. Nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirim.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi temkinli bir gülümsemeyle. "İdare ediyorum. Ya sen? Buradaki hayatın nasıl gidiyor?"

Omuz silktim ve sorusunu elimden gelenin en iyisini yaptığıma, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğine dair sıradan sözlerle geçiştirdim. "Düşünmek için bolca zaman var. Belki de gereğinden fazla."

Mariana başını salladı. "Peki tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Gülümsedim ama cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Gerçeği anlatmaya nereden başlayabilirdim?

Mariana aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Yazıya dökmeyi düşündün mü hiç?" diye sordu. "Adada olanları?"

"Hayır. Yapamam."

"Neden olmasın? Hikâyeni anlatmanın sana yardımı olabilir."

"Bakarız."

"Pek de hevesli görünmüyorsun."

"Mariana," dedim gülümseyerek, "biliyorsun, ben profesyonel yazarım."

"Yani?"

"Yani sadece seyirci için yazarım. Diğer türlüsünün bir anlamı yok."

Mariana keyiflenmişe benziyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun Elliot? Seyirci olmayınca bir anlamı olmadığına?" Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Bu bana Winnicott'ın 'hakiki benlik' hakkındaki sözlerini hatırlattı. Ancak *oyunla* ulaşıldığını söyler."

Mariana'nın dediğini yanlış anlayarak kulak kesildim.

"*Oyun* mu? Gerçekten mi?"

"*Oyun* değil." Mariana başını salladı. "*Oyun oynama* eylemi."

"Ah, anladım," dedim ilgimi kaybederek.

"Kastettiği, gerçek benliğimizin ancak karşısında performans sergileyeceğimiz kimse kalmadığında ortaya çıkması. Bir beklentiyi karşılamaya ihtiyacımız olmadığında. Herhalde oyun oynamak pratik anlamda bir amaca hizmet etmediği gibi, ödüle de gereksinim duymuyor. Kendi kendisinin ödülü zaten."

"Anlıyorum."

"Hikâyeni seyirci için yazma, Elliot. Kendin için yaz." Mariana bana cesaret veren bir bakış attı. "O çocuk için yaz."

Kibarca gülümsedim. "Düşüneceğim."

Mariana gitmeden önce, ziyaretine geldiği meslektaşıyla konuşmamın faydalı olabileceği tavsiyesinde bulundu. "En azından bir merhaba demelisin. Ondan hoşlanacağından eminim. Çok rahat konuşabileceğin biridir. Sana faydası olabilir."

"Belki konuşurum," dedim gülümseyerek. "Konuşacak birine gerçekten ihtiyacım var."

"Güzel." Sözlerim onu memnun etmişe benziyordu. "Adı, Theo."

"Theo. Buradaki terapistlerden biri mi?"

"Hayır." Mariana tereddüt etti. Kısa bir an utanmış gibi göründü. "O da senin gibi mahkûm."

Bir yazar olarak gerçeklikten kaçmaya meyilli biriyim. Bir şeyler uydurmaya ve hikâyeler anlatmaya.

Mariana, bir terapi seansımız sırasında bana sormuştu bunu. Hayatımı neden sürekli bir şeyler uydurarak geçirdiğimi. Neden yazdığımı. Neden yaratıcı olduğumu.

Bu soruyu sormaya ihtiyaç duyması beni şaşırtmıştı. Bence cevap apaçık ortadaydı. Yaratıcıydım çünkü çocukken, katlanmaya mecbur bırakıldığım gerçeklikten tatmin olmuyordum. Böylece hayalimde yeni bir gerçeklik yaratmıştım.

Bence yaratıcılık buradan doğuyor; kaçma arzusundan.

Bunu düşünerek Mariana'nın tavsiyesini dinledim. Hikâyemi yazıya dökersem özgürleşebilirdim. Mariana'nın önerdiği gibi, hikâyemi seyirci ya da performans için yazmadım. Kendim için yazdım.

Eh, belki tam doğru sayılmaz.

Hücremdeki dar masaya yazmak üzere ilk oturuşumda tuhaf, bana yabancı bir endişe yaşadım. Eskiden olsa umursamaz, dikkatimi dağıtmak için bir sigara yakar ya da bir kahve veya içki daha içerdim.

Ama şimdi endişe duyanın ben değil, o çocuk olduğunu biliyordum. Çocuğun zihni durmaksızın çalışıyor, yazacaklarımdan ölesiye korkuyordu. Kim bunları okuyup onunla ilgili gerçekleri keşfedecekti ve bunun sonuçları ne olacaktı? Çocuğa endişelenmemesini, onu asla terk etmeyeceğimi söyledim. İkimiz bu işte sonuna dek beraberdik.

Onu kucaklayıp usulca, masanın yanındaki tek kişilik yatağa yatırdım. Sakinleşmesini söyledim ve uyuması için bir masal anlattım.

Bu hikâye, aşkı tatmış herkes için, diye başladım sözlerime.

Uykudan önce anlatmaya uygun bir hikâye değildi belki ama olay ve maceralarla, kahramanlar ve kötü adamlarla, şeytani cadılarla doluydu.

Bu hikâyeyle gurur duyduğumu söylemeliyim. Bugüne dek yazdıklarımın en iyisi. En dürüstü olduğu da kesin.

Size veda etmeden önce bu samimiyet duygusuyla yola çıkıp son bir hikâye daha anlatmama izin verin. Ben, Barbara West ve öldüğü gece hakkında.

Bence çok aydınlatıcı bulacaksınız.

Barbara merdivenden düştüğünde peşinden aşağı koştum.

Yerde, merdivenin dibinde yatan bedeni dikkatle inceledim. Öldüğünü anladıktan sonra çalışma odasına gittim. Ambulansı aramadan önce geride beni suçlayan bir şeyler bırakmadığından emin olmak istiyordum. Beni itham ettiği bütün o şeylerle ilgili yazılı bir kanıt ya da bir fotoğraf bırakmış olabilirdi. Kabahatlerimi ayrıntılarıyla anlattığı gizli bir günlük bulsam hiç şaşırmazdım.

İşe çalışma masasının çekmecelerini karıştırarak başladım ve nihayet alt çekmecenin arka tarafında ummadığım bir şey buldum. Lastik bir bantla birbirine tutturulmuş yedi ince defter.

Bir günlük olmalı, diye düşündüm defterleri açarken. Ama elimde tuttuğum şeyin günlük olmadığını hemen anladım.

Barbara West tarafından elyazısıyla kaleme alınmış bir tiyatro oyunuydu bu.

Oyun, o ve ben, ikimizin ortak yaşantısı hakkındaydı. O güne dek okuduğum en acımasız, en etkileyici, en zekice şeydi.

Ne mi yaptım?

Başlık sayfasını yırtıp onu sahiplendim.

Anlayacağınız, hakiki bir yazar değilim ben. Yalan söylemek dışında hiçbir şeye yeteneğim yok. Hikâye yazmakta kesinlikle iyi değilim.

Kabul edelim: Bir cinayet planlamayı bile başaramadım.

Bugüne dek anlatacak tek hikâyem oldu. Ve şimdi, anlattıktan sonra yazdıklarımı ortadan kaldırmaya gönlüm elvermedi. Hikâyemi ben ölene dek kilit altında tutacağım. Her şey planladığım gibi giderse ölümümden sonra kitap olarak basabilirler. Etrafını saran entrikaların, muammaların hikâyemi çoksatanlar listesine taşıyacağından eminim ki o da bana mezarımda bile büyük bir tatmin yaşatacak.

Şaka bir yana, eğer bunları okuyorsanız okuduklarınızın ölü bir adama ait olduğunu bilin. Bu da size son şaşırtmacam olsun. Bu hikâyeden ben de sağ çıkamadım. Neticede kimse ölümden kaçamaz.

Ama şimdi böyle şeylere takılmayalım.

Hikâyeyi başladığımız gibi, Lana'yla bitirelim.

Öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Aradan geçen bunca zamana rağmen hâlâ kabullenemiyorum. O benim zihnimde yaşıyor.

Ne zaman yalnızlık çeksem, korksam ya da onu özlesem –ki sürekli özlüyorum– gözlerimi kapatmak bana yetiyor.

İşte o zaman sinemanın on beşinci sırasında oturan o küçük çocuk oluyorum.

Karanlıkta gülümseyerek Lana'yı seyrediyorum.

Teşekkür

Böyle bir kitabı, daha önce çok daha iyilerini yazan dev yazarlardan destek almadan ortaya çıkarabilmek imkânsız. Bu yüzden işe hem bana hem de *Hiddet*'e ilham veren Agatha Christie, Anthony Shaffer, Patricia Highsmith ve Ford Madox Ford gibi yazarlara duyduğum minneti ifade ederek başlamalıyım. "Başkalarının yardımı olmadan olmaz" sözü tam da bu kitap için söylenmiş. Bu yolda pek çok kişiden destek aldım. Bu kitabı yazıp bu dünyayı keşfederken çok eğlendim ama birkaç kez yönümü tamamen kaybettiğim de oldu. Muhteşem editörlerim Ryan Doherty (Celadon) ve Joel Richardson (Michael Joseph), olağanüstü temsilcim Sam Copeland yönümü tekrar bulmama yardımcı oldular. Teşekkür ederim dostlarım, siz üzerinize düşenden çok daha fazlasını yaptınız.

Böyle olağanüstü bir iş çıkardıkları için ABD ve İngiltere'de birlikte çalıştığım yayınevlerine teşekkür ederim. Kendinizi yorulmak nedir bilmeden işinize adamanız ve muazzam yeteneğiniz beni çok etkiledi. Celadon'dan Deb Futter, Jamie Raab, Rachel Chou, Christine Mykityshyn ve Anne Twomey'ye koca bir teşekkür borçluyum. Jennifer Jackson, Jaime Noven, Sandra Moore, Rebecca Ritchey, Cecily van Buren-Freedman, Liza Buell, Randi Kramer ve Julia Sikora'daya da teşekkür etmek isterim. Production'dan Jeremy Pink, Vincent Stanley, Emily Walters ve Steve Boldt'a teşekkür ederim. Ayrıca Macmillan satış ekibine de büyük teşekkür borçluyum.

Michael Joseph'ten Louise Moore, Maxine Hitchcock,

Grace Long ve Sarah Bance'e binlerce teşekkür. Ellie Hughes, Sriya Varadharajan, Vicky Photiou, Hattie Evans ve Lee Motley'yi de unutmamalıyım.

Rogers, Coleridge & White'dan Peter Straus, Honor Spreckley, David Dunn, Nelka Bell ve Chris Bentley-Smith'e sonsuz teşekkürler. İşlerinin en iyisi olan yabancı yayın hakları temsilcileri Tristan Kendrick, Katharina Volckmer, Stephen Edwards ve Sam Coates'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Hikâyenin ilk hali üzerine benimle kafa yorduğu ve Nikos karakterini önerdiği için Nedie Antoniades'e teşekkür ederim. Bana olağanüstü fayda sağlayan ve hikâyenin son halini önemli ölçüde güzelleştiren notları için Sophie Hannah, Hannah Beckerman, Hal Jensen, David Fraser, Emily Holt ve Uma Thurman'a teşekkür ederim.

Yardımın ve güzel tavsiyelerin için teşekkür ederim Ivan Fernandez Soto. Tam bir star olduğun ve her şeyi eğlenceli hale getirdiğin için teşekkürler Katie Haines. Bana o harika ismini ödünç verdiğin için teşekkür ederim Olga Mavropoulou.

Ve nihayet destekleri için ebeveynim George ve Christine Michaelides'e, kız kardeşlerim Emily Holt ve Vicky Holt'a teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Alex Michaelides Kıbrıs'ta doğup büyüdü. Cambridge Üniversitesi Trinity Fakültesi İngiliz Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra Los Angeles'taki Amerika Film Akademisi'nde senaryo yazarlığı eğitimi aldı. İlk romanı *Sessiz Hasta*, *New York Times* çoksatanlar listesine birinci sıradan girdi ve dünya çapında 6,5 milyon sattı. Elli iki farklı ülkede yayımlanarak rekor kıran kitap, Plan B tarafından filme alınacak. Yazarın ikinci romanı *Yitik Kızlar*, daha çıkar çıkmaz *New York Times* çoksatanlar listesine girdi ve Miramax Television ve Stone Village tarafından televizyona uyarlanacak.

Yedi kişi görkemli bir adada mahsur kalmıştık.
İçimizden biri katildi.

Lana Farrar eski bir Hollywood yıldızı ve muhtemelen dünyanın en ünlü kadınlarından biri. Her yıl en yakın arkadaşlarını İngiltere'nin kasvetli gökyüzünden uzaklara, kendisine ait bir Yunan adasına davet ediyor. Cennete bir hafta sonu kaçamağı... Yine öyle olması gerekiyordu. Ama şiddetli bir fırtına sonucu konuklar adada mahsur kalınca önce dostlukların makyajı aktı, sonra berbat sırlar ortaya saçıldı. Nihayetinde telafisi imkânsız bir şey oldu.

Hikâye dünya basınında manşetleri süsledi ve o günden beri, bu korkunç gece hakkında sürekli yeni bir söylenti çıkıyor. Bense olayların dışında kalmayı seçtim. Orada yaşananları zihnimde tekrardan canlandıracak gücüm yok.

Kim olduğumu mu merak ettiniz?
Adım Elliot Chase. O gece oradaydım.

Bu hikâyeyi bildiğinizi düşünebilirsiniz. Ama yanılıyorsunuz...

"Büyüleyici, şaşırtıcı ve sürprizlerle dolu bir labirent, *Sessiz Hasta*'dan bile daha iyi."
JP DELANEY

"Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı nadir kitaplardan biri. Michaelides asla hayal kırıklığına uğratmıyor."
RAGNAR JONASSON

"Bildiğiniz tüm güvenilmez anlatıcıları unutun. Bir de üstüne iki romana yetecek kadar şaşırtmaca."
DAVID BALDACCI

978-605-198-336-3
9 786051 983363
domingo
www.domingo.com.tr